

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 8 / Sayı 88 / Nisan 1989 / 3.-DM

Bahar Atılımı kırda ve kentte ARGK'nin eylem akını ile başladı

SİLOPİ'YE BÜYÜK BASKIN

● Silopi'de görkemli eylem! ARGK birliklerince işgal edilen Silopi, birkaç saatliğine de olsa ulusal kurtuluşçu otoritenin denetimine alındı. Düşmana ağır darbeler vuran ARGK gerillaları, Eruh ve Şemdinli baskınlarının ardından en büyük baskın eylemini Silopi'de gerçekleştirdiler.

● **Siirt'te sömürgeci orduya peşpeşe darbeler vuruluyor! Şırnak, Pervari, Eruh ve Silopi'de gerçekleştirilen pusu ve baskın eylemlerinde çok sayıda sömürgeci asker ölümle cezalandırıldı.**

● Cudi Dağı'nda operasyon! Peşpeşe gelişen eylemler karşısında şaşkına dönen ve paniğe kapılan sömürgeci kolluk kuvvetleri bir kez daha sonuçsuz operasyonlara girişti.

● **Kars'ta Newroz peşpeşe eylemlerle kutlandı. Kitlelere yönelik yoğun propagandanın yanısıra, sömürgecilere ağır maddi kayıplar verdirildi.**

● Ankara'da Newroz atılımı! Sömürgeciler kendi inlerinde ağır darbe yediler. ERNK'nin sesi Ankara'nın göbeğinde yankılandı.

Newroz bir kez daha Kürdistan'da bahara açılışın, atağa kalkmanın, umudun ve kavganın yükselişinin başlangıcı oldu. Newroz'la birlikte Kürdistan'da uyanan yeni umutlar peşpeşe eylemlerde ifadesini buldu ve Kürdistan boydan boya gerillanın yükselen eylemliliğine tanık oldu. **Botan'ı özgürleştirme hedefi** doğrultusunda savaşı yoğunlaştıran ARGK güçleri, Botan'ın dört bir tarafında sömürgeci kolluk kuvvetlerini sıkıştırarak her geçen gün alanda daha fazla otoritelerini hakim kılmakta ve hareket serbestilerini artırmaktadırlar. Buna karşılık, sömürgeci Türk devletinin otoritesi ve savaş gücü her gün biraz daha darbe yemekte ve etkisiz kılınmaktadır.

Newroz sürecinde yalnızca kırsal alanda değil, kentlerde ve sömürgeci metropollerde de mücadelemiz gelişme kaydetti. Bir yandan, başta öğrenci gençlik ve işçiler olmak üzere, toplumsal kesimler arasındaki uyanış ve eylemlilik artış gösterirken, diğer yandan da kentlerdeki ARGK eylemlerinde yoğunlaşma gözlendi. Ulusal kurtuluş mücadelemizdeki niteliksel gelişmenin ifadesi olan bu durum, sömürgecilerin çıkmazını daha da derinleştirdi.

26 Mart yerel seçimlerinde ANAP şahsında ortaya çıkan, 12

Devamı 2. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

Kürdistan'da durum ve ulusal kurtuluş mücadelemizin içinden geçeceği yeni mücadele dönemi

Kürdistan somutunu değerlendirirken, bazı temel değişikliklere, yani gelişmelere değinmek ve objektif durumdaki gelişmelerden ziyade subjektif hareketlilik anlamındaki gelişmeleri değerlendirmek önem taşır. Fakat ekonomik-sosyal gelişmede de hızlanma sözkonusudur. Bunda, İran-Irak savaşının etkileri ve daha çok da Türkiye'deki kapitalizmin icrası ve bunun karşı-devrimci politikalar gereği Kürdistan'a taşırılması esas rolü oynamaktadır. Ekonomik gelişme düzeyinde olsun, sınıfsal gelişme düzeyinde olsun, meydana gelen değişmeler, şüphesiz yaşanan sömürgecilik ve onun günümüzde yürüttüğü savaşımla yakından bağlantılıdır. Zaten kapitalist tipte doğal bir ekonomik-sosyal gelişme hiçbir dönemde mümkün olmamıştır. Karşı-devrim, yabancı kapitalizm ile daha önceki feodalizm sömürgeciliğinden de güç alır ve günümüzde de tam bir özel savaşım ereğiyle hareket eder.

Özel savaş sürecini yaşayan bir ülke konumuna doğru gidiyoruz. Gerek İran-Irak savaşı ve onun Kürdistan'daki etkileri ve daha çok da Türk faşist sömürgeciliğinin dayattığı özel savaşım, böylesi bir konuma hızla yol açıyor. Herhangi bir klasik sömürgecilik de uygulanmıyor. Klasik sömürgeciliğin, daha çok boyun eğmiş, tam işgalle susturulmuş bir halk gerçekliği üzerinde uygulanması sözkonusudur. Bu durumlar bizde, daha önce yaşanıyordu; Türk egemenliği altındaki Kürdistan'da 1970'lere kadar bütün yönleriyle yaşanan, bir klasik sömürgecilikti. Güney Kürdistan'da da yaşanan bir isyan, bir direnme vardı ama, yine de gelişen klasik sömürgecilikti.

Günümüze doğru geldiğimizde, klasik sömürgeciliğe karşı yürütülen savaş ve sömürgeciliğin Kürdistan'da ve özellikle İran-Irak savaşının etkileriyle kırılan denetimi, ülkedeki yapının bazı yeni özellikler kazanmasına yol açtı. Eski sınıfsal konumlar altüst olmaya başladı. Klasik sömürgeciliğe dayalı olarak oluşan işbirlikçilik,

Devamı 12. sayfada

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaşın Ocak Çözümlemeleri'nden alınmıştır

"Kürdistan Devrimi, örgütsel görevlerimizin başarılması noktasına gelip dayanmıştır"

Devrimci mücadelemizde ulusal kurtuluş cephesi ve ittifaklar

Tarihte her büyük sorun ve her büyük dava, halk hareketlerinin bir sonucudur. Böylesine büyük davaların çözümünde, halkların gücüne başvurmadan bir adım bile ileriye gidilemez. Ne kadar dahiyane önderler olsa da, bireysel kahramanlar çıksa da, eğer halklar, kendi kaderlerini değiştirme konusunda bilinçlenme ve hareketlenme durumuna geçmezlerse temel değişiklikler, devrimler asla gerçekleşemez. Bu anlamda devrimlerin "kitlelerin eseri" olduğundan bahsedilir. Devrimlerin "tarihin motoru" olması da bu anlamdadır. Günümüzde her ne kadar birçok değişiklik, "bazı usta politikacıların eseri ve yine şu kadar maddi gücü olan kişilerin bu kadar insanı satın alması, yine şöyle keskin zekalı bazı kişilerin buluşlarının bir sonucudur" deniliyorsa da bu gerçeği ortaya koymamaktadır. Şüphesiz bunların etkisi vardır. Ama gerçekte halk yığınları büyük bir kalkışa geçtiklerinde tarihin tekerleği hızla dönmeye başlar ve ekonomiden siyasete kadar birçok değişikliği ortaya çıkarır. Bu konuda, halk kahramanlığından bahsedilir. En çok savaşan halkların tarihin motor güçleri olduğundan bahsedilir. Ve bu doğrudur da. Tamamen büyük bir değişikliğe yolaçmak için yapılması gereken iş, halkı adım adım kendi öz davasının çözümüne katmaktır. Burada bireylerin rolü de çok açık ortaya çıkar. Onlar, halkın her bireyinin kendi başına ifade edemediği çıkar birliklerini önce düşüncede oluşturmak, giderek onun öncü örgütlenmesini, öncü müfrezesini oluşturmak gibi önemli bir rol oynarlar. Tarihte yine bu anlamda bireylerin rolünden bahsedilir.

Devamı 14. sayfada

Yerel seçim sonuçları ve Türk egemenlik sisteminin geleceği

9 yıllık askeri faşist rejim tam bir iflas noktasına gelip dayanmıştır. 12 Eylül faşist rejimi iktidarı süresince, önüne koyduğu programına ulaşmak için, tarihte eşine ender rastlanır bir karşı-devrimci harekat geliştirdi. İçerde solu tasfiye etmek için, büyük bir ezme harekatı başlattı. Benzer bir saldırının daha azgınını da Kürdistan'a yöneltti. Birkiyıl gibi kısa bir süre içerisinde de programını sonuçlandırıp, yönetimi yeniden sivillere devretmeyi hedefleyen faşist Türk cuntası aradan geçen süre zarfında, programını gerçekleştiremediği gibi, iflastan da kendisini kurtaramadı. 12 Eylül faşist rejiminin bugün gelip dayandığı noktanın iflas olduğu, 9 yıl gibi bir sürede programını uygulayamamış olmasından da çok açık bir şekilde görülmektedir.

İlk 3 yıl içerisinde, faşist cunta programını tamamlamayı umuyordu. Tüm hazırlıklarını da 1983 yılına göre yapmıştı. Gerek içte ve gerekse dışta tüm hesaplarını bu tarih üzerine kurmuştu. Aslında, olağanüstü bir gelişme olmasa, bu hedeflerine ulaşabileceklerdi de. Eğer her şey 12 Eylül rejiminin planladığı çerçevede gelişme gösterseydi, 1983 yılı askeri faşist rejim açısından bir dönüm noktasıydı.

12 Eylül faşist darbesiyle birlikte gerek Türkiye'de gerekse de Kürdistan'da tüm toplum azgın bir karşı-devrimci kırbaç altında, uluslararası tekellerle, işbirlikçi-Türk tekellerinin çıkarları doğrultusunda hizaya getirilmek istendi. Toplum bütün silahlarından yoksun bırakılırken, büyük bir sindirme ve ezme harekatıyla da karşı karşıya geldi. 12 Eylül faşist rejimi bu uygulamalarıyla programını gerçekleştirmeyi amaçlıyordu.

Devamı 4. sayfada

Yurtsever Kürt politikacılar açlık grevinde

Bir yılı aşkın süredir tutuklu bulunan Kürt yurtsever politikacıları üzerinde B. Alman emperyalizminin anti-demokratik ve insan haklarıyla bağdaşmayan uygulamaları devam ediyor. Tutuklu bulunan politikacılar, tam bir tecrit uygulaması içerisine alınırken, basın-yayını takip etmeleri engelleniyor, savunma hazırlama imkanları bile tanınmıyor. Böylece savunma olanaklarından da yoksun bıraktıkları Kürt politikacıları, uydurdukları sahte gerekçelerle mahkum etmek istiyorlar. Bunun için de, Kürt politikacılar üzerinde anti-demokratik uygulamalara ağırlık veriyorlar.

Batı Alman emperyalizminin cezaevlerindeki Kürt politikacılar üzerindeki anti-demokratik uygulamaların kaldırılması için bundan öncede tutuklular ve Kürdistanlı emekçiler yaygın protesto eylemleri gerçekleştirdiler. Ancak, Batı Alman emperyalizmi, her fırsatta uydurma gerekçelere başvuruyor ve uygulamaları yeniden devreye koyuyor.

Bu anti-demokratik uygulamaların kaldırılması için, 20 Mart'ta **Ali Haydar Kaytan**, 10 Nisan'da **H. Hayri Güler, Selahattin Çelik, İbrahim Kadah** ve **Salman Arslan** ve daha sonraki günlerde **Selahattin Erdem, Erol Kedik, Yasemin Gedik, Ali Aktaş** süresiz açlık grevine başladılar. Dışardan da Kürdistanlı emekçiler, Kürt politikacılarla dayanışma amacıyla işgal, gösteri, yürüyüş vb. gibi eylemler gerçekleştiriyorlar. Gazetemiz, baskıya girerken Kürt politikacıların ve emekçilerin eylemleri devam ediyordu.

"ARGK'yi Destekleme ve Dayanışma Kampanyası"na katılıp vatan kahramanlarımıza sahip çıkalım

Asırlar boyu süregelen kölelik zincirlerinin kırıldığı, savaşan bir halk gerçekliğine ulaşıldığı günümüzde, ulusal kimliğimizi tüm dünyaya tanıtan bir mücadele, partimiz PKK öncülüğünde yürütülmektedir. Yürütülen bu silahlı savaş, Kürdistan'ın dört bir yanında yankısını bulmuş durumdadır. Emperyalizmin ve sömürgeciliğin her türden çabalarına karşın engellenemeyen mücadelemiz 1988 yılında daha üst boyutlara tırmanmış, 1989 yılında daha da güçlenip, serpilerek devam etmektedir.

Halkımızın yiğit evlatları, kan ve can pahasına, vatan topraklarından bir karış dahi düşmanın elinde bırakmamak için, her türlü zorluğa katlanarak halk savaşını yaygınlaştırmışlardır. Toprağa kök salan ulusal kurtuluş

Devamı 2. sayfada

Bahar Atılımı kırda ve kentte ARGK'nin eylem akını ile başladı

SİLOPİ'YE BÜYÜK BASKIN

Baştarafı 1. sayfada

Eylül cuntasının; dolayısıyla TC'nin iflası, özel savaşın da iflasının belgesi oldu. Artan bunalımını artık hiçbir şekilde çözememenin ve alternatif üretememenin çıkmazını yaşayan Türk sömürgeci egemenliği, Kürdistan'daki özel savaşının tıkanması ile de daha derin bir çıkmaza sürüklenmekten kurtulamamaktadır. Seçimler sonrasında Bakanlar Kurulu bünyesinde bazı değişiklikler yaparak, biraz nefes alma olanağı yaratmak isteyen sömürgeciler, Kürdistan'da da Olağanüstü Hal Bölgesi Jandarma Asayiş Kolordu Komutanı Korgeneral **Hulusi Sayın**'ı görevden alarak başarısızlıklarının faturasını bu uşaklarına çıkarmaya çalıştılar. İki yıldır Kürdistan'daki özel savaşın Hayri Kozakçıoğlu'ndan sonraki en üst düzey yöneticisi ve yönlendiricisi olan Hulusi Sayın'ın iflası TC'nin Kürdistan'daki özel savaşında yaşadığı iflasın belgesidir. Burjuvazinin klasik bir yöntemi olan, başarısızlıkların faturalarını tek tek kişilere çıkararak genel çıkmazını gizleme çabası bir daha uygulamaya konmuş bulunmaktadır. Ancak her zamankinden daha açık bir şekilde, bu iflasın salt bir kişinin iflası ve başarısızlığı olmadığı; aksine, Kürdistan'da başarısız olan ve iflas edenin bizzat Türk sömürgeciliği olduğu gerçeği burada kendisini ortaya koymaktadır.

Burjuva basın-yayın organlarının aldatıcı zafer çığlıklarının ardındaki gerçeklik tüm çıplaklığıyla bu gerçekle gözler önüne serilmiş ve sömürgeciler, Kürdistan'daki savaşı kaybettikleri gerçeğini itiraf etmek zorunda kalmışlardır. Görev değişikliğine gitmeleri de onları kurtaramayacak, kaybedilmiş bu savaşı yeni uşaklarının çabaları kendilerine yeniden kazandıramayacaktır.

Kürdistan zemininde Newroz'la birlikte günden göre boyutlanarak süren ve her gün Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi hanesine yeni yeni kazanımları yazan savaş, şimdi her zamankinden daha fazla halkımızın lehine, sömürgecilerin ise aleyhine gelişmektedir.

Bahar Atılımı Silopi baskını ile doruğa ulaştı

Bahar Atılımı sürecinin en büyük eylemi Silopi'de gerçekleştirildi. 20 Nisan akşamı Silopi'ye baskın düzenleyen ARGK birlikleri şehri birkaç saat denetimleri altında tuttular. Kalabalık bir güçten oluşan ARGK birliği şehri basmasının ardından Jandarma Bölük Komutanlığı ile polis lojmanlarını bombalayarak yaylım ateşine tuttu. Saldırıda sömürgeci kolluk kuvvetleri bütünüyle etkisiz hale getirilerek inlerinden çıkmalarına dahi fırsat verilmedi. Çok sayıda polis ve jandarmanın öldürülmesi ve yaralanması ile sonuçlanan eylemde jandarma ve polis binaları da ağır hasara uğratıldı.

Sömürgeci kolluk kuvvetlerinin bu eylemlerle etkisiz kılınması ardından şehir içindeki diğer resmi binalara yönelen ARGK gerillaları, Savcılık ve Kaymakamlığa ait yerleşim binalarını da tarayarak ağır maddi kayıp verdirdiler.

Bundan sonra toplu halde şehirde yürüyüş düzenleyen gerillalar sloganları ile tüm şehri ayağa kaldırdılar, her tarafı pullar ve afişlerle donattılar ve kitlelere çağrılar yaptılar.

Onlarca polis, jandarma ve bir bekçinin öldürüldüğü eylemde gerillalar en küçük bir kayıp vermeksizin sloganlar eşliğinde şehri terkedip üslerine yöneldiler.

Şehirdeki kolluk kuvvetleri korkudan binalarından bile çıkıp müdahale gücü gösteremediler.

Kitleleri coşkuya boğan eylem, büyük yankılar uyandırdı. Eruh ve Şemdinli baskınlarından sonra en büyük baskın eylemi olarak nitelendirilen Silopi eylemi ulusal kurtuluşçu güçlerimizin Cudi zafer ruhunu en üst düzeyde temsil etmelerinin bir örneği oldu.

Ancak eylemin ertesi günü şoktan kurtulabilen sömürgeci kolluk kuvvetleri, çevreden getirttikleri yoğun bir askeri güçle Cudi Dağı'nda operasyona başladılar. Olağanüstü Hal Bölge Valisi Hayri Kozakçıoğlu, Hulusi Sayın'ın yerine göreve atanan Asayiş Kolordu Komutanı Korgeneral İsmail Selen ve Mardin Vali Vekili Ahmet Nevruz, eylemden sonra Silopi'ye giderek eylem ve sonuçları hakkında bilgi aldılar. Eylem tüm sömürgeci çevrelerde şok etkisi yarattı ve onları büyük bir panik ve korkuya boğdu. ARGK gerillaları bu eylemle yeni Asayiş Kolordu Komutanı'na anlamlı bir karşılama töreni(!) hazırlamış oldular ve Kürdistan'ın gerçek hakimleri olduklarını gösterdiler.

Pervari'de mayınlı pusu

12 Nisan günü, Pervari'nin Doğan köyü ile Keminkari yaylası arasındaki yola ARGK gerillalarınca döşenen mayının patlaması sonucu sömürgeci jandarmalardan birçoğu öldü, bir kısmı da yaralandı.

Doğan köyündeki Jandarma Karakolunda bulunan jandarmaların devriye gezdikleri güzergahı tesbit ederek mayınlı pusu hazırlayan ARGK gerillalarının döşediği mayına çarpan askeri araçta bulunan devriyelerden birçoğu ölürken bazıları da yaralandı.

Her zamanki gibi kayıplarını gizlemeye özen gösteren sömürgeciler, sadece 5 jandarmanın yaralandığını ilan ettiler. Ancak tahrip gücü yüksek olan mayının patlaması ile askeri aracın parçalandığı ve çok sayıda jandarmanın öldüğü bildirilmektedir.

Şırnak'ta çatışma

Ulusal kurtuluş mücadelemizin en yoğun yaşandığı ve sömürgecilerce zaptedilmezliği defalarca itiraf edilen Şırnak yoğun eylemlere sahne olmaya devam ediyor. 24 Mart günü, Şırnak'ın Kızılsu bucağı yakınlarındaki televizyon verici istasyonuna karşı bir eylem gerçekleştiren ARGK gerillaları ile sömürgeci kolluk kuvvetleri arasında Kırkkuyu köyü yakınlarında çatışma çıktı. Yoğun bir güçle gerillaları çember içine alarak imha etmek isteyen sömürgeciler karşılaştıkları büyük direniş sonucu ağır kayıplar verdiler. Çok sayıda sömürgeci askerin öldürüldüğü çatışma sonucunda sömürgeciler, kayıplarını, bir astsubay ve bir erin yaralandığı şeklinde duyurdular.

Silopi'de pusu

Silopi'nin Çağlayan bölgesinde sömürgeci devriye güçlerine pusu kuran ARGK gerillaları, askeri aracı kurşun yağmuruna tutarak çok sayıda askeri öldürüp, bazılarını yaraladılar. 8 Nisan gecesi gerçekleştirilen eylemde ARGK gerillaları başarıyla eylem alanından uzaklaşırken, sömürgeciler yaptıkları açıklamada 1 askerlerinin öldürüldüğünü ilan ettiler.

ARGK'ye katılımlar sürüyor

Kürdistan halkının kurtuluş umudu olarak giderek kitleler nezdinde daha büyük bir saygınlık ve güven kazanan ARGK'ye katılımlar artarak sürüyor.

ARGK gerillaları gerçekleştirdikleri köy toplantıları ile bir yandan kitlelere ulusal kurtuluş bilinci ve umudu aşılarken, diğer yandan da Kürdistan gençlerini saflarına katıyorlar.

15 Nisan gecesi Şırnak'a bağlı Koçağılı köyünün Sotek mezrasında bir kitle toplantısı gerçekleştirerek kitlelere yönelik propaganda yapan ARGK birliğine, toplantı sonrası iki köylü genç katılarak mücadeledeki yerlerini aldılar. Bugüne kadarki yüzlerce benzeri gibi kurtuluş saflarında yerlerini alan Sotekli gençler, halkımızın öz ordusuna sahip çıkıştaki arzusunun ifadesi oldular. Kürdistanlı gençler artık kurtuluş yollarını kavramış bulunuyor ve her gün artan bir hızla saflara akın ediyorlar.

Kars'ta Newroz eylemlerle kutlandı

Newroz ve bahar atılımlarını güçlü karşılayan Serhed Eyaleti Gerilla birliklerimiz Kars merkezinde peşpeşe gerçekleştirdikleri eylemlerle Newroz'u kutladılar.

20 Mart gecesi saat 20.00 sıralarında, şehir merkezindeki Halit Paşa Caddesinde bulunan Şenyuva oteline, üzerinde **"Yaşasın Ulusal Direnişimiz Newroz"** yazılı bir pankart asılmıştır. Aynı gece yaygın bir şekilde Newroz pullamaları yapılmış; eylemler halkta büyük coşku yaratmıştır.

23 Mart gecesi ise, MİT mensuplarının kaldığı Yılmaz Oteli'ne yönelik bir saldırı eylemi gerçekleştirilmiştir. Otele 2 taarruz bombası atılarak tahrip edilmiş, bombalardan ayrıca MİT mensuplarına ait otolar ve bir işhanı da etkilenip tahrip olmuştur. Otelde kalan siyasi polislere yönelik olarak gerçekleştirilen eylem halk üzerinde olumlu etki yaratıp ARGK'ye katılım istemlerinin artmasına yolaçarken, sömürgecileri ise büyük bir panik içine sokmuştur. Eylemlerden sonra rastgele tutuklamalara girişen sömürgeciler 60 kişiyi gözaltına almışlardır.

Ankara'da Newroz Ateşi!

Newroz ateşi yalnızca Kürdistan'da değil, sömürgecilerin kalbi Ankara'da da yakıldı. 20-21 Mart gecesi Ankara'nın iki ayrı semtinde eylemler gerçekleştirildi.

Saat 20-21.30 arasında aynı anda gerçekleştirilen eylemlerden ilki, Keçiören'deki İş Bankası binasına yönelik gerçekleştirdi. İş Bankası'na molotof kokteyli atıldı; patlama sonucu ağır maddi hasar meydana geldi. Mamak-Gülveren'de ise, devlete ait bir su tankeri tamamen yakıldı. Her iki eylem de büyük yankı uyandırırken, sömürgeciler telaş içinde eylemi ERNK taraftarlarının yaptığını gizlemeye çalıştılar, ancak başaramadılar.

Ayrıca, Newroz haftası boyunca Ankara'nın gecekondu mahalleleri ve fakültelerinde yaygın bildiri dağıtımı yapıldı. Newroz boyunca gerçekleştirilen eylemlilik sömürgecilerin kalbine saplanan bir hançer olurken, geçmişte girişilen tutuklamalara rağmen mücadelemizin bu alanda da geliştiğinin de belgesi oldu.

"ARGK'yi Destekleme ve Dayanışma Kampanyası"na katılıp vatan kahramanlarımıza sahip çıkalım

Baştarafı 1. sayfada

mücadelemiz, şehitlerimizin kanlarıyla sulanarak, bir ağ gibi ülkemizi sarmıştır. Binlerce yıllık kölelik tarihinin intikamını almak için sürekli gürleyen, gürledikçe düşmanı adım adım ülkemizden sökmeye çalışan silahlarımız susmamış, bundan sonra da susmayacaktır. ARGK'nin kahraman savaşçı ve komutanları **"Bir parça özgür vatan"** şiarı doğrultusunda mevziden mevziye koşmaktadırlar. Boyutlanan savaş karşısında çaresizlik içerisine giren düşman, kurtuluş çarelerini başka yerlerde aramaya başlamıştır. Gerillalarımız karşısında yenilgiden kurtulamayacağını anlayan sömürgeci-faşist TC, efendisi ABD'ye sığınarak bu sorunun çözümünü istemiştir. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin, kendi statükosunu Ortadoğu'da bozacağını bilen emperyalizm, güçler dengesini koruyabilmek için, Kürt halkına sahte kurtuluş yollarını göstermeye çalışmış, bu doğrultuda teslimiyetçi Kürt küçük-burjuvaları ve ilkel milliyetçiliği yeniden devreye sokmaya başlamıştır. Bu nedenle ulusal kurtuluş savaşımızın cephe gerisi durumunda olan Avrupa alanında, girdikleri sahtekar ilişkiler sonucu Avrupa emperyalistleri ile ortaklaşa "otonomi" taleplerini ileri sürmüşlerdir. Bu görüşlerini de piyon olarak kullandıkları küçük-burjuva teslimiyetçileri ve ilkel milliyetçiler aracılığıyla halkımıza götürmeye çalışmaktadırlar. Yakın tarihimizdeki Rayber'lerin, Kör Sadi'lerin, Kasım gibi ihanetçilerin yükümlendikleri misyonları, bugün emperyalizmin ve sömürgeciliğin kötü piyonu olan bu güçler üstlenmişlerdir. Halkımız bu türden ihanetçileri ve ulusal hainleri sürekli nefretle anmış, bundan sonraki dönemde de bu biçimde anmaya devam edecektir. Şu çok iyi bilinmelidir ki; Kürdistan halkı ve öncüleri, "otonomi" ve bağımsızlık dışındaki bir seçeneği asla kabul etmeyecek, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi doğrultusunda silahlı savaşımından vazgeçmeyeceklerdir. Aksine, Kürdistan kurtuluş savaşçıları her geçen gün silahlı direnişi Kürdistan'ın özgür dağlarının doruklarından dört bir tarafa taşıyarak, **"Ya özgür vatan, ya ölüm"** şiarına sonuna kadar bağlı kalacaklardır. Kürt halkına giydirilmek istenen kefen çoktan yırtılmış, bir daha da giydirilmesi mümkün olmayacaktır. Çünkü, PKK önderliğinde, ordu gücümüz ARGK'nin vuruş tarzı her geçen gün yeni kazanımlar yaratmaktadır.

Yurtsever Kürdistanlılar!

Donanımlı ve azgın sömürgeci orduya karşı, kendi halkının öz gücünden başka bir dayanağı olmayan, onun katkıları ile savaşı güçlendiren ordumuza güç vermek için, **"ARGK'yi destekleme ve dayanışma kampanyası"**na katılmanın zorunlu gerekleri vardır. Her halk gibi, bizim de özgür yaşamamız isteniyorsa; yarınlarda özgür Kürdistan'ı yaratmak için can siperane çarpışan gerillamızı donatmalı ve ona güç vermeliyiz! Halk kahramanlığının yaratılmaya çalışıldığı bu dönemde, öncünün kahramanlığı en üst boyutlara tırmanmıştır. Başlatılan bu kampanyaya güçlü katılım, savaşan öncülerimize maddi ve manevi güç verecektir. Düşmanın oyunlarını boşa çıkarmak ve halkımızın öz evlatlarına sahip çıkmak, ilericiliğin, demokratlığın, yurtseverliğin gereklerindendir. Öncülerimiz özgür geleceğimizin tayin edicileridirler. Onlar, Kürdistan halkının yiğit evlatları ve gözbebeğidirler. Onlar, düşünceleri ve silahlarıyla halkımızın dili ve umut kaynağıdırlar. Onlar, direniş abidesini Kürdistan dağlarına dikmek için, ölüme seve seve giden halk kahramanlarıdır. Onlara destek olmak, bağımsız Kürdistan'ı yaratmaktır. Unutulmamalıdır ki, sunulan her katkı, düşmanın beyninde patlayan birer özgürlük mermisi olacaktır.

Türkiyeli emekçiler, demokratlar, devrimciler!

Bağımsız ve özgür bir Kürdistan'ın yaratılması, sizleri iliklerine kadar sömüren sömürgeci-faşist TC'den kurtulmanıza hizmet etmektedir. Bugün ülkemizde geliştirdiğimiz ulusal kurtuluş mücadelemizden güç ve destek alan Türkiye proletaryası ve öğrenci-gençliği harekete geçmiş durumdadır. Harekete geçen bu gücü daha da aktif duruma getirmek zorunlu bir görevdir. Biz bu konuda kendi payımıza düşeni, ülkemizdeki mücadeleyi daha da boyutlandırarak yerine getirmeye çalışacağız. Düşmana vuracağımız her darbe Türkiye proletaryası ile kardeşliğimizin pekişmesine hizmet edecektir. Halkların kardeşliği doğrultusunda yürüttüğümüz savaşımıza Türkiye proletaryasının katılmasını enternasyonalist bir görev olarak görmekteyiz. Sizleri bu görevin bir parçası olan **"ARGK'yi destekleme ve dayanışma kampanyası"**na katılmaya çağırıyoruz.

1 Mayıs-15 Haziran 1989 tarihleri arasında sürecek olan kampanyaya en geniş çevreleri katmak ve katılmak yurtsever bir görevdir. Kutsal bir davanın gözüpek neferlerine sunulacak her katkı, ulusal kurtuluş mücadelemizi daha da güçlü kılacaktır. Bu doğrultuda tüm yurtsever, demokrat, ilerici ve devrimcileri savaşa destek olmaya ve kampanyaya güçlü katılmaya çağırıyoruz.

SERXWEBÛN

SESİMİZ İSTANBUL'DA DAHA GÜR ÇIKACAK

12 Eylül ile birlikte yaşanan karanlık günlerde isyanlara yol açacak kadar acımasız işkence ve baskılar mevcuttur. Öyle ki yaşamak suç sayılmış; 12 Eylül faşizminden yana olmayan ne varsa imha edilmiş, ya da teslim alınmıştır. Her şey "Eylül faşizmi için" sloganı altında birleştirilmiş; onurlu yaşamın reddi dayatılmış; ihanet odakları geliştirilmiş; açlık, sefalet, işkence kader olarak lanse edilmiş; toplumu kaderciliğe sürükleme, ahlaksızlaştırma, şekilsizleştirme bir yaşam biçimi olarak benimsetilmek istenmiştir. Faşist cuntaya karşı hiçbir gücün duramayacağı nutukları da sık sık vurgulanarak ve halkın gözü korkutularak toplum sindirilmiştir. Yaratılan bu korku ve teslim alma ortamında, faşizmin generallerinin rahatça nefes alabileceklerini düşündükleri bir anda Partimizin 15 Ağustos Atılımı tüm hesapları alt üst etti.

Olay karşısında şoke olan 12 Eylülcü çeteler paniğe kapılarak, "hazırlıksız yakalandık, beklemiyorduk" demek zorunda kaldılar. "Attığımız nutuklar boşa mı gitti, hani bitmişlerdi, yok edilmişlerdi" diye faşizmin generalleri birbirlerine cevapları bilinmeyen sorular soruyorlardı. Hesaplar yeniden gözden geçirildi.

Eylül faşizminin bu karanlık günlerinde halka bir sahipsizlik, bir karamsarlık hakimdi. Olayın duyulmasının ardından Kürdistan'da olduğu gibi Türkiye metropollerinde de büyük bir coşku doğarken, halktaki karamsarlık da yerini güvene ve umuda terketti. 15 Ağustos Atılımı sonrası her gecenin mehtabında, her günün sıcaklığında Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi yeni mevziler, yeni gelişmeler kaydediyordu. 15 Ağustos Atılımı Kürdistan halkının tarihinde önemli olduğu kadar, Eylül faşizmi için de bir dönüm noktasıdır; Eylül imparatorluğunun duraklama ve çürüme noktasıdır.

İşte Eylülizm bu tarihten itibaren yeni ekonomik programlar, yeni planlar ve hesaplar, yeni ideologlar geliştirmeye başladı. Eski nutuklarında zorunlu reform yapmak zorunda kalan nutukçu generaller nutuk kürsüsünde gerillalarımızın sayılarını vererek, "birkaç ay içinde bu beladan kurtulacağız; zaten 300 kişidirler, tespit ettik" demeye başladılar. İzmit'te kürsüde, *"20'sini biz vurursak, 20'sini de yapılacak ihbarlarda yakalarsak, 10'unu da yağmurlu günlerde şimşek vurursa, 5'i de gece karanlığında uçuruma düşerse, 2'sinin üstüne çığ düşerse biterler allahın izniyle"* diyen İkinci Cumhuriyetin Başbakanı Özal, haftalık bir mizah dergisinin kapağına karikatürüyle birlikte şu cümlelerle konu olmuştu: *"Özal, çığ, uçurum, şimşek dedi, PKK ile tanrıyı karşı karşıya getirdi. Kendisi art bölgede kaldı."* Bu dönem Türk siyasal tarihinde bir dönüm noktası olduğu gibi, aynı zamanda Türk mizah edebiyatında da bir dönüm noktasıdır. Yıl 1989. Ne kimsenin başına şimşek düştü, ne de gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizi durdurabildiler. '87 başlarında gazetelerin sürmanşet verdikleri haberlerde, "terör dağdan şehire indi", "dikkat PKK şehirde" haberleri, savaşın Türkiye zeminine de kaydırıldığı gerçeğini vurguluyordu.

Gazeteler faşizme her gün yeni önlem paketleri sunarlarken, faşizmin generalleri de savaşı Kürdistan sınırları içinde tutmanın hesaplarını, gecelerini gündüze katarak yapıyorlar. Gazeteler tehlikeyi haber verme yarışıyla manşetlerini Türkiye metropollerindeki mücadelemize daha sık ayırıyorlar: "PKK İstanbul'da büyük eylem peşinde", "Büyük operasyon: PKK İstanbul örgütü çökertildi" haberlerini her gün vererek kendilerini avutuyorlardı. Artık Kürdistan'daki savaş doğal karşılanıyordu. Generaller artık itiraf etmeye başlamışlardı; "PKK'li yaşama alışmalıyız artık" diyorlardı. Uykuları tümden kaçmaya başlamıştı, zira kendilerini güven içinde hissettikleri Türkiye metropollerinde de artık onlar için huzur yoktu. İstanbul, İzmir, Adana ve Ankara'daki yeni gelişmeler basına yansıyordu. Sömürgeciler operasyonlarını her gün biraz daha genişleterek, sokaklardaki her insanı PKK militanı olarak işkencehanelerine dolduruyorlar. Tarih 22 Ekim 1988. Bu defa balyoz İstanbul'da sömürgecilerin beynine iniyordu. Faşizmin has celladı Binbaşı Esat Oktay Yıldıran, işlediği cinayetlerin hesabını Partimize vermekten kurtulamayacaktı. Bu celladın cezalandırılmasıyla rejimin çürümüşlüğünü, şaşkınlığını, aslan postu içine girmiş bir fare olduğunu kitleler zevkle izledi. Faşist cunta sağa sola saldırmaya başladı. Eylem karşısında düştüğü çıkmazını örtmek için, sokakta insanları toplayarak, "PKK militanı" diye basına tanıttı. İstanbul'da halen tüm şiddetiyle sürdürülen birlik operasyonu ile yüzlerce insanı gözaltına aldı ve almaktadır. Zaman zaman çıkan çatışmalarla birlikte İstanbul hareketli günler yaşamakta. Cunta şefleri cezaevlerinde çıkan devrimcileri tekrar gözaltına alarak, "PKK İstanbul sorumluları", "PKK mali sorumluları" olarak basına tanıtarak başarısızlıklarına kılıf bulmaya çalışmaktadırlar. Ancak son operasyonlardaki başarısızlıklarını itiraf etmek zorunda kaldılar. Hürriyet gazetesi bu itiraflara tercümanlık yaparak, "Poliste telsizli boykot" manşetiyle veriyordu haberi. PKK'nin İstanbul'da girişeceği yeni eylemleri önlemek amacıyla başlatılan operasyonlar nedeniyle poliste tüm izinlerin kaldırılmasına, polis örgütü telsizlerini mandallayarak tepki gösterdi. Gazete, telsiz konuşmalarını da aktardığı haberinde, telsizlerin mandallanması yüzünden, polisler arasında haberleşmenin engellendiğini, telsizlerde, küfür, ıslık ve türkü söylendiğini, bazı telsizlerde İstanbul Emniyet Müdürü Hamdi Ardalı'ya ağıza alınmayacak küfürler edildiğini, Hamdi Ardalı'nın kendisine küfür eden telsizlerin tespiti için polis örgütü içinde soruşturma açtığını, ancak tesbit edemediğini yazıyordu. Evet, çürümüşlüklerini, çaresizliklerini artık gizleyemiyorlardı, hangisini gizleyeceklerini şaşırmışlardı. MİT Daire Başkanı, Hürriyet Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Oktay Ekşi günlük yazılarında bol bol öneri sunarken, işkenceci polisleri kitlelere karşı sürekli saldırı durumunda tutmak için de manşetlerinde, "PKK Ege Denizi'nden İstanbul'a füze soktu", "PKK İstanbul'da silah yığınağı yapıyor", "PKK devlet büyüklerine suikast planları yapıyor" şeklinde seri yazılar veriyordu.

Cunta Kürdistan'daki işkencecilerinin tecrübelilerini İstanbul'a getirmekle birlikte, Partimizin şehir faaliyetlerini önleyebilmek amacıyla, "Teritoryal Birlikler" ismi altında sivil milis güçler oluşturma hazırlıklarına da girişerek, çıkabilecek ayaklanmaları bastırma önlemleri almaktadır.

Bir yandan da kamuoyunu gelişen mücadelemiz karşısında duyarsız kılmak amacıyla, MİT raporu, hayali suikast planları, cazip hale getirilmekte olan piyango, toto ve spor karşılaşmaları, hayali ihracaat senaryoları, güzellik yarışmaları ve türbanla kitlelerin gündemini belirlemeye çalışırlarken, televizyonda da "Silahlı kuvvetler saati" ismi altında askeri güç gösterisi yapmaktadırlar. Amaç kitleleri sindirmektir. Ne kadar iyi niyetli ve sevimli (!) olduklarını da her gün televizyonda düzenli olarak duygusal bir müzik eşliğinde verdikleri "GAP ve Yarınlarımız" programında ortaya koymaya çalışmaktadırlar. Bir de kukla vardır ki; çok sevimsiz, sevimsiz olduğu kadar da şerefsiz olan bu kuklaya Kamran İnan ismini vermişler.

İkinci Cumhuriyet yerini bir üçüncü cumhuriyete veremeyecek kadar güçsüzdür artık. Sırtında Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi gibi ağır bir yük vardır. Her gün biraz daha kamburlaşan bu rejim amansız hastalığa yakalanmıştır, artık kurtulması mümkün değildir. Kendisinin yarattığı tablonun korku ve paniği içindedir. Her an kopabilecek fırtınanın her şeyi alt üst edebileceği endişesiyle sara hastalığına tutulmuştur. Gazeteler metropollere de füze soktuğumuzu yazıyor. Geç de olsa gerçeği kavramışlar, yalan yazmıyorlar; doğrudur füze, tank, top soktuğumuz. PKK'nin her militanı, yurtseveri milyonlarca füzeden, tanktan, toptan daha tehlikelidir sömürgeciler için. Doğru yazmışlar, daha çok doğrular yazmak zorunda kalacaklar.

—Yaşasın ulusal kurtuluş mücadelemiz!
—Yaşasın 15 Ağustos saldırı ve direniş ruhu!
—Biji Serok APO!

Devrimci selamlar
İstanbul'dan Zuhat

Silahlı mücadelenin halkın güvencesi olduğu Kürdistan'daki yerel seçimlerde bir kez daha ispatlandı

Kürdistan'daki yerel seçimlerde halk, son yetmiş yıllık tarihin en özgür ortamını kendisi yarattı ve yaşadı. Böylelikle sömürgecilerin faşist anayasasını yerle bir etti. Anayasanın birçok maddesi ayaklar altına alınarak aşıldı. SHP'den ANAP'a kadar, bütün parti adaylarına ulusal sorun dayatıldı. Adayların tümü, genel seçim olmamasına rağmen, bu sorunu tartışmak zorunda kaldılar. Şu veya bu şekilde, ulusal soruna sahip çıkmak mecburiyetinde bırakıldılar. Anti-sömürgeci ve anti-faşist sloganlara tahammül ettiler. Kürtçe konuştular veya başkasını konuşturmak zorunda kaldılar. Seçim kampanyası sırasında, geçmiş seçimlerde olduğu gibi, başsorun; su, yol, elektrik değildi. Binlerce kişiye iş sözü verilmedi; her taraf, palavrayla güllük-gülistanlığa çevrilmedi.

Halepçe Şehitleri için, Diyarbakır'ın en görkemli yerinde anıt dikileceği sözü, ulusal direniş bayramı olan NEWROZ'un, Diyarbakır halkıyla birlikte şehir merkezinde kutlanacağı, hemen hemen tüm adaylarca benimsendi ve propagandası yapıldı. Kürt dili ve kültürü üzerindeki baskılara ve cezaevlerindeki barbarca işkencelere karşı mücadele edileceği sözü verildi. Kürdistan dağlarında, Botan'da savaşanlara, istismar da olsa sahip çıkıldı, selam bile gönderildi. PKK'yi gizlemek, ona değinmemek herkesi aştı. Halk, adayların semtleri ve evlerini ziyaretlerinde, bu sorunu dayattı; onlar da şu veya bu şekilde davaya sahip çıktılar ve bir yere kadar kabul etmek zorunda da kaldılar.

Kürdistan halkı, davanın sahiplerinin bunlar olmadığını ve sorunu istismar ettiklerini biliyor. Diyarbakır'ın kenar semtinde, bir yaşlı vatandaş, "Bunların bizi istismar ettiklerini biliyoruz. Fakat her şeyin bir bedeli vardır. Artık istismar da olsa, bazı şeyler söylemek zorundadırlar. Çünkü, yıllardır silahlı savaş sürüyor ve halk desteğinde giderek gelişiyor. Bu durum ortadayken, bunlar eskisi gibi bizi Türk sayarak varlıklarını sürdüremezler. Artık halk ne sağır ne de kördür. Kimin ne yaptığını iyi biliyor. Aynı semte, bağımsız aday Refik Karakoç geliyor; halka Mehdi Zana'nın yakın arkadaşı olarak kendisini tanıtıyor. Bir genç M. Zana'nın, cezaevinde PKK ile birlikte davrandığını, bu durumu nasıl gördüğünü öğrenmek istiyor. Refik Karakoç, birden kızarak, *"Biz çocuk öldürmek istemiyoruz"* deyince; gencin ikinci sözü, *"Siz asker ve polis vurun"* sözüne karşılık veremedi.

Hiçbir parti mitinginde, birden fazla Türk bayrağına rastlanmadı; parti amblemlerini kimse eline alıp sallamadı. Gene hiçbir aday, kendi partisinden ve parti belediyecilik anlayışından bahsetmedi. İstanbul eski Belediye Başkanı B. Dalan, seçilebilmek için, kendisini ANAP'tan uzak gösterdiği için, diğer burjuva partileri tarafından eleştiri yağmuruna tutuldu. Halbuki Diyarbakır'da tüm adayların durumu Dalan'dan farksızdı. "Doğu halkı" sözcüğü de, yerel seçimlerle birlikte tarihe karıştı; onun yerini "Kürt halkı" ve zaman zaman da "Kürdistan halkı" sözcüğü aldı.

ANAP hariç, diğer tüm parti ve bağımsız adayların mitinglerinde, halkın büyük çoğunluğu sarı-kırmızı-yeşil ve beyaz bezenerek katıldı; ve çok canlı bir şekilde sonuna kadar bilinçlice hareket etti. İlk günlerde polis, bazı insanları gözaltına aldı, fakat artık herkes her şeyi her yerde söylediği için, sadece PKK'li aramakla yetindi. Faşist subay ve polis şeflerinin kulakları "Kürt" sözcüğüne alıştı. Bol bol Kürtçe marş ve devrimci direniş türkülerimizi dinlemek zorunda bırakıldılar. Atatürk'ün partisi olduklarını savunan SHP ile DSP'nin seçim arabalarında, hoparlörler dışarıya sarkıtılarak Kürtçe direniş türkülerimizi günde en az 16 saat çalmak zorunda kaldılar. Hiç kimsenin aklına, "Başbakan İnönü" sloganını atmak gelmedi; çünkü, "Kahrolsun sömürgecilik ve faşizm" ve "İşkencecilerden hesap sorulsun" sloganları atılıyordu.

Daha sonra, DSP'nin Bağlar semtindeki mitingine katıldık; orada aday Av. Hüseyin Tayfan'dı. Konuşmasının tümü ulusal sorun üzerine, işkence ve baskılara yönelikti. Halkın tepkisi karşısında polis miting alanını terketti. Piyasada ne "Halkçı Ecevit", ne de "Karaoğlan" sloganları vardı; kimse buna gerek de görmedi. Çünkü Kürdistan'da, sömürgeci partilere olan umut, artık yavaş yavaş kayboluyor. Bu durumu iyi gören adaylar da kendi partilerinden çok, halkın istemlerine cevap vermek zorunda kalıyor.

Arkadaşlarımın gezip gözlemlediklerine göre Mardin, Siirt, Bitlis ve Hakkari'de de durum aşağı-yukarı Diyarbakır gibi geçmiş ve benzeri sloganlar atılmıştır. Reformizmin, her zaman uzlaşmaya açık olduğu ve sıkıştığında gırtlak uzatıp teslim olacağı gizlenemez biçimde ortaya bir kez daha çıktı. Kürdistan halkının artık, soruna kitlesel bir şekilde sahip çıkarak, son 70 yılın en özgür ortamını kendi elleriyle geçici de olsa yaratması, atılmış ileri bir adımdır. Fakat en büyük güvence ve umut silahlı mücadelenin yarattığı ve yüzlerce militanın yaşamına mal olan ortamdır. Piyasaya bazı ucuz kahramanlar çıktı, fakat seçimden sonra kimse onları ortada göremeyecektir. Mücadeleyi sürdürecek ve sürekli gündemde kalacak olan PKK, ERNK ve ARGK örgütleridir.

Diyarbakır'dan yurtsever bir işçi
23.03.1989

YEREL SEÇİM SONUÇLARI VE TÜRK EGEMENLİK SİSTEMİNİN GELECEĞİ

Baştarfı 1. sayfada

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesiyle, Türkiye devrimci demokratik hareketini de bir daha belini doğrultamaz bir şekilde ezmeyi amaçlayan 12 Eylül rejimi büyük bir tutuklama harekatı başlattı. Cezaevleri devrimciler, ilericiler ve yurtseverlerle doldurulurken, birçoğu da kurşunlandı, idam sehpalarına gönderildi, işkencelerde katledildi. Vahşet akıl almaz boyutlara vardırılarak, bu ezme harekatından sonuç alınmak istendi.

Türkiye ve Kürdistan'da devrimci harekete vurulan darbeler, 12 Eylül askeri faşist cuntasını, bir hayli umutlandırdı. Devrimci hareketlerin bir daha çıkış yapamayacakları sanısına kapılıp, 1983'te rejimi normal gelişme sürecine yönelten faşist rejimin planları, Kürdistan'daki devrimci çıkışla birlikte alt-üst oldu. PKK hareketinin kendisini yeniden toparlaması ve devrimci bir hareketi geliştirmek için önemli hazırlıklarını tamamlaması, rejimi büyük bir şok içerisine soktu. PKK hareketinin böylesi bir toparlanmayı göstermesini beklemediklerini, rejimin temsilcileri de açıklamalarında dile getirdiler.

Türkiye devrimci-demokratik hareketinin tasfiyeye uğratılarak, toparlanmasına bile olanak tanınmaması karşısında, benzer bir gelişmenin Kürdistan'da da yaşanacağını rejimin temsilcileri beklemeye başladılar. 1983 yılı ise, tasfiyenin başarıya ulaştığı ve uzun yıllar çıkış imkanının bulunamadığı bir dönemin başlangıcı olarak ele alındı. Bu plan Kürdistan'da da tutmuş olsaydı, 12 Eylül faşist rejimi amacına ulaşmış olacaktı. Dolayısıyla da uzun yıllar toplumun başına bela bir azgın faşist rejim olarak varlığını devam ettirecekti

1983 yılının rejimin şok altında kalmasıyla geride bırakılması, 12 Eylül faşist rejimin çöküşünün hızlanmasının önünü de açtı. Rejim, şiddet uygulayarak sürdürdüğü uygulamalarını adım adım yürütemez hale geldi. Ağır baskı koşulları altında toplumun tepkisizliği yerini tepkiye bıraktı. Faşist rejimin her uygulamasını başlangıçta olduğu gibi sessizce kabul etme, yerini kabul etmemeye ve tepkiye bıraktı. 12 Eylül faşist rejiminin politikaları bugün her açıdan değerlendiriliyor. Ortaya çıkan sonuç, politikaların iflas ettiği ve artık şiddet uygulamalarıyla bile yürütülemeyecek bir duruma geldiğidir. Günümüzde bu durum inkar edilmez bir şekilde açığa çıkmıştır.

26 Mart'ta yapılan yerel seçimleri, rejimin durumu açısından değerlendirdiğimizde, iflası tüm yönleriyle görmemiz mümkün oluyor. Hatta bugün rejimin birçok destekçisi bile, sözkonusu gerçeği teslim etmek zorunda kalıyor; rejimin temsilcilerini uyarıyor ve yeni çarelerin bulunmasını istiyorlar. Eski çarelerde umut kalmadığı için, rejimin yeni çarelerle ömrünü uzatması sık sık dile getirilmeye başlanıyor. Evet, bugün rejimin gündeminde bulunan önemli bir sorun da budur. Yani, rejimin yeni çareler üretebilecek mi? Diğer bir deyişle, rejim çaresizliğini aşabilecek mi? Bu soruların cevapları, rejimin yaşayıp, yaşayamacağı konusuna da açıklık getirecektir. Rejim bir 9 yıl daha toplumu eskisi gibi idare edebilir mi? Bu soru da önemlidir. Çünkü; rejim tüm planlarını 2000 yılına göre yapıyor. Bir 9 yıl daha rejimi, bu yıllara kavuşturacaktır.

Bu soruların cevaplarını ararken, rejimin bugün içerisinde bulunduğu durumu gözönünde bulundurmak gerekir. Bunu şunun için söylüyoruz. Rejim bugün çaresizlik batağında, eski yöntemlerle de ömrünü sürdüremeyecek bir durumu yaşıyor. Rejimin kendi içinde bu çaresizliği iyi değerlendirildiğinde esas alternatifin ne olduğu da kendiliğinden ortaya çıkacaktır. Bu bakımdan güncel durumu birçok yönüyle değerlendirmekte büyük yarar vardır. Rejimin durumunu kavramak de bu gerekli.

Mart sonunda yapılan yerel seçimler rejimin durumunu ortaya koyan bir ayna gibidir. Gerek seçim süreci ve gerekse de seçimin sonuçları, rejimin kendi içinde alternatif üretemediğini ortaya koyan önemli gelişmelerdir.

Yerel seçimler ve sonuçları rejimin geleceği açısından büyük bir önem arzetmiştir. Seçim sonuçları, bu yılın sonunda yapılacak Cumhurbaşkanlığı seçimi başta olmak üzere, ANAP iktidarının 1992'lere kadar sürüp süremeyeceğini de ortaya çıkaracaktı. Bu açıdan gerek muhalefet ve gerekse de hükümet yerel seçimlere büyük bir önem verdi. Yerel seçimler, bu nedenlerle genel seçimler düzeyinde önem kazandı.

Yerel seçim sonuçları açıklandığında, ANAP'ın büyük bir oy kaybına uğradığı açığa çıktı. Birinci Parti konumunda olan ANAP, SHP, DSP'nin ardından üçüncü parti haline geldi. Seçimlerde ANAP'ın oy kaybedeceği baştan beri bilinen bir durumdu. Ancak oy kaybının bu derece yüksek olacağı tahmin edilmiyordu. ANAP oylarının 3 yıl içerisinde %45'ten %21,75 gibi bir orana düşmesi, 12 Eylül faşist rejiminin çöküşünün de ne kadar hızlı olduğuna bir işarettir.

ANAP, 12 Eylül faşist rejimi ardından kurulan 3. partiydi. Bu partilerin ilk ikisi, (MDP, HP) önceki seçimlerde eriyip gitmişlerdi. ANAP'ın hükümette bulunması ve Özal'ın askeri rejimin iyi bir uygulayıcısı olması bu süreci geciktirdi. Bunun yanısıra, alternatifin olmaması da bu sonucun ortaya çıkmasında önemli bir yer tutuyordu. Bu alternatif yokluğu hem burjuva klikler içerisinde ve hem de devrimci-demokratik hareket açısından böyleydi. Bu durumda da ANAP, 12 Eylül rejiminin bir uygulayıcısı olarak, hükümet etme şansını sürdürdü.

12 Eylül rejiminin uygulamalarının kitlelerde oluşturduğu tepkinin açıktan kendisini göstermeye başlaması, 12 Eylül'ün bu son partisinin de erimesine yol açtı. ANAP'ın oy kaybı, diğer muhalefet partilerinin kitlelere bir alternatif olarak kendilerini göstermelerinden kaynaklanmıyor. Tam tersine bu partiler, herhangi bir alternatif oluşturmayacak kadar geri bir konumu yaşıyorlar. Bu açıdan, kitlelerin ANAP'a tepkisi bu partilerin kitlelere daha uygun bir program sundukları anlamına gelmiyor. Kitlelerin ANAP'a tepkisi, esasında 12 Eylül faşist rejimine duyduğu tepkinin kendisidir. ANAP, askeri faşist rejimin direktiflerini uygulayan ve askeri klikle sivil klik arasında bir denge siyaseti yürüten 12 Eylül partisidir. Bu bakımdan, kitlelerin 12 Eylül'e tepkisi ANAP'a oy verilmeyerek ortaya çıktı. ANAP'ın oy kaybı, aynı zamanda kitlelerin 12 Eylül faşist rejimine "hayır" demesi anlamına da gelmektedir.

Yerel seçimlerde ANAP'ın büyük oy kaybına karşın, diğer partilerin tek başına çoğunluğu sağlayacak kadar alamadıkları da ortaya çıktı. Bu, kitlelerin sözkonusu partilere de güvenmediklerinin bir işaretidir. Kitleler kötüler arasından birini seçmek zorunda bırakılmalarına rağmen, hiçbirinde de o partiyi iktidara getirecek bir oy vermemiştir.

Partiler arasındaki bu oy dağılımı aslında rejimin kendi içindeki alternatifsizliğinin de bir göstergesidir. Hiçbir Parti 12 Eylül askeri faşist rejiminin programının dışına çıkacak bir güce sahip değildir. Esasında rejim bugün mevcut uygulamaların dışında başka bir yöntemle bunalımına çare bulamayacak kadar, sıkışık bir durumu yaşıyor. Her ne kadar SHP, yerel seçimlere "Çare var" sloganıyla girdiyse de, bu çaresizliğin açık bir şekilde dışa vurmasını engelleyemedi. SHP'nin getirmek istediği "çare" nedir? Bugünkü Evren-Özal uygulamaları dışında yapabileçeği başka bir şey var mı? SHP'nin durumuna baktığımızda çarenin olmadığını görüyoruz. Evren-Özal kliğinde ifadesini bulan ekonomi-politika, SHP hükümetinde Evren-İnönü uygulamalarına dönüşecektir. Yani, bugün hangi parti iktidara gelirse gelsin, 12 Eylül rejiminin bir devamı, bir uygulayıcısı olmaktan kurtulamayacaktır.

Kaldı ki, bugün SHP'nin bir devlet partisi olma niteliği daha da belirginlik kazanmıştır. Halk kitleleri kısmi de olsa insan hakları ve işkence konusunda SHP'den yararlanmak istediler. Kitlelerin talepleri öyle çok ileri düzeyde olan talepler de değildi. Buna rağmen, rejimin temsilcilerinin dayatmalarıyla SHP kendi içindeki bu ögelere karşı tedbir almaya başladı. Bugün çıkarılmak istenen tüzük kurallarıyla SHP, bu tür gelişmelerin önünü tümden tıkamak istiyor. Birçok il ve ilçe örgütünü görevden alan SHP yönetimi, son tüzük kurallarıyla tümüyle bir tasfiyeyi gerçekleştirmeye çalışıyor. Bu şekilde de devletin iyi bir kapıkulu olacağını göstermekle kalmıyor; askeri yönetime iyi bir hizmet sunacağını da gösteriyor. Demek ki SHP'nin de durumu ANAP'tan pek de ileri bir konumda değil.

Diğer partilerin durumuna gelince, onlar da farklı bir durumu yaşamıyorlar. DYP, DSP vd. partiler de 12 Eylül rejiminin bugünkü uygulamaları dışında başka bir alternatif sunamıyorlar. Son seçimlerde Demirel'in oylarını çoğaltması, DYP'nin, ANAP'ın yerine sağın yeni büyük partisi olarak gelişme şansını arttırdığına bir işarettir. DYP'nin sağın büyük partisi haline gelmesi, ANAP'tan farklı bir ekonomi-politikayı savunduğu ya da uygulamak istediği anlamına gelmiyor. Özal'ın kitleler nezdindeki teşiri, Demirel'in oy toplama şansını yeniden arttırdı. Aynı zamanda 12 Eylül rejimi de Demirel'e eskisi gibi bakmıyor. Bu da Demirel'in yeniden sağın liderliğini ele geçirme şansını yükseltti.

Partilerin birbirinden farkları yoksa, aralarındaki çelişkiler ne oluyor diye sorulabilir. Aslında bu, "ben daha iyi uşağım" demek anlamına geliyor. "Bugünkü mevcut politikayı ben daha iyi yürütürüm" diyerek, 12 Eylül rejimi ve tekel temsilcilerinden icazet almak istiyorlar. Bu nedenle bu güçleri, öyle birçok ülkede görüldüğü gibi, birbirlerine muhalif gruplar kategorisine koymak gerekir. Bu partiler, en başta Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ve Türkiye'deki sınıf mücadelesinin ezilmesi konusunda görüş birliği içerisindedirler.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş, 1989 Ocak Çözümlemeleri'nde bu konuda şunları belirtiyor: "*...Özellikle, bulanık suda balık avlamak kabilinden, bunların bir bardak suda fırtına koparmalarını bir hükümet-muhalefet çelişkisi olarak görmemek gerekir. Muhalefet, devletin icazetiyle vardır. Bazı bilimsel araştırmalar daha açık bir şekilde gösteriyor ki, Türkiye'nin yönetici gücü ne parlamento, ne hükümet, ne Evren ve ne de Özal'dır. Bunlar, mevcut politikanın uygulayıcısıdırlar. Bunların dışında çıkarları planlayan gruplar vardır. Bu çevre içerisinde Genel Kurmaylığın yeri ağırlıktadır. Genel Kurmaylığın da dayandığı çevreler vardır. Bu çevreler içerisinde, çeşitli şahıslardan tutalım da çeşitli kurumlara kadar, birçok unsur vardır. Yine, bunların içerisinde MİT'in bir hayli etkili olduğunu da belirtebiliriz. Bunların yanısıra, ABD-Brüksel çevresiyle, Ortadoğu'nun bazı gerici rejimleri de bir hayli etkilidir. Parlamento ise bu ayıbın örtülmesinde bir asma yaprağı rolündedir...*

Demek ki, Türkiye'de rejimin işleyişini daha gerçekçi bir bakışla görmek gerekiyor. "Her şey Evren-Özal'dır. İşte muhalefet de vardır...' dememek gerekir. Yine, bir SHP, DYP'de tamamen bu odakların nüfuzu altındadır.

Bunların alternatifliği düzeni aşacak, onu bozacak bir alternatiflilik değildir. Bilakis, bunlara da düzen içerisinde bir yer açılarak, kurulan bu şebekenin bütün çıkarlarını altüst edecek bir gelişmeyi önleme görevi verilmiştir. Bu görev gereği, DYP sağdan, SHP-DSP ise soldan, kurulan şebekenin çıkarlarını altüst edecek gelişmeleri önlemekle yükümlüdürler. Özellikle de SHP ve DSP olası bir radikal muhalefeti önleme, bunu kendi içlerinde eritme, bunu başaramazlarsa da devlete ihbar etmekle görevlendirilmişlerdir. Hükümet, birisinden diğerine devredilse bile düzenin sarsılması şurda kalsın, taze bir kanla biraz daha ileri götürülmek, ömrü uzatılmak istenir."

Mevcut güçler arasındaki çelişkiyse, soygundan daha fazla pay alma mücadelesidir. Bunlar arasında böylesi bir çatışmanın varlığı çok açıktır. Bu bakımdan hükümet içinde olsun, MİT içinde olsun ve diğer kurumlarda olsun bu tür çelişkiler sık sık gündeme gelmektedir. Bugün devlete egemen olan, bir şebekedir. Devlet bu şebekenin çıkarları temelinde yönlendirilmektedir. İşte, sözkonusu çevrelerin çatışması da, bu çıkar kavgasından daha fazla pay kapma savaşıdır. Bu tür çelişkiler, bir Şemiler-Kaya Erdem örneğinde görüldüğü gibi hükümeti de sarsacak duruma gelebiliyor. Yine, eski MHP kaynaklı çevrelerin mafiyavari vuruşmaları da bunlar arasındaki çelişkilerin düzeyini gösteriyor.

Turgut Özal bile seçimlerden bir gün önce yaptığı konuşmada kendisine suikast düzenleyenlerin "karanlık çevreler" olduğunu söyleyerek, bu çelişkileri yansıtmak durumunda kaldı. Bir anlamda Özal, hizmetine koştuğu bir grup şebekenin çıkarını daha az temsil ettiği kesimi tarafından vuruldu. Yıllardır beslediği canavar, onu da yemeye kalktı.

Bugün devlete hakim olan böyle bir çevredir. Görünürdeki partilerse, bu şebekenin çıkarlarını en iyi bir şekilde korumakla görevlidirler. Bir sürü hayali ihracaat, kaçakçılık ve yeraltı dünyasının sanığı elini-kolunu sallayarak serbestçe dolaşabilmektedir. Mahkemeye çıkarılanlarsa ilk celsede dışarı salıverilmekteler. Horzum olayı, bu bakımdan ilginçtir. Milyarlık vurguna rağmen, hakkında hiçbir işlem yapılmadı, mahkemedeyse göstermelik olmaktan uzak değildi.

Bu çevreler, mevcut devlet gücü vasıtasıyla büyük vurgunlar vururken, diğer yandan halk kitleleri elinde olanlar daha büyük vurgunlarla gaspedilmektedir. Bu paylaşıma katılan güçler de kendi güçleri oranında bir pay almaktadırlar. Şimdi, bunların hangisi daha etkili, hangisi daha fazla sömürüyor, hangisi resmi kanun güçleri arasındadır, hangisi dışındadır? Bu konularda pek bir şey söylenmese de, aralarında bir çatışmanın var olduğu açık bir durumdur. "*Güçlerin kendi aralarında ne tür bir güç odağı olduklarını, taraflaların kimler olduğunu söyleyemezsek de; genel olarak aralarındaki uzlaşmanın büyük bir kapışma ile yürüyeceği açık olan bir durumdur. Gaspın, talanın olduğu her yerde, bunu paylaşmak isteyenler ancak güçleri oranında pay alabilirler. Bu dönemde en güçlüsü ordu olduğu için, en büyük paya da ordu sahip çıkmaktadır. Yine, holdingler güçlü oldukları için, rejimden en büyük çıkarı sağlamışlardır. Uluslararası tekeller etkileyici oldukları için Türkiye pazarından önemli bir pay kapmışlardır.*" (*PKK Genel Sekreteri* Abdullah Öcalan, Ocak Çözümlemeleri-1989)

İşte, mevcut partiler arasındaki

savaşın da özünü bu oluşturuyor. Bu nednele, sözkonusu şebeke için önemli bir plan isimlerden ziyade, çıkarlarını en iyi bir şeskilde temsil ettireceği kişileri hükümete getirmektir. Gelenin bu çatışmanın bir parçası olarak hükümet edeceği açık olan bir durumdur. Geçtiğimiz günlerde Türkiye'ye gelen Japon heyetine yapılan açıklamalar bu gerçeği bir kez daha ispat eden bir durum oldu. Başbakan Özal yaptığı açıklamada, Japon işadamları heyetine, 1992'ye kadar iktidarda olduklarını, gitseler bile yerlerine yine sağ bir iktidarın

Muhalefet bastırıyor:Git
ANAP'ta 'çıkış' arayışı
Erken seçim düğümü
ANAP'ta kavga
Gündem yine seçim

geleceğini ve bunların da mevcut ekonomi-politikanın dışına çıkmayacaklarını söyleyerek, güvence vermeye çalıştı. Aynı yönlü bir açıklamayı Hükümet, yerel seçimlerin ardından yaptı.

Bu gelişmeler çerçevesinde mevcut partilerin bundan sonraki şansları ne olacaktır? ANAP'ın oy kaybının devam edeceği yaygın olarak ortaya çıkan bir durum. Eski Maliye Bakanlarından Ziya Müezzinoğlu ANAP'ın içte ve dışta desteğini yitirmeye başladığını açıkladığı Ekonomik Panorama'daki röportajında şunları söylüyor: *"87 seçimlerinden sonra TÜSİAD ve Odalar Birliği çevrelerinde toplanan iş çevreleri, özal ile birlikte mi, Özal'sız mı, konusunu tartıştılar. Şimdi yerel seçimlerden sonra bu kesimde yeni seslerin çıktığını görüyoruz.*

Bir süreden beri IMF'nin, Dünya Bankası'nın ve OECD'nin Türkiye'deki gelişmeleri kaygı ile izledikleri görülüyordu. Bütün bunlara rağmen hala kendi modellerini uygulayan Özal'a sempatilerini sürdürmeye çalışıyorlardı. Ve bazen de destekliyorlardı. Fakat bu yeni durum ortaya çıktıktan sonra onlar da artık Türkiye'deki gerçeği yeniden değerlendirmek durumunda kalacaklardır." Aslında bunun işaretleri şimdiden de görülmektedir. Özal'ın alternatifi önce kendi partisi içinde hazırlanmaya çalışıldı. Yerel seçim öncesi İstanbul Belediye Başkanı olan Bedrettin Dalan'ın kendisini partiler üstü ilan etmesi, kendisini bir alternatif olarak gösterme çabasıydı.

Basında, ABD ve hatta Avrupa'nın da yıpranan Özal imajına karşı Dalan'ı tercih ettikleri uzun uzun yazıldı. Basın, kısa bir süre içerisinde bir Dalan imajı yaratarak, seçimi kazanmasının kesin olduğunu yazdı. Ancak, Dalan'ın Belediye Başkanı bile seçilememesi, böyle bir planın şimdilik rafa kaldırılmasına yol açtı. Oysa yapılan plana göre, yerel seçimde ANAP oy kaybedecek, DYP de başarı gösteremeyecek ve böylece Dalan, Aydın Menderes gibi isimlerin kuracağı yeni partiye yol açılacaktı.

Bugün koşullar değiştiğinden, bu alternatif de şimdilik uygulanma şansını yitirdi. Gerek seçimin hemen ardından ve gerekse de bugünlerde DYP ve Demirel üzerinde alternatif oluşturma çabaları yoğunlaşmış durumda. ABD özel temsilcileri ardından, Thatcher'ın özel temsilcisi de Demirel'le bir görüşme yaptı. Yine içerde de Demirel'i yeniden hükümet alternatifi olarak öne çıkarma girişimleri yoğunlaşmış durumda. Bu gelişmeler, Özal'ın imajının artık iyice yıprandığını, ANAP'ın güç kaybının devam edeceğini ve bunun yerine sağda Demirel'e yeniden şans tanındığını gösteriyor.

SHP'de soldan alternatif bir güç olarak gelişmelere yapıştırılmak isteniyor. SHP, içerisindeki ilerici kesimleri daha da tasfiye ederek, düzenin iyi bir tamamlayıcısı olarak iktidara yürümek istiyor. Yine, DSP ile bir birliğe de götürülmek isteniyor. Böylece rejim eskisi gibi yeniden, AP ve CHP'nin devamları olan DYP ve SHP'ye teslim edilmeye hazırlanıyor.

AP ve CHP'nin devamı olan, DYP olsun, SHP-DSP olsun, daha önce denenmiş olan güçlerdir. Bunların rejimi nasıl bir bunalımla karşı karşıya getirdikleri hatırlardadır. Bugün de Evren-Özal klığının bunalımı çıkılmaz bir durumdadır. Rejimin kendi içinde bile alternatif üretemeyecek kadar zayıf olması, çöküşün, iflasın ne kadar ağır olduğuna da işarettir. Böylesine derin bir bunalımı yaşayan rejimin geleceği ne olacak? Sözkonusu güçler, bunalımın daha da ağırlaşmasının önüne geçebilecekler mi? Bu imkansız görünüyor. Hükümete gelmek için uğraşan partilerin elinde 9 yıldır uygulanan ekonomi-politika dışında başvuracakları başka bir araç da yok. O halde sonuç değişmeyecektir.

Bugün rejimin geleceğini belirleyen iki güç var. Bunların başında geleni, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesidir. İkinci güç ise, Türkiye devrimci-demokratik hareketidir. Rejimin daha ne kadar yaşayacağına karar verecek olan güçler bunlardır. Bunun dışında kalan ve rejimin ömrünü uzatmaya çalışan girişimler, sonuç vermeyecek çabalardır. Ancak, bahsettiğimiz iki güç, siyasal mücadele alanına kendi alternatiflerini sokamazlarsa rejim mevcut ekonomi-politikasını daha uzun yıllar yürütme şansına sahip olur.

12 Eylül faşist rejiminin ekonomik, askeri ve diplomatik alanda ulaştığı aşama, bir tıkanma noktasıdır. Bunları da tek tek inceleme istiyoruz.

24 Ocak kararlarıyla uygulamaya konulan ekonomi-politika, bir iflas noktasına gelip dayanmıştır. 24 Ocak kararlarının sonuçları bugün daha net bir şekilde ortaya çıkmıştır. 12 Eylül rejiminin iç tüketimi kısarak, ihracaatı arttırma çabaları da beklenen sonucu vermedi. Dışta bazı ülkelerin sıkışık durumundan yararlanarak yürütebildiği ihracaatı, bugün büyük düşme eğilimi göstermiştir. İç ve dış borcun miktarındaki büyüme, yüksek rakamlara ulaşmıştır. Rejimin kısa bir sürede bırakalım bu borçları, faizlerini bile ödemesi olanaklı görünmüyor. İç yatırımdaki daralma, hatta durgunluk ağırlığını duyurmaya başladı. Emisyon hacminin giderek yükselmesi, enflasyonu körükleyen bir öge olarak varlığını devam ettirmektedir.

Hükümetin başı Özal sürekli bir biçimde *"çağ atlıyoruz"* diyerek, ekonomik bunalımı gözardı etmeye çalışıyor. Enflasyonu hızlı kalkınmaya bağlayarak, oluşturulan soygun düzeninde şebekelerin vurgunlarını gizlemek istiyor. Halk kitlelerine, yoksulluğun, pahalılığın kaynağı enflasyondur, diyen Özal, kitleleri aldatmak için oyunlara başvuruyor. Ne türden oyunlara başvurulursa başvurulsun rejimin yaşadığı ekonomik bunalımı gizlemek mümkün değildir. Ekonomik Panorama adlı dergide yazan, Doç. T. Güngör Uras Türkiye'nin ekonomik durumuna ilişkin olarak şunları yazıyor: *"Gerçek şu ki, yazı da çıksa, biz kaybedeceğiz... tura da çıksa, biz kaybedeceğiz...*

Yazı çıkınca ne olur? Tura çıkınca ne olur? Belli değil. Türkiye'nin geleceği ne olacak? Belli değil.

Ama belli olan şeyler var.

Yazı da çıksa tura da çıksa şunlar mutlaka olacak:

●1989 yılı kaybedilmiş bir yıl olacak,

●Ekonomideki durgunluk giderek artacak, birçok firma kendisini toparlayamayacak,

●Enflasyon kontrol altına alınamayacak,

●Sanayide, yatırımlarda ve üretimde gerileme görülecek." (sayı 13)

Bu durumda rejimin ekonomik çıkmazının ağırlaşacağı ve bunun giderek, diğer alanlara fazla bir şekilde yansıyacağı açık olan bir durum. Bu konuda PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş, 1989 Ocak Çözümlemeleri'nde şöyle diyor: *"Her bakımdan güç kaybı sürecine giren rejim, başta ekonomik kriz olmak üzere, giderek manevi, sosyal ve kültürel alanlarda büyük bir bunalımı yaşayacak; siyasal düzeydeyse düzen içi kuvvetlerin birbirlerine tahammül etmeleri zorlaşacak, hatta rejimin birlikte yürümeye çalışan sivil ve asker klikleri bile önümüzdeki süreçte daha fazla çekişeceklerdir. Cumhurbaşkanlığı seçimi bu konuda somut gerçekliği açığa çıkarmada iyi bir vesile olacaktır. Rejim yaşadığı derin bunalımlar nedeniyle sürekli bir şekilde güç kaybına uğramaktadır. Mevcut karşı-devrimci süreç devam ettiği için de yeni bir karşı darbeye girişmesi de bu nedenle anlamsızdır.*

Düzen içinden bir alternatif olmadığından, rejimin güç kaybetmesi sürekli bir şekilde devam edecektir. Bunları, sadece bugün varolanı, yani günceli korumaya çalışacaklardır. Bunu sürdürmek için 50 milyar dolara tırmanan dış borçla, 20 trilyona ulaşan iç borç yetmediğine göre, bu rejimin durumunun ne olduğu kendiliğinden anlaşılmaktadır. Bunların yanısıra, yüzde yüze varan enflasyon, hergün artan hayat pahalılığı, sanayi üretim ve yatırımının büyük ölçeklerde durması, yolsuzlukların tüm ekonominin içine sızması, bu rejimin tükendiğini gösterir. Böylesi bir rejimin her gün kuvvet kaybetmekten başka bir durumu yaşamadığını söylemek de fazla abartma olamaz.

Rejime vurulmak istenen bazı yamalar, belli bazı delikleri kapatabilir ama, bu asla sağlam bir elbise olmayacaktır. Rejim böylesi bir sürece, 1987'lerde girmiştir. Bu bunalım, 1988 yılında daha da ağırlaşmış, bu yıl ve 1990'da daha da derinleşecektir. Karşı-devrimin o çok arzu ettiği istikrarı yaşaması mümkün değildir. Buna karşı, giderek her alanda derinleşen istikrarsızlık, toplumun bütün kesimlerini şimdiden etkisi altına almıştır."

Rejimin eskisi gibi, ihracaatı arttırarak bunalımını kısmen de olsa hafifletmesinin olanakları mevcut değil. Dış politikada içerisine girdiği çözümsüzlük bu durumu da etkiliyor. İran-Irak savaşının durmasıyla birlikte, her iki ülkeye de açılmış büyük bir pazar gözüyle bakan faşist rejimin bu beklentileri de gerçekleşmedi.

İran'la aralarında son aylar içerisinde yoğunlaşan çelişkiler, faşist rejimin bu pazara girişini de zora soktu. Irak'la da benzer bir durumu yaşaması, kapitalizmine nefes aldırma çabasını zayıflattı. Bu nedenle önümüzdeki süreç, ekonomik çöküşün daha da derinleşerek sürdüğü bir dönem olacaktır.

Faşist Türk rejimi dış politikada klasik yaklaşımını daha uzun bir müddet sürdürme olanağına sahip değil. Her ne kadar bugün SSCB'den AET'ye, ABD'den Ortadoğu ülkelerine kadar geniş bir alanda manevra yapıyorsa da, bu olanağı da tıkanmayla karşı karşıya bulunuyor.

ABD emperyalizmiyle daha da sıkılaşan ilişkisi, özellikle Kürdistan'ın diğer parçaları üzerinde de hakim olma isteği TC'yi bölgede yalnızlığa doğru götürecektir. Giderek tek dayanağı ABD olacak, bunun da gelişmesiyle daha da yalnızlığa itilecektir. Bir İran'la islam temelinde yürütmek istediği ilişki tıkandı, Yunanistan'la "Davos Ruhu" adıyla başlatılan yakınlaşma da sonuç vermedi. Benzer tıkanıklıklar, diğer ülkelere karşı yürüttüğü politikalarda da önümüzdeki günlerde daha açık bir şekilde ortaya çıkacaktır.

Rejim, askeri alandaysa Kürdistan'da yürüttüğü savaşta tam bir çıkmaz içerisinde bulunuyor. Yüzbinlerce sayılık ordusu, özel tim ve köy korucuları gerilla savaşı karşısında tutunamamakta, rejimin askeri başarısızlığı kaçınılmaz olmaktadır. Özel savaşın her türlü yöntemini uygulayan 12 Eylül faşist Türk cuntasının temsilcileri, bunda da başarılı olamamakta, çöküntülerini önleyememektedirler.

Orduyu modernize etmek için milyarlarca lira harcamakta, bu da ekonomiye ağır yükler bindirmektedir. Zaten büyük bir bunalım içerisinde olan ekonomik yapı, bu ek yükle daha da zayıflamakta ve derin krizlere doğru gitmektedir. Özel savaşı beslemek için, fazladan basılan milyarlarca lira, enflasyonu körüklemekte, bu da mevcut ekonomik durumda yeni gediklerin ortaya çıkmasına yol açmaktadır.

Hangi yönden bakılırsa bakılsın, rejimin yaşadığı çözümsüzlük açık olan bir durum. Her alanda yaşanan kriz ve çözümsüzlük rejimi iflas noktasına getirmiştir. Nitekim rejimin birçok destekçisi de bunu ifade etmek zorunda kalıyor. Ekonomik Panorama'da Mustafa Sönmez şöyle yazıyor: *"Politik ve ekonomik yasaklamalar üzerine kurulu '24 Ocak-12 Eylül modeli' her yönü ile bir iflasa uğrarken, bu modelin çalışma düzeninin ayakta kalması beklenemezdi. Beklenen oldu... Rüzgar ekenler şimdi sokaklarda fırtına biçiyorlar. Umalım ki, işçilerin çağdaş yaşama yaraşır ücretleri ve demokratik hakları verilsin ve 'bir tatsızlık çıkmasın.' Çünkü bu koşullarda çıkacak tatsızlığın kimin zararına olacağı hiç belli olmaz."* (Ekonomik Panorama, sayı 16)

Son işçi hareketlerinin yaygınlaşması, Türkiye'de de devrimci-demokratik mücadelenin gelişimi için koşulları elverişli bir duruma getirmiştir. İşçi eylemlerindeki yükseliş, 12 Eylül rejiminin iflasını getirmekle kalmıyor; gerçek alternatifin ne olduğunu da gösteriyor. Düzen kendi içinde, burjuva klikler arasında bir alternatif üretmezse de, işçi sınıfı, emekçi kitlelerin gerçek alternatifini ortaya çıkarmıştır. *"O halde, gerçek alternatif düzenin dışında ve çıkarları bu düzenle karşıt olan, baskı ve sömürüyü en fazla yaşayan, emeği ile geçinen emekçilerin objektif gerçekliğine dayalı olarak ortaya çıkabilir. Bu objektif gerçekliği temsil edenlerin çıkarları hiç bir dönemde, bugün olduğu kadar devletle çatışır hale gelmemiştir. Bugün çok geniş bir objektif temel mevcuttur. Bu durum, tarihinde ilk defa halka devlete ve çıkarları devletle birleşen güçlere karşı dikilme ve kendi eylemini düzenleme şansı yaratıyor."* (PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN, 1989-Ocak Çözümlemeleri)

Bugün gelişme gösteren ve her gün onbinlerce işçinin katılımıyla süren eylemler, gerçek alternatifin ağırlığını hissettirmeye başladığına da işarettir. Yukarıda yaptığımız alıntıda da görüldüğü gibi, bugünkü işçi ve öğrenci eylemliliği, halk kitlelerinin muhalefetinin gelişme koşulunun büyük oranda ortaya çıktığını göstermektedir. Bu temelde devrimci-demokratik hareket gelişebilecektir.

12 Eylül faşist rejimi, yükselen işçi hareketinin yaratacağı gelişmeleri önlemek için, şimdiden tasfiyeci solu legalleştirmenin yoğun çabası içerisinde bulunuyor. TKP'ye el atarak legalleştirmeye yönelirken, tasfiyeci solu da benzer bir sürecin içerisine sokmaya çalışıyor. Benzer bir girişimi Kürdistan'da da yürütüyor. Sahte Kürtçü çevrelere el atıyor, bunları bir alternatif gibi geliştirmeye çalışıyor.

Kürdistan'da Partimiz PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin oluşturulmak istenen tüm engelleri aşarak ilerlemesi, Türkiye'deki devrimci-demokratik hareketin gelişmesi için de önemli bir zemin sunuyor. Bunun sonucudur ki, bugün faşist rejim tıkanıklığını aşamamakta, en güçsüz dönemini yaşamaktadır. Yine bu mücadeleden büyük bir cesaret alan Türkiye işçi ve öğrencilerinin eylemliliği de yoğun olarak gelişme göstermeye başladı. Türkiye'de gelişen işçi ve öğrenci eylemliliğinde PKK'nin oynadığı rol, bu anlamda büyüktür. PKK sadece Kürdistan'da mücadeleyi geliştirmekle kalmamış, Türkiye devrimci-demokratik hareketinin çıkış yapabilmesi için de önemli bir zemin hazırlamıştır. Bu temelde Türkiye'de de devrimci mücadelenin geliştirilmesi için önemli bir imkan ortaya çıkmıştır.

Bu değerlendirmelerden sonra, rejimin geleceğinin nasıl olacağı konusunda sonuç olarak birkaç şey daha söylemek istiyoruz. Rejimin, her gün daha fazla güç kaybettiği ve kendisini uzun süre ayakta tutma gücüne sahip olmadığı bilinen bir durum. 12 Eylül rejimi, bugün ekonomik, siyasi, sosyal, askeri ve kültürel politikası yönünden tam bir çöküş içerisinde. Mevcut politikasını daha fazla yürütme şansına sahip olmadığı gibi, bu politika dışında bir alternatif bulması da mümkün değil. Rejimin' yaşadığı bu derin çelişki, onu günden güne tükenişe ve güç kaybına götüren bir çelişkidir de. Yapabileceği, eski politikasını devam ettirmek, sömürü ve baskıyı daha azgınca yürütmektir. Yine, fon adı altında toplumdan alabildiğine vurgun vurup kitleleri yoksullaştırırken, bunları satın almak için de büyük miktarda parayı dağıtacak, rejimini böyle sürdürmeye çalışacaktır. Yeni gelecek hükümetler de bu politikayı değiştirme gücünü gösteremeyeceklerdir.

Gündemde olan erken bir genel seçim ve Cumhurbaşkanlığı seçimi, rejimin kendi içindeki çatışmalarını arttıracaktır. Bu her iki seçimi de rejimin krizsiz aşması pek mümkün görülmüyor.

Buna karşın, halk muhalefetindeki gelişme önümüzdeki dönemde de devam edecektir. Bu muhalefeti SHP'ye yamama çabaları da başarılı olamayacaktır. Halk kitleleri kendi gerçek alternatifleri olan devrim doğrultusunda yürümeyi sürdüreceklerdir. Bu da rejimin çöküşünün hızlanmasına yol açacaktır. Kürdistan'daki gerillanın Türkiye'deki bir devrimci çıkışla desteklenmesi, faşist rejimi daha erkenden mezara gömecektir.

MUNZUR SUSMUYOR... SUSMAYACAK!..

Ali Musa Top, Celal Çetinkaya, Kemal Kuru

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Caddede ilerlerken yolun üst tarafındaki bir kaya gözüme ilişti. Hızla kayanın arkasına geçerek geri çekilmekte olan arkadaşları da buraya çağırdım. Amacım, bir savunma grubunun oluşturulmasıydı. Ancak caddenin ortasında yoğun ateşe tutulmuş olan dört kişilik arkadaş grubundan sadece B-7'li C... arkadaş sesimi duyarak bana doğru geldi. Diğer arkadaşlar silah seslerinden onları çağırdığımı duymadılar ve daha geri çekildiler. Yanıma gelme esnasında C... arkadaşın alnını bir kurşun sıyırdı, iki kurşun da çantasını deldi. Bereket ki çantasındaki roketler isabet almadı. C. arkadaş bu ciddi tehlikeyi atlatarak yanıma ulaştı ve hemen ağır B-7 roket çantasını çıkararak yüzünü bana gösterdi:

«Heval bak hele burnum yerinde mi, çok ağrıyor.»

Yüzüne yakından baktım ve hafif bir sıyrık aldığını görünce çok sevindim. Ve gülerek:

«Yok bir şey olmamış, burnun yerinde» dedim.

Çatışma tüm şiddetiyle devam ediyordu. C... arkadaş, B-7'yi eline alarak çantadan roket çıkarmamı istedi. Roketi çok sakin bir biçimde yerleştirerek atış pozisyonuna geçti.

İlk B-Seven roketi karşımızdaki tepeyi hedef alarak bir düşman mevzisini dağıttı. B-7 atışıyla diğer düşman mevzileri de susmuştu. Beş dakikalık bir sessizlikten sonra mevzilendiğimiz yeri yoğun bir biçimde taramaya başladılar. Savunma için çok elverişli olan mevzimizi etkisiz kılmak isteyen düşman askerleri ateş etmeye devam ediyordu. Biz de ikinci roketi hazırlamıştık. Roketi ateşlemeden önce:

«Yaşasın gerilla savaşımız!

Biji Serok APO!

Biji PKK!» sloganlarını haykırarak ikinci roketi de düşman mevzisine doğru fırlattık. Roket hedefin 5-10 santim uzağından köyün içinde mevzilenen düşman askerlerinin üstünden geçerek ilerde patladı. Düşman mevzileri yine susmuştu. Ancak mezarlık tarafından tek tek silah sesleri geliyordu. Çünkü B-7 atışlarından sonra düşman mevzileri susturulmuş ve ortalık sessizliğe gömülmüştü.

Bir iş için geride kalmış olan Musa, B... ve A... arkadaşlar da silah seslerini duyar duymaz koşarak çatışma yerine gelmişlerdi. Musa arkadaş çatışmayı yürüten arkadaşları korumak için geri çekilen arkadaşları toparlamış ve ikinci bir savunma hattı oluşturarak çatışmayı üst tarafımızda sürdürüyordu.

Bir saat kadar süren çatışmadan sonra düşman mevzileri susturulmuş ve karanlık da çökmüştü. Geri çekilme emrini aldık. Önce ön hatta mevzilenen arkadaşlar geri çekildi. Daha sonra tüm birliğimiz belirlenen noktada bir araya geldi ve sayım yapıldı. Ulaş ve Haydar arkadaşlar dışında birliğin tüm üyeleri gelmişti. Bir süre sessizlik içinde arkadaşları bekledik. Hiçbirimiz onların şehit düştüğüne inanmıyor ve bu inançla her an gelebileceklerini bekliyorduk. Çatışmanın ilk başladığı dakikalar gözlerimizin önünde canlanıyor ve yoğun bir ateş hattı altında düşman mevzilerinin üzerine doğru ilerleyişlerini görüyor, haykırdıkları sloganlar kulaklarımızda çınlıyordu. Bu kadar büyük cesarete ve yüreğe sahip olan yoldaşlarımızın şehit düştüklerine inanmak çok zordu. Bunu düşünmek bile istemiyorduk. Alttaki dereye doğru kayıp kurtulduklarını düşünerek rahatlıyorduk. Ama ses seda yoktu. Ve sessizlik devam ediyordu.

Uzun süre silah sesleriyle çınlayan vadiye karanlık çökmüştü. Şimdi silah seslerinin yerine doğa konuşuyordu. Gökyüzünü kaplayan bulutlar çatışarak vadiyi korkunç bir sese boğuyor, Ağpanos suyu delicesine çağlayarak akıyordu. Bütün bu sesler sessiz bekleyişi daha da katlanamaz kılıyordu. Ancak birliğimiz büyük bir umutla bekleyişe devam ediyordu. Gecenin zifiri karanlığı, çakan şimşekler ve çağlayan su acı bir haberi verircesine her tarafı sese boğuyor ve bunu inatla sürdürüyordu. Çok geçmeden gökyüzü içini boşalttı. Ve şiddetli bir yağmur yağmaya başladı. Yağmurun yağmaya başlamasıyla yoldaşlarımızı beklemek de imkansızlaştı. Vadi boyunca yol aldık.

Uzun ve yorucu bir yürüyüşten sonra bir köye uğradık. Köylüler çatışma alanından geldiğimizi anlamışlardı. Büyük bir ilgiyle karşılandık. Hemen hafif yara alan arkadaşlarımızın yaraları sarıldı. Köylüler büyük bir merak ve ilgiyle çatışma hakkında sorular soruyorlardı. Hele Ulaş arkadaşı da aramızda görmeyince bu yönlü merak giderek arttı. Çünkü Ulaş arkadaşı çok iyi tanıyorlardı. Ancak kesin bir şey bilmediğimiz için cevapsız bıraktık. Erzak vb. ihtiyaçlarımızı alarak köyden ayrıldık. Attığımız her adımda çevremizi dinliyor ve sürekli «bekleyin heval geliyoruz» diyen bir ses kulaklarımızda çınlıyordu. Bu ses adımlarımızı daha da ağırlaştırıyor, her an Ulaş ve Haydar yoldaşlarla karşılaşacağız umudunu içimizde taşıyarak ilerliyorduk.

Sabaha doğru stratejik bir yere ulaştık ve konumlandık. Şafak söktü, ancak hava bulutlu ve dağlar sisle kaplıydı. Yeni bir günün başlangıcında doğa yasa bürünmüş bir tablo çiziyordu. Ancak içimizdeki umudu kıramıyordu. Tüm birlik üyeleri suskun ve düşünceliydi. Öyle anlar oluyordu ki tek bir «çıt» ve hareket yok gibiydi. Herkes yolu gözlüyordu. Bazen bir arkadaş bu sessizliği bozarak çatışma anında ortaya çıkan hata ve eksikliklerden söz açıyor ve biz de bundan hareketle bazı sonuçlara ulaşmaya çalışıyorduk. Arkadaşların şehit düştüklerine inanmıyorduk. Çünkü bulundukları noktada hava kararıncaya kadar çatışma sürmüştü. Bundan hareketle karanlıktan yararlanarak kurtulduklarına dair düşünce hakim hale geliyordu.

Kesinlik vermeyen bu düşünceler içinde zaman bir türlü geçmek bilmiyordu. O anda haber almak da çok zordu. Haber almanın tek kaynağı TRT idi. Saat 23.00. Nöbetçiler dışında tüm birliğimiz radyonun etrafında çember oluşturmuş, adeta nefes almadan haber bültenlerini dinliyordu. Radyo düşman kayıplarını büyük bir özenle gizlerken, iki yoldaşımızın ölü olarak ele geçtiğini bildiriyordu. Haber üzerine mevcut sessizlik daha da derinleşti. Ama her arkadaş içinde aynı duygu ve düşünceyi paylaşıyordu. Ve şu cümleleri derinden içine işliyordu:

«Sizler bugünden itibaren bedenen aramızdan ayrılmış bulunuyorsunuz. Ancak ruhunuz ebediyen mücadelemizde yaşayacak ve yükselecektir. Onurlu ve kahramanca bir direniş sergileyerek yüce şehitlik mertebesine ulaştınız. Geliştirmekte olduğunuz mücadeleye ve büyük bir sorumlulukla üstlendiğiniz görevlere sahip çıkarak bıraktığınız yerden devam ettireceğiz. Birliğimiz içinde yaratmış olduğunuz canlı ortamı her zaman kalıcı kılarak birlik ruhunuzu egemenleştireceğiz. Ulaştığınız yüce mertebeye ulaşmak için her türden hain-işbirlikçi takıma ve sömürgeci TC cellatlarına karşı savaşı sonuna kadar götüreceğimize dair sizlere söz veriyoruz.» Ve herkes bu sözlerle birlikte acıyı da içine gömüyordu.

Yine davaya bağlılığın ve mücadeleyi yürütmedeki kararlılığın seçkin örneklerinden biri olan Ulaş yoldaş, kitle ilişkilerinde sade ve etkileyiciydi. Ulaş yoldaşın bir köy odasında köylülerle anlaşılır bir dille konuştuğu anlar gözlerimin önünde canlanıyor ve bir daha hiç göremeyeceğim diye içten içe bir acıyla doluyordum. Daha birkaç gün önce bir köyde, köylülere yönelik konuşmalarında bir ilişkimizin bazı arkadaşları överek öne çıkarma yaklaşımını eleştirerek şunları söylemişti:

«Bak heval! Arkadaşımızın güçlü ve gelişkin yönleri var. Ancak şu iyi bilinmelidir ki, her arkadaşa güçlü bir kişilik kazandıran ve yetkin kılan Partidir. Onun için her arkadaş Partiye karşı borçludur. Konumu ve görevi ne olursa olsun, herkes Partiye ve halka hizmet etmek zorundadır. Herkes kendisinden bir şeyler katarsa, ortak çaba ve uğraş sonucu Parti gelişir ve güçlenir. Birey Parti ile bütünleşirse, ancak o zaman onun güçlülüğünden bahsedilebilir. Yoksa birey tek başına hiçbir şeydir.»

Böylece ona Parti anlayışını, Partili kadro ve savaşçılara yaklaşımın hangi esaslar üzerinde olması gerektiğini kavratmaya çalışıyordu.

Halkla bütünleşmede, yoldaşlık ilişkilerinde Parti ölçülerini esas alarak yaklaşım gösteren Ulaş yoldaşı; yaşam ve ilişkilerde kuralı, disiplini elden bırakmayan Haydar yoldaşı unutmak gerçekten çok zor geliyordu insana. Ama, onlar tüm bu örnek yaklaşım ve davranışlarıyla her gün yaşamın her alanında bizlere yol gösterecek ve bizimle birlikte olacaklardı.

Oturduğum yerde Ulaş ve Haydar yoldaşları bu biçimde düşündüğüm bir sıra A... arkadaş yanıma geldi. Gözlerini sisli dağlara çevirerek:

«Komutan Ulaş'ı düşünüyorum, gür sesi kulaklarımda çınlıyor. Dimdik başı, güven verici siması gözlerimin önünde canlanıyor» dedi.

Ve Ulaş arkadaşın birkaç gün önce söylediği sözlerini tekrarladı:

«Bir gerilla atik, cesur vb. tüm özellikleriyle her şeye hükmetmelidir. Her türlü zorluğa ve engele karşı direnip, sonuna kadar başı dik, gururlu ve emin adımlarla yürümelidir. Düşmanın her türlü provokasyon ve oyunlarına karşı duyarlı, her an tetikte olmalı ve mücadelenin gelişimi için devrimciliğin gereklerini yerine getirmelidir, silahını sevip iyi kullanmalıdır. Önderliğimiz, Partimiz ve tüm şehitlerimiz bunu emrediyor.»

Bu sözlerin arkasından A... arkadaşın yüzündeki acı tebessüm aniden değişti ve bana dönerek:

«Ulaş yoldaşın belirttiği doğrular temelinde hareket etme, Parti Önderliğimizin ve tüm şehitlerimizin emrettiği ilkelere sonuna kadar bağlı kalarak savaşı daha üst boyutlara ulaştırma ve düşmanı ülkemizden söküp atma görevimiz var» dedi.

Yoldaşlarımızın kaybı tüm birliği derinden etkilemişti. Ama her arkadaş aynı düşünceleri paylaşarak onlara bağlılığın anlamı ve yerine getirilmesi gereken görevler üzerinde duruyor ve acıyı bu tarzda karşılıyordu.

Öğlenden sonra takım komutanı A... arkadaşın toplanma çağrısı üzerine yağmurdan korunmak için açtığımız naylon çadırın altında toplandık, sabahtan beri aralıksız yağan yağmur giderek şiddetleniyordu, dağlardan kopan ve vadiye doğru gürleyerek yuvarlanan çığlar, birbiri ardından çakan şimşekler vadide yankılanarak ortalığı adeta bir savaş arenasına dönüştürüyordu. Akşamdan beri tuttuğu yası kabul etmiyormuşçasına haykırıyor ve intikam için her şeyi ayağa kaldırıyordu sanki.

Tüm vahşiliğiyle yine konuşuyordu, ama bu kez direnmeye ve intikam almaya çağrı vardı. Ağpanos vadisi, coşan suyu ve sarp kayalıklarıyla düşmana meydan okuyordu. Tüm birliğimiz esas duruşta takım komutanı A... arkadaşın konuşmasını bekliyordu. A... arkadaş kısa bir konuşmadan sonra sözü M... arkadaşa bıraktı. M... arkadaş konuşmaya başladı:

«Arkadaşlar! Bugün Partimizin örnek militanlarından ve seçkin komutanlarından Ali Musa TOP (Ulaş) ve Celal ÇETİNKAYA (Haydar) yoldaşlar, düşmanla giriştiğimiz amansız çatışmada kahramanca bir direniş göstererek şehitler kervanına katıldılar. Kaybımız büyük ve acımız derindir. Ancak şunu da kabul etmek gerekiyor ki; savaşın acımasızlığı ve mücadelemizin yakıcılığı bunu dayatmaktadır. Sömürgeciliğe karşı savaşta büyük değerler vermeden kurtuluşa gitmek imkansızdır. Kurtuluşa gitmek için devrimin bedelini vermek zorundayız. Bedeli kan olan bu savaşı böyle yürüttük ve yürüteceğiz. Bu savaşın vazgeçilmez kuralıdır. Burada önemli olan bizlerin şehitlerimize bağlı kalarak, onların bıraktığı yerden mücadeleyi daha da geliştirip ilerletmenin bilinci içinde olmamızdır. Onların tek isteği buydu. Ancak bunu yaptığımız oranda anılarına bağlı kalacağız. Şehitlerimizin anılarını sürekli yaşatmak için görevlerimize daha sıkı sarılarak sorumluluklarımızın bilinciyle hareket etmeliyiz. Biz burada şimşeklerle gürleyen, dağlardan kopan çığlıklarla vahşet yaratan, azgın sularla coşan ve gerillanın intikam namlularıyla alevlenip alkanlara boyanan bu vadiye Haydar yoldaşın adını veriyor ve «ÇETİNKAYA Vadisi» olarak adlandırıyoruz. Yine Ulaş yoldaşın soyadını ise birliğimizin bir mangasına vererek onları ruhen aramızda yaşatacağız. Konuşmama son vermeden sizleri bir dakikalık saygı duruşuna davet ediyorum» diyerek konuşmasını bitirdi. Ve aynı anda birliğimizin tüm üyeleri silahlarını havaya kaldırarak saygı duruşuna geçti. «Şehitlerimizin anıları mücadelemize önderdir» sözüyle merasim sona erdi.

Akşama doğru günboyu konumlandığımız yerden ayrıldık. Yağmur yine aynı tempoyla yağmaya devam ediyordu. Öncülerimiz dar geçitleri, tehlikeli noktaları önde kontrol ederek ilerliyor ve biz de onları takip ederek yol

Munzur kızgın
Munzur kızıl kan akıyor
Ölülerimizin dehşeti
işgalciye korku salıyor
Saydam bir camdı
kırılan yüzleri
Bahara açılmış
çiçekler gibi
Kahpece kurşunlanmış
genç bedenleri
Toprağı suluyor
kızıl kanları...

alıyorduk.

Karanlığın basmasıyla birlikte kaygan yerlerden yürümek ve dar patika yoldan geçmek de bir o kadar zorlaştı. Zifiri karanlıkta zorbela yol çıkmak yetmiyormuş gibi, şimşekler aniden çakıp etrafı aydınlatarak hemen arkasından tekrar karanlığa gömmesiyle gözlerimizi kamaştırıyor ve yürümemizi engelliyordu.

Bu zorlu yürüyüşten sonra hedeflediğimiz köyün ışıkları görünmeye başladı. Ve çok geçmeden köye ulaştık. Köpeklerin havlamasıyla birlikte köylüler dışarı çıkmış, birliğimizi karşılarında görünce çok sevinmişlerdi. Bizi her zamankinden daha büyük bir ilgi ve sıcaklıkla karşıladılar. Herkes birbirleriyle yarışırcasına evine davet ediyordu. Ancak biz birbirine yakın iki eve yerleştik. Nöbetçilerimizi köyün çevresindeki uygun yerlere çıkararak, sırasıyla sobaların önünde elbiselerimizi kurutmaya başladık. Yemek ve çay faslından sonra sıcak bir odada köylülerle sohbet ediyor ve çatışma hakkındaki sorulara cevap veriyorduk. Yalnız köylüler kayıplarımızı kabul etmiyor, «intikam, intikam alın» diyorlardı. Çatışmada kayıp vermemize üzülürken, yüzlerce düşman askerine karşı sergilenen kahramanca direnişe saygı duyuyor, içten ve kararlıca bağlılığı dile getiriyorlardı.

«Bizler her zaman olduğu gibi bundan sonra da her türlü desteği vermeye hazırız. Yeterki siz savaşın ve bize yol gösterin» diyerek görev talep ediyorlardı.

Ulaş arkadaşın ailesini yakından tanıyan yaşlı köylü içini çeke-çek şunları anlattı:

«Ulaş'ın dedesi de '38 isyanında düşmana karşı savaşmıştı. İsyancıların önde gelenlerinden idi. O da savaşarak şehit düşmüştü. İşte aradan yılar geçti, Ulaş, direnişçi öze sahip olan bir ailenin çocuğu olarak büyüdü, onurlu bir yaşam uğruna savaşa atıldı. Partisine ve halkına layık bir savaşçı olarak şehit düştü. Düşman ne yaparsa yapsın, bir halkı hiçbir uygulama ve baskıyla yok edemez. Ve bu gerçekliği çok daha iyi anlıyorum. Aradan yıllar geçse de hesap sorulacaktır. Ve bugün hesap soruluyor» dedi. Ve konuşmasını ulusal kurtuluş savaşımızın geldiği aşamada halka düşen görevleri bildiği oranda sıralayarak sürdürdü.

Halkın mücadeleye olan yakınlığı, Partiye duydukları güven ve gösterdikleri sıcak ilgi bizi derinden etkiliyor, mücadeleyi yürütmedeki kararlılığımızı ve inancımızı keskinleştiriyordu. Erzaklarımızı temin ettikten sonra köyden ayrıldık. Yalnız köyden ayrılmadan önce birliğimizin yönetim birimi kendi aralarında kararlaştırdığı bir biçimde iki köylüyü bazı konularda görevlendirmişti. Köylülerden birisi çatışmanın sonucunu ve genel durumu net öğrenmek için görevlendirilirken, diğeri ise, takip edeceğimiz değişik bir yol hattında düşmanın durumu hakkında bilgi almak üzere görevlendirilmişti. Görevlendirilen köylülerden bilgi aldıktan sonra Munzur suyuna ulaşacak ve oradan karşıya geçecektik. Onun için, köyden üç saat uzaklıktaki bir noktada konumlandık. Günboyu konumlandığımız noktada akşamı bekledik. Karanlığın çökmesiyle gece ayrıldığımız köye tekrar geri döndük.

Köye vardığımızda görev verdiğimiz köylüler gerekli olan bilgileri alarak geri dönmüşlerdi. İzleyeceğimiz yol hattı üzerinde düşmanın konumlanışı hakkında bilgi getiren köylü, düşman güçlerinin Ç... köyüne toplanarak geri çekilme hazırlıkları içinde bulunduklarını belirtiyordu. Diğer köylünün getirdiği bilgi ise çatışmanın çıktığı alana düşmanın yeni takviye güç getirdiği ve dolayısıyla düşman gücünün arttırıldığı yönündeydi. Bu köylüden çatışma hakkında geniş bilgi aldık. Köylünün anlattığına göre olay şöyle olmuştu:

Ulaş ve Haydar yoldaşlar köye ilk yaklaştıkları sıra, tim komutanı yanındaki askerlerle köylülerin içine saklanıp, «Bunlar hiç korkmuyorlar, bakın köyün içine kadar girdiler» diyerek, kadın ve çocukları kendilerine siper etmeye çalışmışlar. Çatışmanın başlamasıyla Ulaş ve Haydar yoldaşlar tepeyi tutmak istedikleri anda ise, tim subayının gizlendiği yerde yine telsizine sarılarak titrek ve korku dolu bir sesle, «Sırtı tutmaya çalışıyorlar, fırsat vermeyin yoksa kökümüzü getirirler» demesi üzerine, üst tarafta ve alttaki mezarlıkta pusuya yatmış olan korkak it sürülerinin can telaşı içinde açmış oldukları yaylım ateşi sonucunda Ulaş yoldaş yaralanmış ve arkasından sendeleyerek düşmüş. Ancak düştüğü yerden çatışmaya devam etmiş. Daha ilk etapta üç pusu noktasını tarayarak düşman mevzilerine önemli darbe vurmuş. Ulaş yoldaşın yaralı olduğunu anlayan ve köyün içinde konumlanan düşman timlerinden biri dürbünlü silahla yaralı durumda olan yoldaşımızı taramış. Ve Ulaş yoldaşın o güçlü ve heybetli vücudu, yere yığılmış. Haydar yoldaş ise mevzilendiği yerden çatışmayı sürdürmüş, Kafasını her kaldırana nişan alarak ateş ediyormuş. Bu şekilde birçok timi safdışı bırakmış. Daha sonra slogan atarak Ulaş yoldaşın düştüğü yere ulaşmış: «Heval» diyerek ona sarılmış ve o ara kendisi de yara almış. Buna dayanamayan Ulaş yoldaş son gücünü toparlayarak doğrulmuş ve yerinden kalkarak Haydar yoldaşla omuz omuza köyde konumlanan düşman güçlerinin üzerine taraya taraya yürümüşler. Bunu gören tim komutanı korku içinde,«Bunlara kurşun tesir etmiyor, sanki can yok, korku nedir tanımıyorlar» diyerek, kaçıp bir eve sığınmış ve telsizle «Evi savunun» emrini vermiş. Ancak aldıkları ağır yaralardan dolayı fazla ilerleyemeyen yoldaşlarımız, oldukları yerde çatışarak şehit düşmüşler.

Yine köylü düşman hakkında da şunları anlatıyordu:

«Karanlığın basmasıyla birlikte düşmanın sağ kalan güçleri toparlanarak köydeki evlere sığınmışlar. 'Gerillalar tekrar saldırıya geçebilir' diye kapıları sıkı sıkıya kapatmış ve sabaha kadar hiç uyumadan mevzilenip beklemişler. Sabaha doğru gelen takviye güçle çatışma alanında operasyona geçmişler. Kendi kayıplarını bir araya toplarken, Ulaş ve Haydar yoldaşların üzerine varamamışlar. Ancak uzaktan cesetleri tarayarak yaklaşabilmişler. Çatışma anında bir eli ve silahı yara alan Ulaş yoldaş bombasını çıkarıp pimini sağlam eliyle çekmeye çalışırken, bomba elinde ve pimi ağzındayken başına isabet eden kurşun sonucu şehit düşmüş. Diğer yoldaşımız ise bir eliyle yoldaşına sarılmışken, diğer elinde silahıyla şehit düşmüş. İki yoldaşımızın birbirine sarılı bir vaziyette vatan topraklarına uzanışını seyreden tim komutanı takviye güçle gelen bir albaya şunları anlatmış:

«Albayım şunlara bakın! Ölüm bile onları birbirinden koparamamış. Birbirlerine çok bağlıydılar. Çatışma anında hiç birbirinden kopmadılar. İkisini sanki bir beyin yönetiyordu. Çatışmanın sonuna kadar tek bir kişi gibi hareket ettiler. Şu karşıdaki çıplak yamaçta omuz omuza çatıştılar. Birbirlerine güç vererek mevzilerimizin içine kadar girdiler. Bunlar galiba korku diye bir şey tanımıyorlar. Bunlar gibi on askerim olaydı ordulara meydan okurdum.»

Tim komutanı, bu şekilde Ulaş ve Haydar yoldaşların cesaretini ve büyüklüğünü açıkça dile getirmiş.

Öyledir. Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu'na mensup tüm militan savaşçılar, tek bir beyin tarafından yönetilir, tek bir yürek gibi hareket ederler. İşte düşman ordularını bozguna uğratan ve yenilgiye götüren gerçeklik de budur. ARGK'ye mensup her savaşçı tek başına da kalsa bu gerçekliğe bağlı kalarak üstün bir fedakarlık ve cesaretle sayıları binleri bulan TC ordusunun üzerine korkusuzca yürür ve kahramanca şehit düşer. Her birisi vatan sevgisiyle dopdolu yaşar ve yaşamlarının her anı bir destan gibidir. Partimizin mücadele ve direniş tarihi bunun örnekleriyle doludur. Ağpanos vadisinde sergilenen direniş de Partimizin tarihinde yaşanan güçlü direnişlerin bir örneğidir. Halk, Ağpanos direnişçilerine sahip çıkarak cenazeleri kendi elleriyle vatan topraklarına teslim etti. Sloganlar atarak düşmanı lanetledi ve cenaze töreninde saygı duruşunda durarak bu tavrıyla gerillanın yanında yer aldığını gösterdi...

Köylüden aldığımız bilgiye dayanarak, yeni izleyeceğimiz yol hattına doğru harekete geçtik. Vadinin çıkışında geri çekilen düşman gücünün peşinden ilerleyerek uygun bir noktaya geçip hedefimize ulaşmayı karar laştırdık. İki-üç gün düşman çok ağır hareket ediyordu. Buna bağlı olarak biz de ağır hareket etmek zorunda kaldık.

Düşman gücünün girdiği her köye, onlar çıktıktan sonra biz giriyorduk. Böylece üç gün boyunca düşman gücünü takip ederek ilerledik. Dördüncü gün uygun bir noktadan düşman gücüne görünmeden geçtik ve ters bir istikamete doğru yol aldık. Sabaha karşı, karların eridiği kayalık ve ormanlık bir yamaçta konumlandık.

Sabah saat sekizde alt tarafımızdaki vadide düşman askerleri görünmeye başladı. Ve herkes olduğu yerde mevzilendi. Yerimiz çatışmaya uygun değildi. Üstelik konumlandığımız kayalıkların etrafı karlarla kaplıydı. Kayalıkların üst tarafına doğru kar kalınlığı daha da artıyordu. Yukarı doğru çıkmak bu açıdan çok zor olacaktı. Yine sabahın erken saatlerinde çatışmaya girmek birçok açıdan tehlikeliydi. Düşman bizden çok üstün bir güç ve donanıma sahipti. Bunun için hareketsiz bir biçimde mevzilendiğimiz noktalardan düşmanı izliyorduk. Alt tarafımızda vadide yürüyorlardı. Yarım saat boyunca onların vadide savunmalı ve telaşlı yürüyüş tarzlarını izledik. Düşman güçleri yeni girdiğimiz yol hattına girmişlerdi. Yine onlar önde biz arkadan takip ederek yol alıyorduk. Tabii elimizdeki telsizi de dinliyorduk. Merkezden gelen talimatla önümüzdeki düşman gücüne çağrı yapılıyordu. İlerdeki vadiden geçen asfalt yola inmeleri bildiriliyordu. Aynı tarzda düşman gücünü takip ederek, vadinin uygun bir yerinde onların asfalta kaymalarını izledik. Düşman gücü asfalta kaydığında akşam karanlığı da çökmüştü.

Karanlıkta yarım saat yürüdükten sonra yolumuzun üzerindeki bir koma uğradık. Yağmurda ıslanan elbiselerimizi kuruttuk. Bir süre dinlendikten sonra tekrar yola çıktık. Uzun inişli bir yamaçtan aşağı kaydık. Karşı taraftaki yamaca çıkmadan önce derin vadinin içinde iken Musa arkadaşla birlikte yürüyorduk. Arkadaşların ayakları altında kayan bir kaya parçasının büyük bir gürültü koparak üzerimize doğru gelişiyle, üstteki arkadaşların, «Heval dikkat edin kaya geliyor» diye bağırışları birbirine karıştı. Karanlıktan kayanın geliş yönünü kestiremedik, ancak sese göre hareket ederek birimiz sağa diğerimiz sola doğru fırladık. Kaya ikimiz arasından geçerek aşağıya kadar yuvarlandı. Musa arkadaş kayanın kaza-bela çıkarmadan geçip gitmesine sevinerek yamaçtan aşağı doğru inen arkadaşlara seslendi:

«Böyle tatsız şaka yapılır mı canım, bari önceden haber verin de öyle yuvarlayın» dedi.

Bunun üzerine tüm arkadaşlar katıla katıla gülmeye başladılar. Şakalaşarak karşı taraftaki yamaca doğru çıktık. Yaprakları henüz açılmamış da olsa sık ormanlarla kaplı bir yerde konumlandık. Günboyu yağmur yağdı. Naylonumuzu açtık ve ateş yakarak kendimizi kuruttuk.

Konumlandığımız yer Munzur vadisinin sarp kayalıklı ve sık ormanlarla kaplı bir yamacıydı. Alt tarafımızda karayolu ve onunla aynı paralelde akan Munzur suyu vardı. Amacımız Munzur suyu üzerinde bulunan köprüyü gündüz gözüyle yakın bir mesafeden izleyerek, son bir kontrolden sonra karşı tarafa geçmekti. Bunun için daha karanlık çökmeden köprüye yaklaşıp son bir kontrolle köprünün üzerinden geçtik ve ana üssümüze doğru yol aldık.

II. BÖLÜM

22 Nisan 1988 günü, uzun bir ayrılıktan sonra tekrar ana üssümüze ulaşmıştık. Bu ayrılık sayılı günleri de kapsasa, kampta ve doğada çok şey değişmiş gibiydi. Bahar tüm dayatıcılığıyla doğayı canlandırmış ve atağa geçirmişti. Güneşin sıcaklığına dayanamayan karlar çözülmüş hızla eriyordu. Tabiat soğuk kış günlerinin perdesini yırtarak tüm çehresiyle yeni bir yaşama açılmıştı. Ormanlar tomurcuk vermiş, vadiler yeşille bürünmüştü. Munzur suyu daha coşkulu akıyor ve intikam türkülerini içten ve tarihin derinliklerinden akıp gelen soylu ve hazin bir sesle söylemeye devam ediyordu. Yıllardır derinliklerine gömdüğü sırları, dağdaki gerillaya açmanın rahatlığıyla coşuyordu. Akışı çok anlamlı ve her şeye hükmediciydi. Tüm doğayı kendi temposuna uydurmak, atağa kaldırmak istercesine vadinin derinliklerinden hiçbir engel tanımadan akıp gidiyordu. Bahar aylarının doğa üzerindeki etkilerini yakından izleyen ve doğayla içiçe yaşayan bir halkın özlemlerini dile getiren ve umudu olan gerillalarının da en az onun kadar harekete geçmesi, baharı doğa gibi karşılaması kaçınılmazdı. İşte bugün her arkadaş doğadaki değişiklikleri hep aynı duygularla izliyor, Munzur'un intikam türküsünü söylercesine hareket ediyordu.

Özgür dağların doruklarında yaşamın sıcaklığını ve anlamlılığını böyle günlerde daha derinden duyuyor ve içten yaşıyorduk. Vatan topraklarını kurtarmak için gerilla yaşamının birçok zorluğu olsa da, ulaşılmak istenen hedefin büyüklüğü bunu hissettirmiyordu bile. Nöbetçilerimizin dışında herkes belirlenen işleri tamamlamaya çalışıyordu. Bir kısım arkadaş depoları kontrol edip havalandırırken, bir kısmı kamuflaj ve benzeri işlerle uğraşıyordu. Geçici kalınan çadırlarımızı kurduk. Gün boyu hekes harıl harıl çalıştı. Akşama doğru mutfak nöbetçileri tarafından hazırlanan yemeğimizi yedik... Günün yorgunluğunu giderici çaylarımızı yudumlarken, değişik konular üzerinde konuşuyor ve daha çok da pratik faaliyetler üzerinde durarak tartışıyorduk. Gece uyku saatine kadar tartışmalar bu tarzda devam etti.

Sabah herkes kahvaltısını yaptıktan sonra, kamp yönetimi tarafından alınan kararlar doğrultusunda yürütülecek faaliyetler belirlendi. Kampta kalındığı süre içinde yeni savaşçı adaylarının eğitimi ile görevli kılınan Musa arkadaş, eğitim faaliyetleriyle ilgilenecekti. Yine çeşitli noktalara keşif-istihbarat grupları çıkarılacak ve bu doğrultuda eylem planları yapılacaktı. Asıl eylemsel faaliyetlerin sürekliliğini ve eyalet çapında yaygınlığını sağlamak için daha önce başka bölgeye gönderilen arkadaşı bekliyorduk. O gün diğer bölgedeki arkadaşlarla görüşmeye giden grubumuz kampa geldi. Ancak, görüşmeden geri dönmüşlerdi. Diğer bölgedeki arkadaşlarla görüşmeme durumu, faaliyetlerde yeni düzenlemeleri zorunlu kılıyordu.

Komuta kademesindeki arkadaşlar, yeniden faaliyetlerin düzenlenmesi için kendi aralarında yoğun bir tartışmayı sürdürürken, kampta yaşam ve pratik işler belli bir plan doğrultusunda sürdürülüyordu. Musa arkadaş, yeniden faaliyetlerin düzenlenmesi ve karara bağlanması konusunda yoğun bir çaba sarfederken, ayrıca günün belli saatlerinde savaşçıların eğitimiyle de yakından ilgileniyordu. Musa yoldaşın, düşmanın baskı ve yönelimleri sonucu yıllardır içine sinmiş ve ona teslim olmamış gençlere seslenişi ve gerçekleri kavratmaktaki hitabı çok etkileyiciydi. Vereceği konuları iyi tespit ediyor ve savaşçıların düşüncelerinde en ufak bir soru işareti bırakmadan sade ve özlü anlatımıyla eğitimi güçlü ve akıcı kılıyordu. Yine kişileri savaşın kurallarına göre göreve hazırlama, sorumluluk duygusu geliştirme anlayışıyla eğitime yaklaşıyor ve her arkadaşı pratiğe uygun bir biçimde hazırlama çaba-

sı içine giriyordu. O yalnız belirlenen kısa bir süre içinde kendisini sorumlu hissederek eğitim çalışmalarını vermiyordu; aksine her zaman ve her koşul altında, günlük yaşamın her anında bunu yapıyor ve gerçek bir eğitmen ve komutan gibi hareket ediyordu. Bu temelde tüm birliğin güvenini ve saygısını kazanmıştı.

Kampta kaldığımız bu kısa süre içinde zamanı en iyi bir biçimde değerlendirmiş ve kamp kapsamı içerisinde çalışmalar sürdürülmüştü. Ancak, alınan yeni bir kararla başka bir alana geçecektik. Bu nedenle kamp yerini kamufle ederek, tüm erzaklarımızı ve eşyalarımızı da depolara bırakarak kampı terkettik. Yıllardır düşmanın her türlü baskı ve uygulamalarına karşı direnen ve gerillaya her türlü yardım ve desteği sunmaktan çekinmeyen kitlelere açılacak ve geniş bir alan üzerindeki köylere uğrayacaktık. 40-50 civarında bulunan bu köylere tek tek uğrayacak, propaganda ve ajitasyon faaliyetleri yürütecektik. Bu yönlü faaliyetlerimizle, mevcut ilişkilerimizi görevleri temelinde eğitmeyi ve önlerine yeni görevler koymayı hedeflerken; yeni ilişkiler oluşturma, mali ve lojistik sorunlarımızı halletmek amacıyla belirlenen bir plan doğrultusunda hareket edecektik. Zaten hareket ve çalışma tarzı hakkında belli planlamalar yapılacaktı.

15 günlük bir süre içinde hedeflediğimiz biçimde kitle faaliyetleri yürüttük ve önemli sonuçlara vardık. Kitlelerin mücadeleye olan yakın ilgi ve desteğini, Partiye olan bağlılıklarını bu kısa süreli pratik faaliyetlerinde daha netçe gördük. Gittiğimiz her köyde halk, Partinin zafer kazanacağına dair olan inancını vurguluyor, her zaman olduğu gibi bundan sonra da ulusal kurtuluş mücadelesine karşı görevlerini yerine getirmekten çekinmeyeceklerini belirtiyor ve bu konuda çok içten ve samimi davranıyordu. Aynı zamanda üstüne düşen görevlerin yerine getirilmesi konusunda dayatıcı oluyor, eleştiri ve önerilerini sunuyorlardı. Bu büyük istemleri ise, eylemliliği sürdürme, düşmana darbe vurma yönündeydi. Evet, halk direnişten yana olduğunu bu biçimde koyuyordu ve bizleri sorumluluklarımızı layıkıyla yerine getirme konusunda kusursuz görmek istiyordu. Bağımsızlığa ve özgürlüğe susamış bir halkın bu doğal istemine en doğru cavabı vermek tabii ki öncüye düşmekteydi. Güçlü eylemler çıkararak daha ileri mevzilere ulaşmak her gerilla birliğinin hedefi olduğu gibi, bölge çapında faaliyet yürüten birliğimizin de temel göreviydi. Ulaş ve Haydar yoldaşların anıları henüz çok tazeydi ve her arkadaş intikam alma duygusuyla dolup taşıyordu. Ve düşmana gerekli olan cevabı vermenin tam zamanıydı.

Kitle faaliyetlerini hedeflediğimiz biçimde tamamladıktan sonra alanı terkettik. Tekrar kampımıza döndük. Kampta, tüm arkadaşların katıldığı bir toplantıya gidildi. Yöneleceğimiz düşman hedefleri ve eylem planları hakkında görüşler belirlendi ve her arkadaş çeşitli eylem planları öne sürdü. Ancak Musa ve M...arkadaşların ileri sürdüğü eylem planı üzerinde çok duruldu. Ve bu eylem planı için daha sonra komuta kedemesi kendi arasında tartışarak uygulaması için karara bağladı. Tüm birliğin bilgisi olmasa da, bu konuda keşif ve istihbarat grubu da bilgilendirilmişti.

Ve bu temelde keşif ve istihbarat grubu harekete geçirildi. Keşif grubu üç günde eylem için gerekli olan bilgileri toplayarak kampa geri döndü. Düşman güçleri ve eylemin gerçekleşeceği alan hakkındaki tüm bilgileri en ince ayrıntılarına kadar yazılı rapor haline getirip komuta kademesine sundu. Buna bağlı olarak hazırlıklar hızlandırıldı. Yine bu ara bir grup arkadaş patlayıcılar için gerekli olan malzemeleri yakın köylerden temin etmiş ve bileşimi suni gübre, şeker ve dinamit tozu olan patlayıcıları hazır hale getirmişti. Eylem için tüm hazırlıklar tamamlanmıştı.

Akşama doğru komutanın emri üzerine tüm arkadaşlar toplandı. İlk önce silah kontrolü yapıldı. Ardından kaç günden beri hazırlığını yaptığımız eylem planı açıklandı. Eylem Dersim-Ovacık yolunun geçtiği vadide gerçekleşecekti. Karanlık basar basmaz kamptan hareket edecektik. Gece eylem alanında konumlanacaktık. Yola gece mayın döşenecekti. Çünkü her gün saat 10.00'da geçen düşman konvoylarından önce hiçbir aracın geçmeyeceği kesindi. Geçse bile bunun için gerekli önlem alınacaktı. Bu eylem biçimiyle ilk etapta düşman güçlerini paniğe boğacak, ardından saldırıya geçecektik. Daha sonra düşman güçlerinin yapacağı herhangi bir müdahale durumuna karşı da hazırlıklı olunacak ve günboyu çatışmayı sürdürecektik.

Sabotaj, saldırı ve savunma grupları berlirlendi ve bu temelde görevler kavratıldı. Sabotaj grubu altı arkadaştan oluşuyordu. Grup yola mayın döşedikten sonra yola yakın yerde kamuflajlı bir biçimde mevzilenecekti. Hemen sabotaj grubunun sol tarafında bulunan tepeye de savunma grubu yerleşecekti. Vadinin sağ tarafındaki stratejik bir noktayı da Halim, H..., A..., X... ve C... arkadaşlar tutacaklardı. Vadinin gerisini ise bir mangalık bir güçle biz tutacaktık. Ve bu noktada düşman güçlerini vadiye sokmayacaktık. Her gruba görevler tekrar açıklanarak işaret, parola, geri çekilme vb. hususlar üzerinde duruldu. Ve eylem için hazır olup olmadığımız soruldu. Hep bir ağızdan «Hazırız» cevabını verdik. Günlerdir böyle bir günü yaşamanın sabırsızlığı içindeydik. Her arkadaş intikam almanın sevinciyle son hazırlıklarını yapıyordu.

Karanlık çöker çökmez sırasıyla her grup eylem alanına doğru yola çıktı. Belirlenen biçimde her grup konumlandığı yerde mevzilenecek ve geceyi mevzisinde geçirecekti. Kuralları ihmal etmeden gizlilik temelinde hareket edecekti. Mevzilerimizi hazırlayıp içine yerleştik. Sabahı büyük bir sabırsızlıkla bekliyorduk. Gece bir ara yağmur yağdı ve hava bulutluydu. Havanın bulutlu olması eylemimizin başarısını zayıflatmayacaktı. Ancak havanın açılması daha da yararımıza olacaktı.

14 Mayıs 1988 günü sabaha karşı nöbetçimiz tarafından uyandırıldık. Hava açılmış, güneş ışınları vadiyi aydınlatmaya başlamıştı. Etrafımız henüz yeni yaprak açmış sık ağaçlarla kaplıydı. Çok kez içinden geçtiğimiz ve yürüdüğümüz vadi bugün bizimle aynı duyguları paylaşıyor gibi bir görünüm içindeydi. Düşmana vurulacak darbeyi en az o da bizim kadar sabırsızlıkla bekliyor gibiydi. Sessiz ama gururlu bağrını gerillaya açan, onu koruyan bir edayla. Çünkü, birçok vahşet ve katliama yakınen tanık olan bu derin vadiler '38 katliamını da görmüş ve savunmasız bir halkı kendi kuytu köşelerinde barındırarak korumayı bilmişlerdi. İnsanın nüvelerini toprağın derinliklerine gömerek yeşertmesini ve onun yeniden PKK gerçeğinde boy vermesini sağlamışlardı. Sömürgeci vahşeti kabul etmeyen asi ve derin olan bu vadiler dile gelebilselerdi çok şey anlatacaklardı. İşte içinde bulunduğumuz vadi de o gün, geçmiş tarihin acılarını anlatırcasına duruyordu, ama aynı zamanda gerçek sahiplerine kavuşmanın sevinç ve gururuyla da yeni bir güne açılıyordu.

Bulunduğumuz yerin alt tarafında kuytu bir yerde duman çıkarmadan ateş yaktık ve çay hazırladık, sırasıyla kahvaltımızı yapıp mevzilerimize yerleştik. M..., Ba..., Mu... ve Musa arkadaşlar sol tarafımızdaki tepede konumlanmışlardı. MG-3'ün başında Musa ve Ba... arkadaşlar vardı. Her tarafa uygun bir biçimde konumlanan gruplarımız vadinin belli bir kısmını denetimleri altına almışlardı. Karadan ve havadan gelecek tüm saldırılara karşı hazır bir tarzda konumlanmıştık. Tek bir şey kalıyordu: Düşman konvoyu denetimimize aldığımız alana girer girmez sabotaj grubunun harekete geçmesi. Çünkü onlar gece vakti yola inerek tuzaklı mayını yola döşeyecek ve pusuya yatacaklardı. Mayının patlamasıyla düşman konvoylarına ilk onlar saldıracak, üstte konumlanan savunma grubunun savunmaya geçmesiyle birlikte geri çekileceklerdi. Eylem böyle başlayacak ve bununla birlikte tüm arkadaşlar çatışmayı sürdürecekti.

Moralimiz oldukça yüksek, büyük bir sabırsızlıkla düşmanı bekliyorduk. Böyle bir bekleyiş içindeyken, Musa arkadaş yanımıza geldi. Mevzilerimizi tek tek kontrol etti. Kısaca yapılması gerekenler üzerinde tekrar konuştu. Ayrılmadan önce elindeki bıçağı bir arkadaşa uzatarak:

«Al, bu kez telefon hatları kesilmeyecek silah almak için kullanılacak» dedi. Ve konuşmasını sürdürdü:

«Düşman geldiği zaman mümkün olduğu kadar sana yaklaşmasını bekleyeceksin, yaklaştığı an tara. Ve tam nişan al, yok etmeyi hedefle. Ardından MG-3'le tarayacağız. Biz akabinden gelen düşman gücünü püskürtmeye çalıştığımız zaman, etkisiz hale getirdiğimiz düşman askerlerinin üzerine atla silahlarını al, raxtlarını bu bıçakla sök al ve hızla geri çekil.»

Böyle emredici bir ses tonuyla bunları anlatırken, güven verici bakışlarıyla karşısındakini izliyordu. Elini onun omuzuna koyarak:

«Anlaştık mı?» dedi.

«Tamam» dedi öteki.

Bu konuşmadan sonra Musa arkadaş başarılar dileyerek tepedeki mevzisine doğru çıkmaya başladı. Hepimiz çok mutlu ve eylemi başaracağımıza dair umutluyduk.

Saat 10.00'a geliyordu. Tüm dikkatimizle yolu izliyoruz. Çok geçmeden düşman konvoyu geçmeye başladı. Beklenen an yaklaşıyordu. Bütün kinimizle pusuya düşecekleri dakikaları sayıyoruz. Konvoy sabotaj grubunun bulunduğu noktaya ulaştı. Dört cemse, bir panzerdi. Mayının patlamasını ve ardından kleş seslerini beklerken, düşman konvoyu pusu noktasını geçmiş bize doğru geliyordu. Hiçbirimiz yerimizde duramıyorduk. «Haydi vurun vurun ne bekliyorsunuz?» diye bağırmak geliyordu içimizden. Bu süre içinde konvoy bizim içinde bulunduğumuz sahayı da geçip gitmişti. Bu durum karşısında adeta şoke olmuştuk. Ne yapacağımızı şaşırmıştık. Arkadaşların tümü sık ormanlığa geçmiş ve öfkeyle sabotaj grubunun yaptığına anlam vermeye çalışıyordu. Musa arkadaş duruma müdahale ederek:

«Sakin olalım arkadaşlar, mayın patlamamış olabilir. Nasıl olsa saat dörtte geri dönecekler, o zaman saldırıya geçerler. Belki de bunu düşünmüşlerdi. Şimdiden farklı yorumlara girmek doğru olmaz» dedi ve arkadaşları sakinleştirmeye çalıştı.

Ama hepimiz bir an önce düşmana saldırmak istiyorduk. Onun için tahammül gösteremiyorduk. Sabırla akşamı beklemekten başka çaremiz de kalmamıştı. Nihayet beklenen an yine gelip çattı. Yine aynı umut ve heyecanla sonuna kadar düşman konvoyunu izledik. Konvoy geldiği gibi pusu noktasını yine geride bıraktı ve geçip gitti. Bu esnada bir arkadaş üzüntüyle:

«Bunlar ne yapıyorlar? Ne oluyor bunlara? Düşman iki kezdir avcumuzun içine giriyor, vurmuyorlar. Anlamıyorum» dedi.

Ancak tüm arkadaşların moralinin bozuk olduğunu görünce tavrını değiştirdi:

«Haydi arkadaşlar toparlanın. Hiç üzülmeyin, önümüzde bunca zaman ve yüzlerce hedef var. Kısa süre içinde yeni bir düşman hedefi belirleyerek güçlü bir eylemle bunu telafi ederiz. Belki de grupta bir aksilik oldu. Bu nedenle saldırıya geçmediler. Şimdiden yorum yapmanız iyi olmaz. Yarın durum değerlendirmesi yaparız. O zaman her şey anlaşılır» dedi ve bana dönerek:

«Musa arkadaşları çağır buraya gelsinler.»

İki grup birleştik ve toplanma noktasına doğru yürüdük Toplanma noktasına vardığımızda diğer gruplar da birleşmiş bizi bekliyorlardı. Hiç kimseden tek kelime çıkmıyordu. Herkes çok üzgündü ve öfkesini gizlemeye çalışıyordu. Sessizliği bozan M... arkadaş oldu; Mu... arkadaşı çağırarak konuştu. Daha sonra hepimize dönerek:

«X... köyüne gidiyoruz arkadaşlar. Yürüyüş düzenine geçin, yarın konuşuruz.» dedi.

Bu arada Mu... arkadaş söz hakkı alarak:

«Önümüzde düşmanın gözetleme noktası var. Her gün bir grup asker bu noktada çevreyi gözetliyor. Ve köylüleri de bu noktaya yanaştırmıyorlar. Oraya mayın döşersek iyi olur» diye öneri sundu.

Mu... arkadaşın önerisi kabul edildi. Yürüyüş düzenine geçerek yola koyulduk. Mayın döşeyeceğimiz noktaya ulaşınca durduk.

Mu... arkadaş:

«Önümüzde bir düşman karakolu var, yakınından geçeceğiz» diyerek daha dikkatli ve sessiz yürümemizi istedi. Sarp, kayalık bir inişten geçerek düz ormanlık bir alana girdik. Karakolun üst tarafındaki bir tepeye çıkarak yolumuza devam ettik. Daha sonra X... köyüne vardık. Uzun bir süreden beri arkadaşlar bu köye hiç uğramamıştı. Köylüler bizi görünce çok sevindiler. Ve büyük bir ilgiyle karşıladılar. Gece geç saate kadar köyde kaldık. Gelişmeler hakkında uzun uzun köylülerle konuşuldu. Yalnız bizim alana gelişimizi hayıra yorumlayarak, «Vallahi siz buraya girdiğinizde mutlaka eylem yapmadan çıkmazsınız» diye bize takılıyorlardı. Çünkü eylem için çok stratejik bir konuma sahip olan alanda, şimdiye kadar birçok başarılı eylem gerçekleştirilmiş ve düşmana darbe vurulmuştu. Köylüler bu düşüncelerinde haksız da değildiler. Beklentileri de bu yönlüydü. Gece ilerlemişti, ihtiyaçlarımızı temin ederek köyden ayrıldık. Sabaha doğru uygun bir arazide konumlandık. Sabah olmuştu. Yorgun ve uykusuzduk. Öğleye kadar herkesin dinlenmesi istendi. Nöbetçiler çıkarıldı ve herkes kendisine uygun bir yer bularak uyumaya başladı.

Öğleye doğru hepimiz uyandırıldık. Yemeğimizi yedikten sonra dünkü eylemin gerçekleşmemesinin nedenlerini ve ortaya çıkan eksiklikleri de değerlendirmek için toplantıya gidildi. Toplantıda eleştiriler hep sabotaj grubuna yönelikti. Çünkü görevlerini yapmamış ve tüm grupları işlevsiz kılmışlardı. Ortaya çıkan sonuç şuydu: Sabotaj grubu yola inmeye çalışırken gece karanlığında yönünü kaybetmiş, sarp kayalıklı bir yere sapmış,iniş yapacakları yer uçurum olduğundan inememiş ve denedikleri noktada aynı durumla karşılaşmışlar. Gecenin geç saatlerine kadar böyle uğraşıp durmuşlar. Sabaha doğru inmenin de bir yarar taşımayacağını; çünkü bu saatlerde mayın döşemenin uzun süre alacağından dolayı mümkün olmayacağını düşünerek geri çekilmişler. Toplantımızı daha değişik konular üzerinde sürdürerek sona erdirdik. Çünkü karanlık çökmüştü.

Akşama doğru alt tarafımızda bulunan köye inmek için hazırlandık. Ve yürüyüş düzenine geçerek yola koyulduk. Köye vardığımızda köy halkı aynı coşku ve bağlılıkla bizi karşıladı. Çeşitli konularda istihbarat bilgileri de verdi. Günlük faaliyetimizi tamamladıktan sonra tekrar bir gün önce konumlandığımız noktaya döndük ve dinlenmeye çekildik.

16 Mayıs 1988 günü sabah erken saatlerde kalktık. Kahvaltımızı yaptıktan sonra herkes bir kenara çekilip bir şeylerle meşgul olmaya başladı. Hemen herkesin morali çok bozuktu. Moralimiz güçlü bir eylemle düzelebilirdi, ancak onun için her arkadaş düşünceliydi. Öğleden sonra birliğimiz tekrar toplandı; yeni bir hedef belirlemek için herkes düşünce ileri sürüyor ve çeşitli hedefler üzerinde tartışmalar yoğunlaşıyordu. Akşama doğru saat 15.00'te Mu... arkadaşın mangası bulunduğumuz yerden 600 metre uzaklıktaki kayalıklarda, alt taraftan geçen caddeyi ve B.O... köyünü daha yakından gözetlemek için görevlendirilmişti. Arkadaşlar yola çıkmanın hazırlıkları içindeyken, A... arkadaş telsizi açmış düşman çephesindeki konuşmaları dinliyordu. Telsizde:

«Burası merkez» diyen bir düşman askeri, üst komutanının yakınımızda bulunan karakolu denetlemeye geleceğini bildiriyordu.

Arkadaşlar dürbünle karakolu izlemeye başaldılar. Karakoldaki düşman askerleri harekete geçmişlerdi. Bir grup gözetleme noktasına doğru yol alıyordu. Tam da mayın döşediğimiz noktaydı. Aradan yarım saat geçmişti ki, telsizde çok heyecanlı ve boğuk bir sesle:

«Askerlerimize teröristlerin döşediği mayın patladı, darbe yedik, komutanın merkeze geri dönmesini rica ediyoruz» diye karakol komutanı konuştu.

Bunun üzerine Mu... arkadaş mangasıyla harekete geçti ve gözetleme noktasına geçerek yerini aldı. Biz ise merkezden gelen yolu dürbünle izliyorduk. Yerimiz çok stratejikti, her tarafı rahatlıkla gözetleyebiliyorduk. Çok geçmeden merkezden yedi düşman konvoyu görünmeye başladı. Üç tanesi karakolun önüne geçti ve durdu. Dört tanesi de karakola uğramadan yoluna devam etti. Bizden beş kilometre uzkalıktaki B.O... köyüne giden caddede vurucu timleri indirerek karakola geri döndüler. Timler ormanlık ve engebeli arazide caddeboyu operasyona geçtiler. Ve bir ara tepenin arkasına geçip kayboldular. Saat 18.30-19.00 arasında bizim caddede görünmeye başladılar. Birliğimiz hemen harekete geçti. İki arkadaş Mu... arkadaşın mangasına haber vermek için gönderildi. Mu... arkadaş mangasıyla konumlandığı ka-

yalıkların alt tarafına geçerek yola pusu atacaktı. Biz de sıkı ormanlığın içinde yürüyerek caddenin diğer tarafında pusu attık. 50 kişilik bir tim birliği önümüzden geçti. Geçmelerine izin verdik. Çünkü ileride Mu... arkadaşların pususuna girmesini bekleyerek, arkadan kuşatmayı düşünüyorduk.

Mu... arkadaş, talimatı alır almaz dört arkadaşı savunma için yukarıda bırakır ve diğer dört arkadaşla birlikte caddeye inerek pusuya yatar. Ancak timlerin gelmediğini görünce tehlikeyi sezer. Yanındaki arkadaşlara, «Çabuk yukardaki savunma grubunun yanına çıkalım, timler herhalde yukarıya doğru çıktılar. Arkadaşlara erken ulaşalım, yoksa grubu imha edebilirler» der ve hızla kayalıklarda konumlanan savunma grubuna ulaşırlar. Mu. arkadaş, «Çabuk mevzilenin, hat oluşturun» der ve mevzilenmeye geçilir. Ancak, Mu... arkadaş daha mevzilenmek için yerine geçmek istediği sırada üç timle karşı karşıya gelir. Leş kargaları lav silahlarını, M-16'larını hep birden arkadaşa doğrulturlar. Mu... arkadaş, seri bir şekilde mevziye yatmayan timleri tarar. Diğer arkadaşların da ateş etmesiyle üç tim safdışı edilir.

Pusu attığımız noktada bir süre bekledikten sonra timleri arkadan takip ederek ilerliyorduk ki, Mu... arkadaşların bulunduğu kayalıklardan silah sesleri gelmeye başladı. Hemen o istikametten yukarı doğru çıkmaya başladık. Arkada mevzilendik ve böylece düşmanı kuşattık. Artık hiçbir şey bizi durduramazdı. Çetinkaya Vadisi'nin intikamı için silahlarımızı çalıştırıyor, Ulaş ve Haydar yoldaşların kahramanca direnişlerini gözönüne getirerek çatışıyorduk. Kalaşnikoflarımız kan kusturuyordu. Daha ilk 15 dakikalık bu çatışmada düşman timleri bozguna uğramış ve dağılmıştı. Bağırmalar, inlemeler ve ağlama sesleri birbirine karışmıştı. Bir süre sonra ilk paniği atlatan düşman güçleri, kendisini toparlayarak bomba zoruyla, bizi mevzilerimizden koparmak için saldırıya geçtiler. Timler tüm bombalarını bir anda bitirmek istercesine bizi bomba yağmuruna tutuyorlardı. Ama mevzilerimiz bir kale gibi sağlamdı. İnisiyatifi ele geçirmiştik. Düşman güçleri daha fazla dayanamadılar. İkinci kez darbe alıyorlardı. Bu nedenle kayalıklar arasında saklanmış bağırıyorlardı. Düşman komutanının:

«Korkmayın mevzilenin, iyi çatışın» diyerek emir yağdırması da artık para etmiyordu. Timler can derdindeydiler. Komutanı duyacak halde değillerdi. Tim komutanı bu durum karşısında şaşkın ve telaş içinde bu kez telsizde avazı çıktığı kadar bağırarak:

«Elemanlarımızın birçoğu savaş dışı kaldı. Böyle giderse hepimizi imha edecekler» diye habire takviye güç gönderilmesini istiyordu.

Mu... arkadaş, yüksek bir ses tonuyla tim komutanına:

«Daha çok imdat istersin alçak. Bir halkın bağımsızlığına ve özgürlüğüne kastetmek, onun özgürlük savaşçılarını katletmek ne demektir göstereceğiz size» diyerek tetiğe bastı.

Çok yakın mevzide süren çarpışmada düşman güçlerini çok kötü sıkıştırmıştık. Çatışamıyorlardı. Timlere yönelik moral kırıcı sözlerle sürdürülen konuşmaların yanısıra «Bijî PKK», «Bijî Serok APO», «Yaşasın gerilla savaşımız» haykırışlarını silah sesleriyle birleştirerek, timleri daha büyük bir korku ve panik içine sokuyorduk. Kayalıkların içinden başlarını dahi çıkaramıyorlardı.

Musa ve A... arkadaşlar arka cephede sessizce timlere iyice yaklaştılar ve mevzilerini taramaya başladılar. Arkadan sarılan timlerin birçoğu vurulurken, birçoğu da sağa sola kaçmaya çalışırken haketlenmişlerdi. Bunun üzerine tüm silahlarımızı onların üzerine çevirdik. Ağlamalar, inlemeler ve «vuruldum anam, ölüyorum» sesleri neredeyse silah seslerini bastırıyordu. Son kez MG-3'ümüz çalıştı. Gür ve tok sesiyle çatışma ortamını daha da sarsmıştı. Her tarafı sese boğmuştu. Düşmanın ağır silahlarını taşıyan timlerin çoğu ilk etapta safdışı kaldığı için, düşman çatışmada ağır silahlarının hiçbirini kullanamadı. Çatışma bir süre daha devam etti. Düşman habire durumu lehine çevirmek istiyordu. Çatışmanın bir saat kadar olmasından sonra artık geri çekilmenin zamanı da gelmişti.

Geri çekilme işareti verildi. Düzenli bir biçimde geri çekilmeye başladık. En son ön cephede mevzilenen dört arkadaşa da geri çekilme emri verildi. İ... arkadaş, önde geri çekilme pozisyonunda ilerliyordu ki, aniden ayağı taşa takılarak yere yuvarlandı. Hemen arkasından gelen H... arkadaşın:

«Ne oldu? Geri çekilmede yeni bir taktik mi icat ettin acaba» demesiyle düşman tarafından taranması bir oldu. H... arkadaş seri bir biçimde İ... arkadaşın taktiğini (!) uyguladı ve ona dönerek:

«İyi bir taktik, denemekte yarar varmış» diyerek şakasını sürdürdü.

Düşman gücünün yarısını savaşdışı bırakmış olarak iki grup biçiminde çatışma alanını hızla terkettik. Merkezden takviye güç geldiği için yakın yerdeki randevu noktasında buluşmak tehlikeli olur düşüncesiyle iki gün sonra buluşacağımız randevu noktasında bir araya gelmeyi kararlaştırdık. Çatışma alanından epey uzaklaşmıştık.

İzlediğimiz yol hattına yoğun bir biçimde pusu atıldığını, araç seslerinden ve köpek havlamalarından çıkardık. Bunun üzerine tedbirlerimizi aldık. Araziyi çok iyi tanıyan Musa arkadaş öncümüz olduğu için de fazla zorlanmadan pusu noktalarını atlattık. Sevinç ve coşku içinde nasıl yürüdüğümüzü bilmiyorduk. Hele en önde hiç yorulmadan adeta uçarcasına yürüyen Musa arkadaşın sevincini ve coşkusunu anlamak zor değildi.

Hep yol alıyoruz. Gece saat ikiyi gösteriyor. S... köyüne uğradık. Köylüler çatışmadan çıktığımızı anlamışlardı. Bunun için merakla öğrenmeye çalışıyorlardı. Bir şey söylemedik. Bu haberi kitleden öğrenmeleri daha iyi olacaktı. Yemek yedik ve erzaklarımızı temin ederek köyden ayrıldık.

Sabaha kadar yol aldık. Sabaha karşı hedeflediğimiz noktaya ulaştık. Düşman eylem alanında operasyona geçmişti. Helikopterler uçuşuyor ve sesleri çok uzaktan da gelse indirme yaptıkları anlaşılıyordu. Operasyon bizim konumlandığımız alana doğru kaymadı. Çünkü eylem alanında attıkları o kadar pusuyu geçtiğimize inanamadıkları için operasyonu o alan üzerinde yoğunlaştırmışlardı. Konumlandığımız yer oldukça stratejikti, günboyu dinlendik. Uykumuzu iyice aldık. Akşama doğru düşmanın hareketliliğinden operasyonun sonuçsuz kaldığı anlaşılmıştı ve tüm güçlerin geri çekilmesi görülüyordu.

Ertesi gün eylemin yankısı kitleye yayılmıştı. Gittiğimiz her yerde halk bizi coşkuyla karşılıyor ve eylemin sevinciyle bağrına basıyordu. Devlet hastanesinin sivil halka yasaklandığını belirtiyorlardı. Ayrıca çok sayıda ölü olduğunu ve çatışmadan hemen sonra, gece tüm ölüleri araçlarla taşıyıp götürdüklerini söylüyorlardı. Randevu noktasına ulaşıncaya kadar yolumuzun üzerinde bulunan köylere tek tek uğrayarak iki gün yol aldık. Randevu noktasına ulaştık ve diğer grubu beklemeye başladık. Grup geldi. Operasyon noktasından çok rahat çıktıklarını belirttiler. Ayrıca yaralıyı götüren arkadaşlardan haber getirmişlerdi. Arkadaşlar yaralıyı çatışma alanından çıkardıktan sonra uzak bir alana kadar taşıyarak götürüyorlar. Orada köylülere teslim ederek geri dönüyorlar ve birliğe haber yolluyorlar. Yaralının yanında kalmıyorlar. Uzun süre orda kalmanın sakıncalı olacağını düşünerek köyden ayrılıyorlar. Bir köylünün aracılığıyla gönderdikleri notta:

«Nergiz'in durumu iyidir, güvenceli bir yere teslim ettik. Şimdi O... noktasının çevresinde barınıyoruz. İlişki kurmanızı bekliyoruz» diye yazıyordu.

«Nergiz», parolamızda yaralı. Habere çok sevinmiş ve bir an önce yaralı arkadaşa ulaşmayı düşünüyorduk. Birliğimiz kampa doğru yol alırken, bir grup arkadaş da yaralıyı almak için görevlendirilmiştik.

Akşama doğru, yaralıyı götüren arkadaşlarla ilişki kurmak üzere yola koyulduk. Üç gün sonra alana vararak grupla ilişki kurduk ve yaralının kaldığı noktayı öğrendik. Aynı gece yaralıyı getiren arkadaşlarla buluşup yaralıyı almak üzere bulunduğu noktaya doğru hareket ettik.

24 Mayıs 1988 günü sabaha doğru yaralı arkadaşın bulunduğu alana ulaştık. Konumlandığımız yerden yaralı arkadaşın barındığı köy görünüyordu. Sabah kahvaltımızı yaptık. Köye gitmek için akşamı beklemek zorundaydık. Günboyu dinlendik ve bolca uykumuzu aldık. Akşam üzeri köye doğru yola çıktık. Gece karanlığında köyün içinde sessizce yürüyerek yaralıyı barındıran köylünün kapısını çaldık. Bizi sevinçle karşıladılar. Hal hatır sormadan önce yaralı arkadaşın durumunu sorduk. Ev sahibi:

«Merak etmeyin, durumu çok iyidir. O da hep sizleri sorup duruyor» dedi.

Ev sahipleri çok yurtsever ve cefakar insanlardı. Arkadaşlar yaralıyı götürdüklerinde hiç çekinmeden kabul etmiş ve bakımını üstlenmişlerdi. Yaralıyı köye yakın yerde kazdıkları bir barınağa yerleştirmişlerdi. Yaralı arkadaşın bakıcıları iki yaşlı anaydı. Her gece köylülere sezdirmeden arkadaşın bulunduğu barınağa giderek yarasını temizlemiş ve en vitaminli yiyecekleri götürerek arkadaşın kendisini toparlamasını sağlamışlardı. Bu ailenin fedakar ve candan, samimi yaklaşımları karşısında çok duygulanmıştık. Ne diyeceğimizi bilemiyorduk. Yardımları için teşekkür etmemizi dahi kabul etmediler. «Bizim de görevimizdir. Siz kimin için savaşıyorsunuz? Kimin için bu kadar zorluğa katlanıyorsunuz? Bırakın bu kadarını da biz yapalım» diyerek bizi susturdular.

Evet, halk kendi öz evlatları olan özgürlük savaşçılarına sahip çıkmayı, mücadele karşısındaki sorumluluklarını yerine getirmeyi bir görev olarak görüyordu. Zafere olan inançla her türlü tehlikeyi göze alıyordu. Bu ailenin örneğinde görüldüğü gibi, halkın devrimden yana tavrı kesindir. Savaşan bir halk gerçekliğinin artık her geçen gün biraz daha yerine oturduğu bir dönemi yaşıyoruz. Halkın bu tavrı karşısında daha çok çalışmak ve onu örgütleyerek savaşan bir güce dönüştürmek görevi yakıcı ve dayatıcı bir biçimde önümüzde duruyor. İşte bunun bilinciyle hareket etmek ve gerekenleri yapmak için her türlü fedakarlığı göstermek artık vazgeçilmez zorunlu bir görevdir.

Tüm arkadaşlar ailenin bu tutumu karşısında çok etkilenmiş ve bundan sonra daha çok çalışmanın ve her türlü fedakarlığa katlanmanın gerekliliğine daha derinden inanmışlardı. Köyde fazla kalmanın anlamı yoktu. Zaman da hızla ilerliyordu. Bir an önce X... arkadaşa ulaşmak ve görmek istiyorduk. Ev sahipleri sabırsızlığımızı anlamışlardı. «İstiyorsanız hemen gidelim» diyen yaşlı ana, gitmeden önce hazırladığı yiyecekleri de bir torbaya koymuş ve önümüze koymuştu. Yalnız ayrılmadan iki sırık ve bir de battaniye yanımıza aldık. Sedye yapıp yaralıyı taşıyacaktık. Ev sahipleri önde yürüyorlardı, biz de sessizce onları takip ederek arkadaşın kaldığı yere vardık. Barınak özenle kamufle edilmişti. Yanına kadar gittik, farkedemedik. Yaşlı ana:

«Heval» diye X... arkadaşa seslenince barınağın yanına ulaştığımızı anladık. İki arkadaş X... arkadaşı barınaktan çıkardı. Sevinçten ne diyeceğini bilemiyordu. Arkadaşlara sarılarak:

«Canım yoldaşlarım geleceğinizi biliyordum. Evet, bizi güçlü kılan ve yaşatan yoldaşlık bağı ve sevgisi her zorluğu yenmeye yeter» dedi. Hepimizle tek tek kucaklaştı.

Hepimiz etrafını sarmıştık. Birşeyler konuşmak istiyorduk, ama konuşamıyorduk. Çünkü böyle anlarda insan çok duygulanıyor. Kelimeler insanın boğazında tıkanıyor. Belki kelimelerle ifade edilemez, ancak böyle anlarda çok şey anlam buluyor. Güven, saygı-sevgi denilen olgular böyle anlarda gerçek ifadesine kavuşuyor. Çokça sarfedilen «yoldaşlığın çok güçlü olduğu, ölümüne bir bağlılık olduğu» sözleri boşuna söylenmemiştir. İnsanın yoldaşı için yapmayacağı hiçbir fedakarlık yoktur. Haklı ve kutsal bir dava için savaşan insanların birbirine bağlılığı hiçbir şeye benzemez. Anlatılması zor ve anlamı çok derindir. İşte düşmanın yok edemediği, ölüm anlarında dahi birbirinden koparamadığı tek yürek ve tek beyin gibi hareket etmenin sırrı bu gerçeklikte yatmaktadır.

X... arkadaşın bakımını üstlenen ana, manzara karşısında dayanamamış ve ağlamıştı. Ev sahipleri arkadaşı bize teslim ettikten sonra vedalaşıp ayrıldılar. Biz de sedyeyi hazırladık, arkadaşı üzerine yerleştirdik. Dört arkadaş sırasıyla yaralıyı taşıyacaktık. Fakat Musa arkadaş hiç değiştirmiyordu. Yorulmak nedir adeta bilmeyen Musa arkadaş, hele böyle durumlarda hiç hissettirmiyordu bile. Uzun bir süre gece karanlığında engebeli araziyi aşarak sabaha doğru konumlanmak için uygun bir yere ulaştık. Kahvaltımızı yaptıktan sonra yaralı arkadaşın etrafında halka oluşturup oturduk. Bir süre sohbet ettik, akşama doğru kendi aramızda bir karara vardık. Yolumuz çok uzundu. Yaralıyı uzun süre sedye ile taşımak zor olacaktı. Bunun için yakınımızda bulunan bir köye uğrayarak at almayı kararlaştırdık. Kampa yakın bir yere kadar yaralıyı atla taşımayı daha uygun gördük. Bunun üzerine Musa arkadaş iki arkadaşla birlikte yakın köye giderek işi halledErek geri döndüler. Yaralı arkadaşı, atın üzerine yerleştirdiğimiz sedyenin üzerine uygun bir biçimde uzattık. Ve düşmemesi için şutukla da bağladık. Bu kez arkadaşın yeri daha rahattı. Çünkü sedyeyi bir daha gererek köyden getirdiğimiz battaniyelerle tam bir yatak gibi yapmış ve atın üzerinde bağlamıştık, bunun için fazla sorun kalmamıştı. Yola koyulduk. Arazi engebeliydi, bu da yetmiyormuş gibi ormanlıkla kaplı olduğu için yürüyüşümüzü de engelliyordu. Atı uygun yerlerden geçirmek için yolumuzu sağa-sola habire değiştiriyorduk. Fakat moralimiz oldukça yüksekti, onun için yorgunluğa ve engellere hiç aldırmıyorduk. Kamp yerimize daha yakın olan kestirme bir araziye vardık. Önümüzdeki dağı tırmanarak tepeye vardık. Ve orada buz gibi suyu olan çeşmede mola verdik... Yemek yediğimiz bir sırada Halim arkadaş çeşmeden akan buz gibi suya elini daldırarak:

«Ülkemiz bir cennet gibi güzeldir. Halkıyla, mükemmel coğrafyasıyla, buz gibi sularıyla bir cennettir. Bağımsızlığa kavuştuğumuz zaman bu cennette yaşamanın tadını çıkaracağız» dedi.

Ve konuşmalarımız ülkemizin güzellikleri ve doğasının asiliği üzerine sürüp gitti. Ancak farkında olmadan bir saatten fazla mola vermiştik. Hemen kalktık ve yaralı arkadaşı atın üzerine yerleştirdikten sonra yolumuza devam ettik. Uzun bir yürüyüşten sonra sabah olmuş ve güneş doğmak üzereydi. Bu noktadan sonra gündüz yürümek fazla sakıncalı değildi. Yolumuza devam ederek bir dağa doğru ağır ağır tırmandık. Dağı aştık ve diğer yakasından inişe geçerek uzun ve derin bir vadiye indik. Vadinin karşı tarafındaki dağlık ve ormanlık bir alanda bulunan kamp yerimize ulaştığımızda saat 10.00 olmuştu. Kampta nöbetçiler bizi farkeder etmez tüm arkadaşlara müjdeyi veriyorlar. Bunun için arkadaşlar yolun yarısında bizi karşıladılar. Kamp yerinde tam bir bayram havası vardı. Başarılı bir çatışmadan sonra yaralı arkadaşımızı da kurtarmış ve hepimiz tekrar bir araya gelmiştik. Bundan büyük sevinç ve mutluluk olamazdı.

30 Mayıs 1988 günü kampta yine hareketli bir gün yaşanıyordu. Herkes bir şeylerle uğraşıyordu. Bazı arkadaşlar silahlarını temizliyor, bazıları kitap okuyor, bazılar mutfakta çalışıyordu. Nöbet sırası bana gelmişti. Hazırlanıp nöbet noktasına doğru gidiyordum ki, Musa arkadaş saatini uzatarak, «A! bir süre sende kalsın» dedi. İşi vardı, acele ederek ayrıldı. Saati koluma takarak nöbete çıktım. Saat 14.00'e geliyordu. Halim ve Musa arkadaşlar başka bir gerillayla kampın alt tarafındaki dereye gittiler. Aradan 10 dakika gibi bir süre geçmişti ki, silah sesleri geldi. Hemen tüm birliğimiz harekete geçti. Bir grup arkadaş kamp içinde kalarak, eşyaları toplamak ve yaralıyı taşımak işiyle uğraşırken, diğerlerimiz kampın etrafında savunma hattını oluşturduk. Derede düşmanın yoğun ateşine hedef olan Musa ve Halim arkadaşlar şehit düşmüşlerdi. Kamp yeri çok stratejikti, düşman güçleri çatışmaya yanaşmadılar.

Evet, çıkan olayda, Partimizin örnek militanı ve birliğimizin yiğit komutanı Musa (Kemal KURU) yoldaş ile, ARGK'nin kahraman, fedakar savaşçısı Halim (Nizamettin DURUK) yoldaşı kaybetmiştik.

Şehitlerimizin ardından intikam yeminimizi yenileyerek kamp yerimizden ayrıldık. Munzur suyu boyunca yol alıyorduk. Munzur yine asi ve yanık sesiyle intikam türküsünü söylüyor ve aynı asiliğiyle coşuyordu. Evet, Munzur susmuyor... susmayacak! 38'in asi meşalesi Ulaşlar, Haydarlar, Musalar ve Halimler hep yanacak, yakacak ve parlayacak! PKK, tarihi intikamını layıkıyla tamamlayacaktır.

BİTTİ

S...

KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİ, FEDERAL ALMAN DEVLETİNİN SALDIRILARI VE PKK DAVASI

III. BÖLÜM

İKİNCİ DÜNYA SAVAŞI SONRASINDA ALMAN-TÜRK İLİŞKİLERİ

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

II. Dünya Savaşının sona ermesi, Alman-Türk ilişkileri açısından yeni bir dönemin başlangıcı oldu. Savaşın sona ermesine günler varken, Türk egemenleri de Almanya'ya karşı savaş ilan ettiler. Bu savaş ilanı, uluslararası gelişmelerin Türk devletini zorlaması ile ortaya çıktı. Bu durum Alman-Türk ilişkilerinin kopmasına yol açtı. Bu kopuş, Almanya'nın savaştan yenik çıkmış olmasıyla da birleşince, bir dönem devam etti. Tabii, ilişkilerdeki bu duraklama geçici bir durumdu. Almanya'nın kendisini toplamaya başlaması ve emperyalist ülkelerin de Almanya'yı yeni militarist bir güç olarak ortaya çıkarmaları ile birlikte ilişkilerde yeni bir gelişmeye tanık oluyoruz.

Alman-Türk ilişkilerindeki, bu yeni başlangıcı irdelemekte büyük yarar var. Bu, aynı zamanda günümüz Alman-Türk ilişkilerinin hangi temellerde geliştiğini daha açık olarak ortaya çıkaracaktır. II. Dünya Savaşı ardından uluslararası alanda bir dizi önemli gelişme yaşandı. Bu gelişmelerin, Alman-Türk ilişkilerine yeni bir yön ve atılım vereceği de açık olan bir durumdu.

Bu bakımdan, savaş sonrasında gerek Almanya ve gerekse de Türkiye'nin durumunu irdelemekte yarar var. Her iki devletin yaşadığı gelişmeler onları birbirine daha fazla yaklaştırmıştır. Her yakınlaşmada tarihsel dostluk edebiyatı sürekli bir biçimde işlenip, güncel nedenler gözardı edilmek istenmektedir. Görünürde yansıtılan, Almanya ile Türkiye arasındaki tarihsel dostluk bağıdır. Sanki, Almanya ve Türkiye sadece bu nedene dayanarak ilişki kuruyorlarmış gibi bir görünüm yansıtılmaktadır. Bununla da esas ve güncel olan nedenler gözardı edilmeye çalışılmaktadır.

II. Dünya Savaşı sonrasında da, aynı edebiyatın güncelleştiğini görüyoruz. Şu bir gerçek; Almanya ve Türkiye'yi birbirine yakınlaştıran tarihsel nedenler oldukça fazla. Aynı şekilde, güncel nedenler de bir o kadar fazla. Bu nedenle, ilişkiler, dostluk maskesi altında gizlenmek istense de, **Doğu'ya Açılım** politikasının taşıdığı amaçlar çerçevesinde gerçekleşmektedir. **Doğu'ya Açılım,** her ne kadar Alman politikasının mihenk taşını oluşturuyorsa da bu, Türk egemenlerinin egemenliklerini yaşatmasına da sıkı sıkıya bağlıdır. Çünkü, Almanya **Doğu'ya Açılımı**, Türk egemenlerinin kılıcı ve kalkanı arkasına gizlenerek yapmak istiyor. Bu açıdan, Türk egemenlerinin bölgedeki varlıklarını da bu politikadan ayırmak mümkün değildir. Türk egemenleri de bu politikaya dayanarak, bölgede çıkarlarını koruma savaşı veriyorlar.

II. Dünya Savaşı sonrasında bu yönlü gelişmelerin daha belirgin bir şekilde ortaya çıktığını görüyoruz. Yeni bir dünya savaşının emperyalizmin tümden çöküşüne yol açacağı gerçeği nedeniyle, yeni bir dünya savaşını başlatma ve böylesi bir savaşı kışkırtma yönünde Alman militarizmi gelişmeyecektir. Savaşın pratik olanaksızlığı, yeni yöntemleri gündeme getirecektir. Yani, Türk-Alman ilişkileri eskiden görüldüğü gibi yeni bir dünya savaşına başvurarak, paylaşıma katılma yönünde gelişme göstermeyecektir. Ama bu kez açık bir savaştan daha tehlikeli yöntemlere başvuracaklardır. Diğer bir yönden de bölgesel savaşın fitilini ateşlemeyi hedefleyeceklerdir. Bir dünya savaşının emperyalizmin topyekün çöküşüne yol açması tehlikesi, bu güçleri böylesi bir hedefe yöneltmiştir. Bölgesel savaşlarla sonuç almaya ağırlık vermeye başladılar. Bu aynı zamanda NATO'nun da bir stratejisidir. Almanya ve Türkiye NATO'nun en ileri karakolları olarak, bu stratejiye sıkı, sıkıya bağlıdırlar.

Almanya'nın NATO'ya girişi ve Alman militarizminin gelişmesi

II. Dünya Savaşının Almanya'nın yenilgisiyle sonuçlanması ardından, Avrupa'da önemli değişiklikler de meydana geldi. Hitler orduları peşinden doğudan Kızıl Ordu, batıdan ABD, Fransa ve İngiliz orduları Alman topraklarına girdi. Müttefik kuvvetlerin doğudan ve batıdan Hitler ordularını püskürterek Berlin'e sıkıştırmaları, faşist Almanya'nın teslim olmasını da birlikte getirdi.

Yalta ve ardından yapılan Postdam görüşmelerinde müttefik kuvvetler savaş sonrası koşullar üzerinde çeşitli antlaşmalar sağladılar. Özellikle de Postdam görüşmeleri ve antlaşması savaş sonrasında, Almanya'nın statüsünün belirlenmesinde önemli bir role sahiptir. Postdam Antlaşması, müttefik kuvvetlere Almanya'nın militarist gücünü sınırlamada önemli bir olanak sağlıyordu. Müttefik kuvvetler, Postdam Antlaşmasında, Almanya'nın militarist gücünün dağıtılması ve savaşa yol açan tekellerin mallarının ellerinden alınıp, ekonomik güçten düşürülmelerini de öngörüyordu. Bu tekel sahipleri savaşı birinci elden kışkırtan savaş suçluları durumundaydılar da. Savaş suçlularına uygulanan tutumun bunlara karşı da uygulanması gerekliydi. Bu konularda nelerin yapılması gerektiği, Postdam Antlaşmasının metinlerinde yer alıyordu. Her kuvvet de, bu antlaşmanın gerektirdiği uygulamaları, kendi denetimindeki bölgelerde uygulayacaktı. SSCB, ABD, Fransa ve İngiltere arasındaki bu antlaşmanın, Alman militarizmini geriletmedeki rolü, uygulandığında büyük olacaktı.

Ancak, Batılı emperyalist devletler, SSCB'nin tersine, anlaşma ilkelerine bağlı kalmadılar. Bununla da yetinmeyip Alman militarizmini yeniden örgütleyip, geliştirmeye ağırlık verdiler. ABD, İngiltere ve Fransa kendi denetimindeki Alman topraklarında, tekellerin ekonomik gücünü yeniden arttırırken, savaş suçlusu olarak yargılanması gereken Nazi yöneticilerini de kilit noktalarda yeniden görevlendirmeye başladılar. Almanya'nın yeniden militaristleşmesi, emperyalizmin vurucu bir gücü haline getirilmesi, Alman-Türk ilişkilerinin günümüzdeki yönelimini daha iyi kavramak açısından da üzerinde durulması gereken bir husustur.

Doç. Dr. Türkkaya Ataöv, Alman militarizminin yeniden canlandırılmak istenmesinin ardında yatan nedenleri, "Amerika, NATO, ve Türkiye" adlı kitabında söyle değerlendiriyor: "*...Almanya sorununda asıl yer alan olayların çarpık yansıtılmasının ardından da Alman militarizminin yeniden güçlendirilmesi ve topyekün yıkıcı silahlarla bir daha silahlandırılması isteği yatmaktadır. Bu siyaseti izlemekle Batı devletlerinin Postdam Antlaşmasına aykırı hareket etmekte olduklarını ve Almanya'yı gene bir ileri karakol olarak kullanmak istediklerini bu devletin NATO üyeliğinin de bu açıdan değerlendirilmesi gerektiğini ve Amerika'nın Almanya politikasının Locarno ve Münih siyasetinin uzun süreli bir devamı olduğunu Türkiye kamuoyu da bilmek zorundadır.*"[26] Yukarıdaki alıntıda da görüldüğü gibi, Almanya'nın yeniden militarist bir temelde geliştirilmesi emperyalist ülkelerin katkılarıyla olmuştur.

1945'ten sonra Alman militarizminin ortadan kaldırılması ana amaçlardan biri olması gerekirken, emperyalist ülkeler bunun tersi bir politikayı geliştirmeye başladılar. Daha 1946 yılında ABD ve İngiliz işgal bölgelerinin birleştirilmesi için, her iki devletin yöneticileri görüşmelere başladılar. 1948 yılında da Fransız işgal bölgesi bu birleşmeye katıldı. Postdam Antlaşmasına göre Almanya'nın tek bir ekonomik bütün olarak işlem görmesi gerekiyordu. 20 Haziran 1948'de ise, emperyalist devletler kendi işgal bölgelerinde ayrı bir para reformu uygulayarak, tek Alman parasını tedavülden çektiler. Bununla da kalmayarak bu bölgede ayrı bir devlet kurulması kararını da verdiler.

Eylül 1948'de, ABD, İngiltere ve Fransa işgal bölgelerinden seçtikleri 65 bin kişiyi biraraya getirerek, bunlara "Parlamento Konseyi" adını verdiler. Bu konseye hazırlattıkları anayasayı da, "Bonn Anayasası" olarak yürürlüğe koydular. Almanya'nın fiili olarak ikiye bölünmesinin temelleri de bu şekilde atılmaya başlandı. 20 Eylül 1940'da da Batı Almanya'da Federal Alman Cumhuriyetini kurdular. Buna karşı doğuda ise Alman Demokratik Cumhuriyeti 7 Ekim 1949'da kuruldu.

Emperyalist devletler bu girişimlerle kalmayıp, B. Alman devletinin militaristleşmesine büyük ağırlık verdiler. Örneğin, İngilizler 100 bine yakın Almanı, "Hizmet Birlikleri" adıyla askeri disiplin altında tutuyordu. Eski Nazi subayları yeniden görevlendiriliyor, savaş suçlusu olan tekellere, kartellere gelişme imkanları sağlanıyordu. Kısacası, emperyalistler, Federal Alman devletini yeni bir güç olarak örgütleyip destekliyorlardı. Bir başka deyişle, Almanya'yı yeniden bir güç haline getirmeye çalışıyorlardı.

B. Almanya'nın yeniden böyle hazırlanmasının altında yatan en önemli neden, sosyalizmin sağladığı önemli gelişmelerdir. Doğu Avrupa ülkelerinde savaş sonrasında kurulan demokratik cumhuriyetleri emperyalizm kendisi için büyük bir tehlike olarak görüyordu. Almanya'nın sözkonusu bu ülkelerle sınır olması, bu ülkeyi emperyalizmin Doğu Avrupa ülkelerine yönelik saldırıları için önemli bir üs ve karakol alanı olarak vazgeçilmez bir konuma da getirdi. Bundan dolayıdır ki, emperyalist ülkeler B. Almanya'nın militaristleşmesine büyük ağırlık vermeye başladılar. B. Almanya, NATO'nun ileri bir karakolu olarak, Doğu Avrupa ülkelerine karşı bir saldırı üssü haline getirildi. 1950'li yılların ortalarındaysa, Federal Almanya'ya atom silahları yerleştirilmeye başlandı. Böylece Federal Almanya yeniden bir devlet statüsüne kavuşarak uluslararası politikada rol oynamaya başladı. NATO'ya alınması da bunun bir başlangıcı oldu.

Alman Türk ilişkilerinin yeniden canlanması

Türkiye, NATO'ya, Almanya'dan önce kabul edilmişti. Almanya'nın da NATO'ya girmesiyle bir likte, iki eski müttefik, yeni bir ittifakta bir kez daha bir araya geliyorlardı. Bu durum, Alman-Türk ilişkilerinin canlandırılması için yeni bir gelişmeydi. Kısa bir süre de olsa kesintiye uğramış olan ilişkileri yeniden canlandırmanın koşulları da böylece ortaya çıktı. Alman ve Türk egemenlerinin bu imkanlardan yararlanmaması da düşünülemezdi. Nitekim her iki devlet sık sık başvurulan tarihsel dostluk edebiyatını yeniden canlandırdılar.

Almanya ve Türkiye'nin NATO içerisinde yükümlendikleri roller de birbirine benzerlik arzediyordu. Almanya'nın ekonomik ve askeri alanda Türkiye'den daha güçlü olması, oynadığı rolü arttırsa da, aradaki benzerlik gücün düzeyinden çok, oynadıkları rolde görülüyordu. Federal Almanya ve Türkiye NATO'nun sosyalizmle sınırı olan ülkeleriydi. Bu bakımdan da NATO'nun sosyalizme karşı ileri karakollarıydılar. Bu benzerlik açısından değerlendirildiğinde bile, Almanya ile Türkiye'nin birbirine yakınlaşması kaçınılmaz olan bir durumdu. Alman-Türk ilişkilerinin yeniden canlanmasını sadece bu benzerlikle izah etmek yeterli değildir. Bu benzerlik, her iki ülke egemen sınıflarının kaderlerinin daha önceki yıllardan daha fazla birbirine yakınlaştığını göstermektedir. Doğu'ya Açılım politikasına ek olarak, kaderlerine, bir de sosyalizme karşı bir saldırı üssü haline gelmek eklenmişti.

B. Almanya'nın bu konuda nasıl hazırlandığını yukarıda kısaca da olsa örnekleriyle ortaya koymuştuk. Almanya'yı sosyalizme karşı bir saldırı üssü olarak kullanabileceklerini farkeden emperyalist devletler, bu konuda gecikmeden girişimlerde bulunmuşlardır. Özellikle de savaş sanayii alanında faaliyet göstermiş olan ve Almanya'nın silahlanmasında büyük rolleri bulunan Mannesmann, Klockner, Butehoffnunghütte, Hoesch, Vereinigte Stahlwerke, Krupp vb. gibi tekeller, yeniden ekonominin denetimini ele geçirirler. B. Almanya'nın üç büyük bankası da (Deutsche Bank, Dresdner Bank, Commerzbank) yeniden geliştirilirler. Emperyalist devletler, Federal Almanya'yı yeni gelişmelere göre donatır ve hazırlarlar.

Aynı şekilde, Türk devleti de NATO'nun vurucu bir gücü olarak hazırlanır. Savaş sonrasında, Türk egemenleri emperyalizme daha fazla yakınlaşırlar. Sovyetler Birliği'yle sürdürdükleri klasik dostluk politikasına son vererek, emperyalizmin liderliğini ele geçirmiş olan ABD emperyalizmiyle işbirliğini daha fazla geliştirirler. İşbirlikçi tekelci kapitalizmin daha fazla gelişme imkanı bulması da bu ilişkiye bağlıydı. Emperyalizme dayanmadan, işbirlikçi tekelci burjuvazinin bir gelişme imkanı bulması da mümkün değildi. Bunun için de tekelleşmeye yönelen ve bunu da emperyalizmle işbirliği temelinde sağlayacağını bilen Türk burjuvazisi, işbirlikçiliğe büyük bir hızla yöneldi. 1950'lerdeki DP (Demokrat Parti) yönetimi, bu gelişmenin başlangıcıdır. DP, Türkiye'yi ABD'nin yenisömürgecilik ağına teslim etmekle kalmayıp, NATO'ya girmekle Türkiye'yi emperyalizmin bir ileri karakolu haline getirdi. "Marshall Planı" ve "Truman Doktrini" çerçevesinde Batı Avrupa, Türkiye ve Yunanistan gibi alanlara el atan ABD emperyalizmi çok geçmeden, buraların hakim gücü oldu.

Türkiye'nin yeni-sömürgeci ilişkilerle ABD emperyalizmine bağlanması, Türkiye'nin NATO'ya girmesini beraberinde getirdi. ABD'nin isteğiyle Türkiye, Güney Kore'ye asker göndererek, NATO'nun vurucu bir gücü olacağını da gösterdi.

Alman ve Türk egemenlerinin yeniden bir ittifakta bir araya gelmeleri, Türk-Alman ilişkilerinin nasıl bir temelde gelişeceğini de gösteren bir gelişmedir. NATO içerisinde sağlanan ittifak arkadaşlığı, çok geçmeden tarihsel "Türk-Alman dostluğu"-nu yeniden canlandıracaktır. Almanya, kapitalizmi yeniden restore etme çalışmalarında yine en yakınında Türk sömürgecilerini bulacaktır. Bu, Türk ve Alman egemenlerinin sıkı sıkıya birbirlerine bağlı olduklarının bir göstergesidir de.

Almanya, II. Dünya Savaşında yetişkin nüfusunu önemli oranda yitirmişti. Kapitalizmin yeniden restorasyonunu gerçekleştirmek için büyük bir işgücüne ihtiyacı vardı. Aynı durumu, Avrupa'nın diğer ülkeleri de yaşıyorlardı. Bu nedenle, başka ülkelerden işgücü ithali yapılması gerekiyordu. İşte, böylesi bir anda Türkiye, Almanya'nın imdadına yetişti.

Türk devleti, Türkiye ve Kürdistan'dan büyük bir işgücü ihracını başlattı. 1960'lı yıllarda başlayan bu işgücü ihracı, Alman kapitalist ekonomisinin yeniden restoresinde büyük bir rol oynadı. Almanya ucuz işgücü kullanarak ekonomisini yeniden restore ederken, Türk egemenlerine de önemli bir destek sundu. Gerek Kürdistan'da ve gerekse de Türkiye'de istihdam olanağı bulamayan yüzbinlerce kişilik işgücünün dışarıya aktarılması, Türk burjuvazisinin önemli bir muhalefet gücüyle karşılaşmamasına da yol açtı. İçerde istihdam olanağı bulamayan işgücünün, büyük bir çelişki kaynağı olacağı da açık bir durumdu. Zaten ekonomik olarak zayıf olan Türk burjuvazisinin bu çelişkiyi önlemesi mümkün değildi. Almanya'nın istihdam olanağı bulamayan işgücüne kapısını açması, Türk burjuvazisinin büyük bir çelişkiyle erkenden karşılaşmasını önlemiştir.

1960'lara doğru Türkiye'de işçi, köylü ve öğrenci hareketlerinde bir gelişmeyi görmek mümkün. DP hükümetinin yürüttüğü ekonomik politikaya karşı bu çevrelerde oluşan tepki giderek daha da büyümeye başladı. Bu yıllarda, başta Almanya olmak üzere Batı Avrupa ülkelerine bir mal gibi peşkeş çekilen işgücü, içerde bu çelişkinin daha da yoğunlaşmasını önledi.

Bu yıllarda, Türk ve Alman egemenleri karşılıklı olarak birbirlerine destek sundular. Türk egemenleri, Federal Almanya'nın yeniden restore edilmesine katkıda bulunurken; Alman egemenleri de, Türkiye'deki işgücü fazlasını kendi ülkesinde istihdam ederek, Türk burjuvazisi ile işçi sınıfı arasındaki çelişkiyi hafifletmeye yardımcı oldu.

Türk ve Alman egemenlerinin sık sık başvurdukları "kader arkadaşlığı" edebiyatı, pratikte kendisini bir kez daha gösterdi. Türk ve Alman egemen sınıfları bir kez daha kaderlerini birbirlerine bağladılar. Kader ortaklığı sadece işgücü üzerinde düğümlenmeyecektir. İşgücü üzerinde ortaklaşa oynadıkları oyunların yanısıra, diğer alanlarda da ortaklıkları gelişecektir. Günümüze doğru gelindiğinde ilişkilerdeki canlanma artacaktır. Ekonomik, siyasi ve askeri alanda ilişkiler en yoğun dönemini yaşarken, kültürel alanda da ilişkilerdeki canlanma devam edecektir.

Türkiye ile Almanya arasındaki ekonomik ilişkilerin gelişimi

Almanya'nın da NATO'ya girişiyle birlikte, her iki devlet arasındaki ekonomik ilişkiler de yeniden canlanmaya ve gelişmeye başladı. 1960'-larda başlayan işgücü göçü, ekonomik ilişkilerin daha da yoğunlaşmasını birlikte getirdi. Bu gelişme, günümüze gelindiğinde Almanya'yı ithalat ve ihracaat da Türkiye'nin baş ortağı haline getirdi. Alman firmaları da Türkiye'de yatırım yapan yabancı firmalar arasında baş sıraya yerleştiler.

F. Almanya'nın Türkiye'ye yönelik ekonomik yatırımları, "Prusyalı tüccarın Prusyalı askeri" izlemesi örneğini anımsatır tarzda gelişmeye başladı. Moltkelerin, von der Goltzların, Liman von Sonderlerin torunları Türk ordusunda direkt Almanya adına görev yapmak için gelmemiş olsalar da, NATO ittifakı çerçevesinde yeniden Türkiye'ye Alman subayları da gelmeye başladı. Ağırlıklı olarak askeri bir ittifak olan NATO'ya katıldıktan sonra Alman-Türk ekonomik ilişkilerinde bir canlanmanın ortaya çıkmış olması, Alman emperyalizminin klasik çizgisini sürdürdüğüne de bir örnektir. Nazi ruhlu Federal Alman subaylarının Nazi ruhlu Alman tekelleri, kartelleri ve tröstleri izlemeye başladı. 1950'li yılların ortalarından itibaren de F. Almanya'nın Türkiye'deki yatırımları hızla artmaya başladı.

1954-84 yılları arasında Türkiye'-de yatırım yapan Alman firmalarının dolaysız yatırımları büyük artış gösterdi. 1985 yılında ise bu rakam daha da büyüdü. Bir önceki yıla göre 19 milyon mark artış gösteren dolaysız Alman yatırımları 218.2 milyon marka çıktı. Yıllık yatırım oranında görü-

len bu artış, F. Almanya'nın Türkiye ekonomisinde büyük bir rol oynadığının göstergesidir. F. Almanya, yaptığı yatırımlarla, Türk ekonomisinin başta gelen pay sahibi olduğu için, Türk ekonomisinin, dolayısıyla Türk devletinin geleceğiyle de yakından ilgilenmektedir. F. Almanya'nın Türkiye'ye yaptığı yatırımları rakamlarla incelediğimizde bu gerçekliği daha açık bir şekilde görmemiz mümkün.

Federal Almanya firmalarının sadece 1979-1985 yılları arasındaki yatırımları 80 milyon markı aşmıştır. Günümüze doğru ise, bu gelişme daha büyük rakamlara ulaşmıştır. Alman-Türk ekonomik ilişkilerine göz attığımızda özellikle de son birkaç yıl içerisinde artışın hızlandığını görüyoruz. '70'li yılların ikinci yarısından itibaren F. Almanya yatırımlarında bir durma eğilimi görüyoruz. Bunun nedeni de, bu yıllarda Türkiye ve Kürdistan'da yoğun olarak gelişen devrimci mücadeleden duyulan büyük ürküntüdür. 12 Eylül askeri faşist darbesi ardından Alman yatırımlarında gelişme eğiliminin yükseldiğini gözlemliyoruz. Özellikle de 1985 yılından sonra, Federal Alman yatırımlarının sayısında yükselmenin yoğunlaştığını söyleyebiliriz. Türkiye hala istikrarlı bir ortam sunamamakla birlikte Federal Alman devleti, Türkiye'ye yönelik yatırımlarını yeniden arttırdı.

Federal Almanya'nın yatırımlarını yeniden arttırmasının temelinde yatan neden, faşist Türk sömürgeciliğini ömrünün uzatma çabasıdır. 12 Eylül askeri darbesi, faşist Türk devletinin ekonomik bunalımını aşmasını sağlayamadığı gibi, çöküşünü daha da hızlandırdı. Emperyalizm, en başta da Federal Alman emperyalizmi, 12 Eylül faşist rejimine yoğun destek sunmaya başladı. Bu destekle, Türk devletinin ömrünü daha da uzatmayı amaç edindiler. F. Almanya'nın bu konuda önemli bir rol üstlendiği uygulamalarından da anlaşılmaktadır. Özellikle de DEG'in (Deutsche Entwicklungsgesellschaft-Alman Kalkındırma Şirketi) teşvikiyle, Alman firmalarının Türkiye'ye daha fazla yatırıma yöneldiklerini görüyoruz.

1986 yılı sonundan itibaren DEG'in de teşvikiyle F. Alman yatırımcılarının Türkiye pazarını daha bir dikkatle incelemeye başladıklarından bahsedilebilir. 1986 yılında F. Almanya'nın Türkiye'ye sermaye yatırım hacmi 44.3 milyon marka çıktı. Bu da, Federal Alman tekellerinin Türkiye'ye daha ağırlıklı olarak yatırım yapmaya başladıklarının bir göstergesidir.

F. Almanya'nın Türkiye'ye yönelik yatırımları son yıllarda artan bir şekilde turizm alanını da kapsamaya başladı. Alman firmaları, sanayii yatırımlarının yanısıra, tatil köyleri kurup, oteller inşa ederek turizme de büyük miktarlarda para harcamaya başladılar. Yalnız, ikinci Robinson Tatil Köyü'nün kurulmasına Federal Alman firmaları 6,5 milyon marklık bir finansman sundular. Büyüklüğü bu düzeyde olan altı yeni projenin hazırlıklarını daha Federal Alman firmalarının sürdürdüğünü görüyoruz.

Federal Alman firmalarının turizm alanına bu derece yoğun yatırım yapmaya yönelmesi, Türkiye'ye artan sayıda Alman turistin gelmeye başlamasına paralel olarak ortaya çıkmaktadır. Bodrum'da 60 milyon mark finansmanla kurulan Federal Alman tatil köyünün sahibi olan Jasmin Tourismus GmbH ile Sonnenreisen, TVİ ve Neckermann gibi turizm şirketlerinin yatırımları son birkaç yıl içerisinde büyük artış gösterdi.

Alman-Türk ekonomik ilişkilerinin gelişmesi, Federal Alman tekellerini ve işbirlikçi Türk burjuvazisini yeni adımlar atmakla karşı karşıya getirdi. Alman sanayii ve Ticaret Odası Başkanı Otto Wolf von Amerongen 1987 yılının sonbaharında yaptığı bir açıklamada bir **Alman-Türk Ticaret Odası** kurulmasını isteyecektir. Böylesi bir odanın kuruluşuysa, Federal Almanya ile Türkiye arasındaki ekonomik ilişkilerin yoğunlaştığı bir döneme tekabül ettirilmek isteniyor.

Federal Alman tekelleri, böylesi ortak bir ticaret odasını kurarak Türkiye'deki çıkarlarını daha da sağlama almak istiyorlar. Bu oda vasıtasıyla, yatırımlarını daha kolaylıkla, yüksek bir vaadeden alanlara yatırma imkanına kavuşacaklardır. Bunun dışında, Bursa Yöresinin İşverenler Birliği, Federal Almanya'nın Baden-Württenberg eyaletindeki firmalara, olağandan da fazla yatırım sahaları açtı. Benzeri gelişmeler diğer bölgelerde de yaşandı.

Federal Almanya'nın Türkiye'ye yönelik yatırımlarını gösteren istatistikleri incelediğimizde ilginç sonuçlarla da karşılaşıyoruz. Birçok firmada Alman sermayesinin katılım payı %100'dür. Çoğunluğunda ise oran %50'nin üzerindedir. Çok az işletmedeyse bu oran %50'nin altındadır. İstatistikler dikkatli incelendiğinde başka ilginç noktaları da saptamak mümkündür. 1970'ler öncesinde 16 Alman firması Türkiye'de yatırım yaparken, 1970 ve 1980 yılları arasında 3 yeni firma yatırım yapmıştır.

Yatırımda büyük gelişme 1980 yılı sonrasına rastlamıştır. 1980 sonrasında Türkiye'de yatırım yapan Federal Alman firmalarının sayısı 74 gibi büyük bir rakama artış göstererek, 1986 yılı sonunda toplam 93 firmaya ulaşmıştır. 1985-86 yılları arasında yapılan yatırımların sayısı, bu toplam içerisinde büyük bir meblağa ulaşmaktadır. 1985-86 yıllarında işletmeye açılan Alman katılımlı firmaların sayısı 47'dir. Buradan çıkartılması gereken bir sonuç da şudur: Federal Almanya'nın Türkiye'deki yatırımlarının yarısından bir fazlası 1985-86 yılında işletmeye açılmıştır. Büyük bölümüyse 1980 yılında iktidara el koyan askeri faşist darbesi sonrasına denk gelmiştir.

İstatistiklerin önümüze serdiği rakamlardan bugünkü Federal Almanya-Türkiye ilişkilerinin düzeyini çıkarmamız da mümkün. Almanya, II. Dünya Savaşından sonra 40 yılda aldığı bir mesafeyi, '85-86 yıllarında, iki yıl gibi kısa bir süreye sıkıştırmayı başararak, 40 yılda Türkiye'de işletmeye açtığı 46 firmayı, 2 yıl gibi bir sürede işletmeye açma başarısını gösterdi.

Federal Almanya'nın 40 yılda yaptığı işi iki yıl gibi kısa bir zaman süresine sıkıştırmış olması, Federal Almanya'nın 12 Eylül faşist rejimine sunduğu desteğin açık bir göstergesi. Federal Almanya'nın, hem Türkiye üzerindeki çıkarlarını korumak ve hem de 12 Eylül faşist rejimini ayakta tutmak için, yoğun bir ekonomik atağa kalktığını söyleyebiliriz. Türkiye'yi yine yoğun ekonomik ilişkilerle kendisine bağlayıp, yoğun bir sömürüyü yürütmek isteyen Federal Almanya, bunun için artan bir şekilde sermaye ihracına yönelerek, birçok yatırımı gerçekleştirdi. İstatistikte de görüleceği gibi, yatırım yapılan alanlar en kârlı alanlardır.

Bu yoğun ekonomik ilişki nedeniyle de olsa, Federal Almanya 12 Eylül faşist rejiminin en önde gelen koruyucusu olarak sahneye çıkmıştır. Ekonomik ilişkilerin yoğunluğu, diğer alanlarda da ilişkilerin gelişmesini birlikte getirecektir.

DEVAM EDECEK

Federal Almanya'nın Türkiye'deki yatırımları

6224 Sayılı Kanun Kapsamında Türkiye'de Faaliyette Bulunan Alman Sermayesi Katılımlı Firmalar (31.12.1986)

Firma adı	Sektörü ve Altsektörü	Sermaye Milyon TL	Alman Ortak Payı (%)	Giriş Tarihi
AEG-ETİ Elektrik End. A.Ş.	I/Elektrik-Elektronik	10,000.00	51.00	1954
TURYAĞ Türkiye Yağ ve Mamulatı A.Ş.	I/Gıda-İçki	6,985.00	58.13	1947
ORTADOĞU Rulman Sanayii ve Tic. A.Ş.	I/T Araç Yan Sanayii	5,000.00	46.00	1982
M.A.N. Motor Sanayii ve Ticaret A.Ş.	I/T Araç Yan Sanayii	4,050.00	40.00	1980
PINAR SU Sanayii ve Tic. A.Ş.	I/Gıda-İçki	3,600.00	21.21	1982
MAN Kamyon ve Otobüs Sanayii A.Ş.	I/T Araç ve İmal San.	3,500.00	33.34	1966
TÜRK SİEMENS Kablo ve Elektrik San. A.Ş.	I/Elektrik-Elektronik	3,500.00	59.00	1964
Makına TAKIM Endüstrisi A.Ş.	I/Madeni Eşya	3,000.00	26.07	1965
Türk HOECHST Sanayii ve Tic. A.Ş.	I/Kimya	2,800.00	99.92	1954
TÜRK HENKEL Kimyevi Maddeler Sanayii ve Tic. A.Ş.	I/Kimya	2,465.00	50.00	1963
BİRLEŞİK ALMAN İlaç Fab. Ltd. Şti.	I/Kimya	1,550.00	77.50	1954
SİMKO Ticaret ve Sanayii A.Ş.	I/Elektrik-Elektronik	1,200.00	51.00	1959
GENTAŞ Genel Metal San. ve Tic. A.Ş.	I/Orman Ürünleri	1,116.00	14.00	1982
MASSTAŞ MUDURNU ABANT Sunta San. ve Tic. A.Ş	I/Orman Ürünleri	1,100.00	40.00	1982
PİLOT GRAMMER Koltuk Sistemleri San. ve Tic. A.Ş.	I/T Araç Yan Sanayii	1,000.00	88.00	1986
SENAPLAST Plastik ve Makine Sanayii A.Ş.	I/Makina İmalat	1,000.00	47.97	1981
AKRİTEKS Sen. İplik San. ve Tic. A.Ş.	I/Dokuma-Giyim	935.00	41.00	1982
ROBERT BOSCH TÜRK Motorlu Araçlar Yan. San. A.Ş.	I/T Araç Yan Sanayii	910.00	60.00	1970
BAYER Tarım İlaçları Sanayii Ltd. Şti.	I/Kimya	850.00	100.00	1962
İMEKS Hayvancılığı Geliştirme ve ET. Entegre Tes. A.Ş.	I/Gıda-İçki	850.00	49.00	1984
İMBAT Makina San. A.Ş.	I/Makina İmalat	750.00	40.00	1982
MANNESMAN-SÜMERBANK Boru Endüstrisi A.Ş.	I/Demir-Çelik	725.20	57.14	1955
TATİLKÖY Turistik İşletmecilik ve Ticaret A.Ş.	H/Turizm	600.00	80.00	1986
TÜRK YTONG Sanayii A.Ş.	IP Kil Cım Den Ger	720	2.22	1963
ENYAP Endüstri ve Yapı Elemanları San.	I/Diğer	500.00	25.00	1986
FRIGOGEN Dondurulmuş Meyve ve Sebze San. A.Ş	I/Gıda-İçki	500.00	35.00	1984
RİSTRANS Uluslararası Taşımacılık Org. A.Ş.	I/Kara Taşımacılığı	500.00	49.00	1981
BİOSAN Biyomedikal Yatırım ve San. A.Ş.	H/Diğer	450.00	60.00	1986
KALEKALIP Makina ve Kalıp Sanayii A.Ş.	I/Makina İmalat	400.00	19.20	1985
TBS Taşıma Beton ve Ürünleri San. ve Tic. A.Ş.	H/Diğer	350.00	50.00	1986
SİDE Kimya Ticaret ve Sanayii A.Ş.	I/Kimya Sanayii	300.00	51.00	1986
TAREKS Tarım Ürünleri İhracat A.Ş.	H/Diğer	300.00	39.41	1982
BERRAK Turizm A.Ş.	H/Turizm	255.00	49.00	1986
AKMİR Turizm İşletmecilik ve Tic A.Ş.	H/Turizm	200.00	50.00	1986
DİŞTAŞ Diş Protez Laboratuarı San. ve Tic. A.Ş.	I/Madeni Eşya San	200.00	20.00	1986
BAYER Türk Kimya Sanayii Ltd. ve Şti.	I/Kimya	189.00	100.00	1965
SAMSON Ölçü ve Otomatik Kontrol Sist. San. ve Tic. A.Ş.	H/Diğer	175.00	49.00	1985
GÖKTARSAN GÖKSUN Tarım San. ve Tic. A.Ş.	I/Orman Ürünleri	160.00	14.25	1982
MAFER İlaç Sanayii A.Ş.	I/Kimya Sanayii	160.00	25.00	1986
ÇETİN Tarım ürünleri Tic. ve San. A.Ş.	H/Diğer	150.00	49.00	1982
UKİ Uluslararası Konfeksiyon İmalat ve Tic. A.Ş.	I/Dokuma-Giyim	150.00	20.00	1983
HASDEM KONVEKTA Klima San. ve Tic. A.Ş.	I/Madeni Eşya	130.00	42.00	1984
MAGMA Kimya Sanayii ve Ticaret A.Ş.	I/Kimya	125.00	25.00	1983
DİNA NAKIŞ Konfeksiyon San. ve Tic. A.Ş.	I/Dokuma-Giyim San.	120.00	49.00	1986
ETMAŞ Elektrik Tesisat ve Mühendislik A.Ş.	H/Diğer	120.00	51.00	1983
HİSS Kamış San. Tic. ve İhr. Ltd. Şti.	I/Dokuma Giyim	104.00	94.00	1985
DOYEM Tarım Ürünleri San. ve Tic. A.Ş.	I/Diğer	100.00	49.00	1983
INTERKONTIR Elektronik Sanayii Ltd. Şti.	I/Elektrik-Elektronik	100.00	49.00	1982
KONTERBACH İSTANBUL Şemsiye San. A.Ş.	I/Madeni Eşya	100.00	50.00	1969
DENİZ Yat. Turizim ve Tic. A.Ş.	H/Turizm	90.00	60.00	1986
NERİ Tekstil San. ve Ltd. Şti.	I/Dokuma Giyim	86.00	49.00	1985
YUN-TEL Çelik San. A.Ş.	I/Madeni Eşya	86.00	49.00	1985
CİNTEKS CİNE Tekstil İplik Dokuma Konf. İhracat San. Tic. A.Ş	I/Dokuma	80.00	49.00	1984
KOÇLAR GİYİM San. ve Tic. A.Ş.	I/Dokuma Giyim	80.00	40.00	1983
MERSELÜKS Merserize İplik San. ve. Tic. A.Ş.	I/Dokuma Giyim	80.00	43.00	1986
ANSE ANTALYA Sebze-Meyve Pazarlama İhracat Tic. A.Ş.	Tarım	77.00	48.00	1987
DÖK-METAL Döküm, Metalurji San. ve Tic. A.Ş.	I/Demir-Çelik	60.00	10.00	1981
URBAN İthalat-İhracat Ltd. Şti.	I/Dokuma Giyim	60.00	49.00	1985
SURDAŞ A.Ş.	Tarım	50.00	75.00	1986
POLYTEKS Tekstil San. ve Araştırma ve Eğitim A.Ş.	I/Dokuma Giyim	48.00	47.92	1986
FRIGOMER Gida San. Dış Ticaret A.Ş.	I/Gıda-İçki	40.00	98.00	1986
TOURENT Akdeniz Turizm Yatırım ve İşletme A.Ş.	H/Turizm	40.00	90.00	1986
KARELS KAAN Lamba-Avize İmalat A.Ş.	I/Madeni Eşya	25.00	49.00	1984
MUS MEYA Koku San. ve Tic. A.Ş.	I/Kimya	24.00	26.10	1976
MARAŞAL Branda ve Çadır. Fab. Ltd. Şti.	I/Dokuma Giyim	20.00	99.00	1986
TURİSTPARK BESİRKSY Turizm Tic. ve San. A.Ş.	H/Turizm	20.00	48.40	1986
C. CONTRADTY İSTANBUL Elektrik ve Galva. Kom. San. A.Ş.	I/Diğer	15.00	32.00	1978
TÜTÜNTEKS Tic. A.Ş.	I/Gıda-İçki	3.00	75.00	1964
TOHUM Islah ve Üretim A.Ş.	Tarım	2.00	51.00	1955

30 Sayılı Kararname Kapsamında Türkiye'de Faaliyet Gösteren Alman Sermayesi Katılımlı Firmalar (31.12.1986)

Firma Adı	Sektörü Altsektörü	Sermaye (Milyon TL)	Alman Ortak (Payı (%)	Giriş Tarihi
TÜRKİYE GENEL SİGORTA A.Ş.	H/Diğer	4,000.00	0.75	1986
NİXDORF Computer Tic. A.Ş	H/Ticaret	600.00	51.00	1985
BORUSAN Oto Servis ve Tic. A.Ş.	H/Diğer	500.00	50.00	1984
AMC Çelik Mutfak Eşya Pazarlama A.Ş.	H/Ticaret	200.00	100.00	1985
KOST-ER İnşaat Tic. San. A.Ş.	H/Ticaret	200.00	70.00	1986
ÇETİN Tarım Ürünleri Tic. ve San. A.Ş.	H/Diğer	150.00	35.00	1982
DEGUSSA Tic. Ltd. Şti.	H/Ticaret	100.00	100.00	1986
VEMA Teknik Tic. ve San. Ltd. Şti	H/Ticaret	75.00	50.00	1986
TOSKO Dış Tic. Ltd. Şti.	H/Ticaret	70.00	50.00	1986
TUPRAK Metal Madencilik San. ve Tic. Ltd. Şti.	H/Diğer	68.35	100.00	1986
SAMSUNLU SCHRÖDER İnşaat Ltd. Şti.	H/Diğer	65.00	49.00	1985
ANEB İç ve Dış Tic. A.Ş	H/Ticaret	60.00	45.41	1986
BEKAME Yapın Elementleri San. Tic. A.Ş.	H/Diğer	60.00	50.00	1986
ORİENT İş Makinaları İth. İhr. Paz. Tic. Ltd.Şti.	H/Diğer	56.12	49.00	1986
KORVELLA Tarım Ürünleri İth. İhr. ve Paz. A.Ş.	H/Ticaret	50.00	89.00	1985
TURSET TURAN Servis, End. ve Tic.	H/Ticaret	50.00	52.00	1986
SENER Mus. Müh. End. ve Tic. Ltd. Şti.	H/Ticaret	42.00	49.00	1985
DAKO-ALBATRANS Nakliyat A.Ş.	H/Diğer	41.00	50.00	1985
URBAN İth. İhr. Ltd. Şti.	H/Ticaret	40.00	50.00	1985
HELM Kimya Std. Şti.	H/Ticaret	35.00	99.00	1986
VARIOLINE-İstanbul Dış Tic. A.Ş.	H/Ticaret	35.00	80.00	1986
KLOCKNER Demir ve Çelik San. ve Tic. A.Ş.	H/Ticaret	30.00	99.00	1986
VETCO INSPEKTION GmbH-Türkiye Şubesi	H/Diğer	30.00	100.00	1985
KİMYANİL Kimya Tic. Ltd. Şti.	H/Ticaret	28.00	50.00	1984

Kürdistan'da durum ve ulusal kurtuluş mücadelemizin içinden geçeceği yeni mücadele dönemi

Baştarafı 1. sayfada

sanki çok doğal bir yaşantıymış gibi ve yeni bir gelecek sözkonusu değilmişcesine, kendi konumunu son derece meşru kabul eden bir durumu yaşıyordu. İşbirlikçi milliyetçilik, dış güçlere dayanarak, özellikle Güney Kürdistan'da halkın bütün isyanını ve direnmesini adeta bir ticaret konusu gibi pazarlayan bir konumdaydı. Güney Kürdistan'da sahte bir milliyetçilik türü geliştirilirken, büyük Kürdistan parçasındaysa Türk egemenlik sisteminin siyasi, sosyal, ekonomik yapısı içinde erime, bir ilerleme etkeni olarak değerlendiriliyordu.

Bu konum, şimdi aşılmıştır. Geleneksel olan ve inkarcılık temelinde hazırlanan işbirlikçilikle, sahte milliyetçilik temelindeki işbirlikçiliğin durumu kökünden bir sarsıntı geçiriyor, bunların sosyal konumu altüst oluyor. Ve tabii ki kurulan bütün siyasal bağlantıları, adeta eskimiş ve sökülmeye yüz tutan vidalar gibi kırılıp dökülüyor. Bunlar, devletle bağlarının söküldüğünü ve o çok güvenip bel bağladıkları dış dayanağın —sömürgeci devletin— kendilerini ayakta tutamaz, savunamaz durumda olduğunu gördükçe dehşete kapılıyorlar. Büyük bir telaş içindedirler. Bazı yeni arayışlar içine girmeye çabalıyorlar. Bu, olağandır; gelişen devrim, bu durumu işbirlikçi saflarda yaratır. Faşist Türk sömürgeciliğine karşı yürüttüğümüz mücadele daha baştan itibaren bu etkiye yol açtı. Özellikle de gelişen silahlı mücadele, bunları daha derinden sarstı. Yöneldikleri koruyuculuk politikası, bunları koruyamaz duruma düştü. Tamamen inkarcı temelde işbirlikçiliğe yönelen feodal-komprador güruhun da bir anlamda temsilciliğini üstlenen geleneksel işbirlikçi-ilkel milliyetçilik, dış dayanakla ayakta kalmayı ve özellikle savaşa bağlı konumunu savaşın sona erişiyle birlikte sürdüremez duruma gelince, bunların bunalımı daha da derinleşti. Eski devletlere, emperyalizme dayalı dengeler artık bunları taşıyamaz duruma gelmiştir. Dayanakları ekonomik, kültürel, sosyal, siyasal bağlantıları çorap söküğü gibi sökülüyor. Hepsi de ihanetin acı gerçeğiyle karşı karşıya geliyorlar. Çoğu belki bilinçsizce girdiği bu durumun dehşetini yeni yeni farkediyor. Çoğu daha tehlikeli karşıdevrimciler haline gelirken, bazıları pişmanlık sürecine giriyor; devrime teslim olma durumunu yaşıyorlar. Bazıları yeni bir işbirlikçi milliyetçiliğin arayışı içindedir. Özellikle ilkel milliyetçilik ve küçük-burjuva aydın reformizmi, bunlar için yeni bir parti yaratma, bir parti kanalı olma işlevini görmeye soyunuyor. Bazı yeni ilişkiler, birlik denemeleri sözkonusudur.

Bu konuda dikkatle değerlendirmemiz gereken husus, esasta ilkel milliyetçiliğin vardığı konumdur. Ve daha çok da özellikle 1960'lardan beri Kürdistan'da geliştirilmesi gereken çağdaş bir ulusal kurtuluşa engel yönüne, sağ tasfiyeci işbirlikçi yönü ağır basan bir biçimde dayatılmış olmasına dikkat etmek gerekmektedir. Bu denli tehlikeli olmuş bir milliyetçilik ancak çok az sayıda ulusal kurtuluş hareketi içinde görülebilir. Bu işbirlikçilik bir ajan oluşum veya yerli egemen işbirlikçi sınıfın, tabakaların, ailenin içine girdiği bir durumdur. Daha çok gizli, örtülü kalmış olup, bunu "yurtseverlik" maskesiyle yapmıştır. Ayrıca bunun eleştirisi de yapılmış ve bundan etkilenme fazla olmuştur. Teorisi ve pratiğiyle çağdaş bir ulusal kurtuluş gücünün çıkmış olması da bu durumu körüklemiştir. Bunların tümüyle açığa çıkması, ulusal kurtuluşun sağlam teşekkülüne bağlıydı. Bu olmadığına göre, "bu meydanlarda bizden başka cirit atan yoktur" düşüncesiyle, giderek kendini tam bir hükümdar sülalesi gibi görmeye kadar gidiyor. Kürdistan'da, bu tip önyargılar güçlüdür. Bu feodal etkiler ve kalıntıların üzerine oturup bunları örgütlemeye çalışıyor. Ve ortamı da boş bulduğundan, bir halk için hayati önemde olan, bütün dünya halklarının kurtuluş mücadelesi için büyük kavga ve zafer yılları olan bu yılları, Kürdistan halkı için ağır yenilgi, imha ve büyük bir umutsuzluğun yılları haline getiriyor.

Bunun, daha somut gerçeklerine inersek, kemalist sömürgeciliğe karşı oluşan isyanlarda yerli işbirlikçiliğin yer almasından ziyade, bunların çoğu isyanların kırılmasında etkili rol oynamış, isyanlara katılan çok az bir kısmıysa kolay yenilmiş ve isyanları kolay teslim etmemişlerdir. Bazıları, "Bu isyanlara, Kürt feodal-aristokratları katılıp önderlik etti" diyor. Biz de bu terminolojiyi sık sık kullanıyoruz ama, aslında bu, biraz da gerçeği zorlamaktır. İsyan, insanımızın zulme karşı doğal bir direnmesidir. Bunlar ise, bu direnmeler içine girerek onları ya ele geçirmeye, ya da ele geçirmediklerinde kolayca boyun eğdirmeye götürdüler. İsyanı yaşantılarıyla ve savaşım tarzlarıyla modern bir ulusal kurtuluşa dönüştürme yerine, onu bir saman alevi gibi yanıp-sönen bir durum ve çok tehlikeli bir inkarın gerekçesi haline getirdiler. Yani, modern tarzda örgütlenmeyen ve yürütülmeyen bu isyanları kolay yenilebilecek konumlarda tuttular ve kolay yenildiler; çok rahat teslim oldular, en erkenden korktular ve çıkarları gereği sömürgecilikle en erkenden birleştiler. Erken birleşenler olarak da halk üzerinde görülmemiş bir ulusal inkarın ve her düzeyde bir toplumsal geriliğin en tehlikeli iç nedeni oldular.

Biz tarih anlayışımızı bu temelde daha da düzelterek geliştirmeliyiz. Bunların isyanlardaki payları olumlu değildir; aksine, ağır basan yanları olumsuzluk biçimindedir. Ne kendileri bu isyanları daha da geliştirme yürekliliğini ve bilincini gösterebildiler ve ne de bunu istediler. İşte Güney Kürdistan'daki durum! Orada, halkın muazzam katılımı ve fedakarlığı sözkonusudur. Fakat önderliğin durumu çok çarpıcıdır. Yalnızca o 1975'teki büyük bozgunu dayatma durumu bile ele alınacak olursa; tasfiyeyi gönüllü yürütme ve bir tek fişek dahi yemeden onbinlerce silahlı gücün savaşımını bir günde durdurup tarihin en büyük teslimiyetini yaşamaya nasıl yorum kazandırabilirler? Sözümona onbinlerce köyün denetimi bir günde nasıl bırakılır? Kimyasal silahlarmış, atom bombasıymış... bunlar, özgürlük hareketinin kaderini belirleyecek etmenler değildir. Baştan beri doğru bir savaşım tarzı geliştirilmiş olsaydı, ne kimyasal silahlar, ne ateşkes, ne de şu veya bu durum etken olabilirdi. Bu konuda halkın direnmesindeki işbirlikçi önderlik en büyük suçludur. Hazır silahların teslim edilip, hazır orduların dağıtılmasına, ve bütün köylerin boşaltılmasına emir vermiştir. Bunun biricik izah tarzı, bunların çıkarları için vatanı tamamen boşaltıp, düşmana peşkeş çekmeleridir. Ki, bu da en büyük vatan suçudur. Eğer ihanet kavramına açıklık getirmek istiyorsak, yüreğinde, vatanından köklü kopuşu yapan —bizim saflarımızda bile olsa— haindir. Tüm ereğiyle vatana yönelmeyi, toprakları üzerinde özgür yaşamayı esas almayan birisi varsa —bu, önder de olsa— bir alçaktır. Bu kadar silahlı gücün olacak ama sen binlerce yıldır yerleşilen bu toprakları bir çırpıda boşaltacak ve gidip en azgın bir faşist güce sığınacaksın; ardından da, "Büyük siyasi başarı sağladım" diyeceksin! Halkımızın en büyük utancı, bunu diyenlerin onun içinden çıkmış olmasıdır. Tabii bu duruma kendiliğinden gelinmemiş olup, bunun daha köklü tarihi nedenleri vardır. Ve hemen belirtilmesi gereken husus, bu işbirlikçi-ilkel milliyetçiliğin gelişiminin temelinde, bütün Kürdistan'da sömürgeciliğe ve onun her düzeydeki işgaline karşı yenik düşmüş, ama mülkünü, ticaretini ve dolayısıyla etkinliğini feodal-komprador tarzda sürdürmek isteyen, bunun için her türlü işbirlikçiliğe girişen ve özellikle sömürgeci devletle uzlaşmada çıkarı sağlama alınsın diye kendini ona inkar temelinde bağlamakta kusur görmeyen, bunu görülmemiş bir ilkesizlikle yürütmek durumunda olan çevrelerin, —ki bunlar kimi aileler veya aşiretlerin içinde bir bölüktürler— kollektif iradesi vardır. Bu irade eşittir ilkel milliyetçilik, o da eşittir KDP olmuştur.

Kürtçülük bir maskedir. Esas olan, egemen işbirlikçi konumlarını sürdürmedir. Otonomi talebi tam da bu çıkarlara denk gelen bir taleptir. Bunun çağdaş ulusal kurtuluşçulukta pek yeri yoktur. Asırlık etkinliklerini otonomi sözcüğüyle dile getirmek durumunda oluyorlar. Kürdistan'da çağdaş ulusal kurtuluş hareketi geliştirilmeden önce, ABD emperyalizminin uyanıklığı sayesinde ve oportünist sosyal-şoven komünist partilerinin de güç ortaklığıyla geliştirilen bu eğilim gerçekten çok tehlikeli olmuştur. Bugünkü imhaların ve toprağı boşaltmalarının kaynağı, aslında, bu oluşumun bu temelde ortaya çıkmasında aranmalıdır. Bunlar, her türlü işbirlikçiliği örgütlüyorlar; işbirlikçi ruhu ve sömürgeci devletle ilişkileri örgütlüyorlar. Bugün MİT ile, karanlık istihbarat örgütleriyle ilişkileri de su yüzüne çıkmıyor mu? Başlangıçta örgütlendirilen gerçek buydu. Bugün daha açık görülüyor ki, başlangıçta örgütlendirilen, direnme eğilimi ve direniş gücü değildir. Bu önderlik eski etkinliğini her türlü dış güce dayandırarak ve esas olarak da faşist Türk sömürgeciliğine dayandırarak sürdürme çabasındadır. Özünde Kürdistan halkının olası kurtuluş hareketine karşı gizli örgütlenmesini sürdüren —gizliliği düşmana karşı değil, halka karşıdır— bu güruhun bu eylemi dünyada eşine ender rastlanan bir olaydır. KDP gizliliği asla sömürgeciliğe karşı değil, halka karşıdır. Özellikle baştan kendisi gönüllü olarak MİT'in denetiminde bir örgütlenmeye yönelirken, bunu görülmemiş sahtekarlıkla halktan gizlemiştir. Kendini yurtsever ve hem de devlete karşı Kürtlüğünü iddia eden bir kuvvet olarak sunmuştur. Bu, büyük bir saptırma, büyük bir sahtekarlık hareketidir. Ortaya çıktığında, bizim bile anlamakta zorluk çektiğimiz bir husustu. Ama şimdi daha iyi anlıyoruz ki, bu harekete başlangıçta eşlik eden emperyalizmdir; İran monarşisi ve faşist Türk sömürgeciliğidir. KDP önderlik ettiği isyanı, daha çok da Doğu Kürdistan'da ve özellikle de Türk sömürgeci egemenliği altındaki Kürdistan'da gelişmesi olası devrimci-radikal yurtsever hareketleri ezmek için, örgütlenmelerini ve kadrolarını tasfiye etmek için özenle hazırlanmış ve ustaca yönetilmiş tehlikeli bir güçtür.

Bugün Kürdistan kurtuluş hareketi çok zorlanıyorsa, bırakalım hareketi, halkın kendisi inim inim inliyorsa, sömürgecilerin elinde bir tas çorbaya muhtaç edilip, her türlü horlanmaya uğruyorsa, bu statüden, işte bu gücün kendisi bir nolu sorumlu olarak yargılanmalıdır. Kendisinden hesap sorulmalıdır. Demek ki, bu eğilimle can verilmek istenilen, tarihi açıdan mutlaka bilince çıkarılması gereken ve Kürdistan halkının uyanmaması için sömürgeciliğin ısrarla başımızda tuttuğu, ortaçağdan kalma her türlü gerici özellik ve bağımlılığı kendisinde somutlaştıran bu yapıdır. Bu, inkarda gelişen ne varsa hepsini içine alan ve yine, çağdaşlık, aydınlık, direnişçilik, yurtseverlik adına olumlu yönde ortaya çıkan ne varsa, onu başından itibaren daha gelişmesine fırsat vermeden etkisi altına almaya; komployla, cinayetlerle, sahte örgütlenmelerle tasfiye etmeye çalışan; bunun üzerinde muazzam vurgunlar vuran; bunun ticaretiyle milyonlarca dolarlık sermaye edinen; kendi şahsi ve ailesel çıkarlarını tehlikede gördüklerinde onbinlerin kavgasını —yurtseverlik adı altında da olsa— bir çırpıda sona erdirecek kadar çıkar düşkünleri olan ve kendilerinin çöküşünü bütün bir halkın çöküşüne hatta yitirilişine, tarih sahnesinden silinişine kadar götürmekte en ufak bir kaygı duymayan; bunun için yolları ardına kadar açan çok tehlikeli ve gerici bir gücün yürüttüğü tehlikeli bir yıkım hareketidir, bir tasfiye hareketidir. Bu hareketini neredeyse bütün bir ulusal yaşamı ezdirecek boyutlara tırmandırmıştır.

Bu konuda da, uzun bir zamanı kapsayan ulusal kurtuluşun sağlam yürüyüşü karşılarında olmadı mıydı, bunlar kendilerini biraz da ölçüsüzlüğe kaptırıyorlar. "Ne yaparsak yanımıza kar kalır" deyip, görülmemiş çöküşü, imhayı, siyasi-askeri zafer olarak sunacak kadar halkı derin uykuda sanıyorlar.

Bu süreç, bizim için ölüm-kalım sürecidir. Yeniden insanlık içinde bizim de bir yerimizin olmasını istiyorsak; biraz vatanseverlik, biraz halk özgürlüğüne inanıyorsak; bu tip gelişmeler öyle kolay sineye oturtulamaz. Bu konuda büyük direnmeyi yaşamamak mümkün değildir.

Biz, daha önceki değerlendirmelerimizde, bunların adım adım düşman güçle ilişkileri nasıl geliştirdiklerini ortaya koyduk. Devrimle nasıl oynadıklarını ortaya koyduk. Devlet kurmaya kadar olanaklar varken; nasıl kendi elleriyle bu olanaklardan vazgeçtiklerini, kendi elleriyle büyük direnmeleri nasıl çözdüklerini ortaya koyduk. Ortaya çıkan olumsuzluklar, bunların baştan itibaren ortaya çıkışları ile yakından bağlantılıdır. Bunlar tüm direnmelere kendi çıkarlarını çok kötü bir tüccar mantığıyla dayatıp, çıkarları direnmelerin tasfiyesini gerektirdiğinde de bunu bir çırpıda yapan, bu konuda hiçbir hudut tanımayan tarihsel bir pratiğin sahibidirler. Bunların silik bir kopyesi olarak ortaya çıkmak isteyen küçük-burjuva aydın reformizmi, bu güçle birlikte tam bir iflas ve çöküş konumunu yaşamaktadır. Tüm umutlarını, emperyalistlerin ve sömürgecilerin iyi niyetlerine ve demokrasiye sadakatlerine bağlamışlardır. Bir yol açsalar da yürüseler umuduyla yaşamaktadırlar. Halkın gücüne inanmadıkları ve dayanmadıkları için, halkın özgürlüğünü zorlayarak elde etme diye bir sorunları yoktur. Düşmana karşı onurlu bir mücadele vermek bunların akıllarına bile gelmez. Eğer devrimci-direnişçi mücadele düşmanı biraz zorlamışsa; emperyalizm, sömürgeciliği tehlikeye atmışsa ve bu tehlikeden kurtulmanın bazı tavizler yoluyla engellenmesi sözkonusuysa, o zaman işte bunlar, emperyalizmin ve sömürgeciliğin bir piyonu olarak harekete geçirilirler.

Direnişe karşı, devrime karşı reformculuk maskesi altında -ki reform da demiyoruz, reform da böyle değildir. Bunlara reformcu diyoruz ama, reformcu değiller, reformist maskeli işbirlikçilerdir- bunalra tanınan rol, bazı reformları gerçekleştirme değil, direnmeyi zaafa uğratma ve güçten düşürme rolüdür. Özellikle uzun bir süredir Avrupa'da beslenen bu çevrelerin habire biraraya gelip çeşitli adlar altında birlik oluşturmaları yönünde yoğun çaba harcanıyor. Emperyalist devletlerin ajanlarının kucağında yaşantıları bütünüyle güvence altına alınmaktadır. Bu çevreler, tamamen devlet temsilcileri tarafından da değil, kirli ajan kuruluşlarınca yönlendiriliyorlar. Bunlar, önlerine, PKK önderliğindeki direnişe saldırı görevi konduğunda koro halinde saldırabilen ve "Türkiye demokrasiye geçiş yapıyor, buna destek olun" denildi mi hemen, "demokrasiye geçiş var, alkışlıyoruz, bize de yol açılmalı" diyen, veya "zamanı değildir, yerinizde oturun" komutu verildiğinde hemen "hazırola" geçip kendini oturtan ve tüm bunları yaparken de esas aldıkları kişisel yaşantı kaygılarından başka bir amaçları olmayan sefil yaratıklardır. "Diplomatlık" yapıyorlar! Şurada-burada "dış ilişki" geliştiriyorlar! Tarihin en zorba gücüne karşı durma ve yol almayı bir tarafa bırakalım, bununla, yanlışı derinleştirmek ve azgın sömürgeci gücü, halkın üzerindeki amansız baskı ve sömürüsünde yüreklendirmekten başka hiçbir sonuç elde edilemez. Baştan beri bunların oluşumuna damgasını vuran da budur. Sömürgeciliğin bunlardan ürkmesi şurda kalsın tersine bunların konumlarından büyük cesaret alıyor. Neden? Çünkü sömürgecilere karşı bir öfkeyi ileri sürebilecek durumda bile değiller. Düşman, "Madem bunlar kendilerine ulusalcı demişlerdir ve bu kadar gevşek, bu kadar ödlek, bu kadar direnmesizdirler; o halde ben, sömürgeciliği bir an önce daha da derinleştireyim; tasfiyeyi ve imhayı bir an önce tamamlayayım da bu iş bitsin" demektedir. Yani bunlar korkuyu telkin etmedi; bunlar düşmana cesareti telkin ettiler. Zalim karşısında yalvarıp yakaran, zalimin gücüne güç katar ve ona ortak olur. Aynen böyle olmuştur. Büyük bir zalimin gücüne karşı, sen gözyaşı edebiyatıyla ne alabilirsin? Adamın pençesi senin yüreğinde ise, parçalıyorsa, hangi gözyaşıyla ne koparabilirsin? İşte bunların da konumu biraz böyledir. Aslında durumları daha da kötüdür; en hafifinden ancak böyle değerlendirilebilir.

Biz bunlarla iyiniyet temelinde ve çok alçakgönüllüce birlikler kurmak istedik. Halen sık sık çağrılar yapıyoruz. İçlerinde dürüst ögeler, iflah olacaklar olabileceğini gözönüne getirerek, özellikle altüst oluş dönemlerinde kaçınılmaz olan değişiklikleri hesaba katarak çağrılar geliştiriyoruz. Zararlarını asgariye indirmek, kurtulabilecek durumda olanları kurtarmak için bunu yaparız. Fakat bu temellerde ilkesiz birliklere yaklaşmıyoruz. Çağrılarımızın tarihi içerikleri budur. Şuna inanıyoruz; halkımız her türlü zalim güce büyük bir direnmeyle karşı koyacaktır. Diplomatlıkla, bir faşist güçten kurtulup,

diğerine sığınmakla kurtulunmaz, bununla sadece imha hız kazanır.

Bunların, özellikle işbirlikçi milliyetçiliğin Türk faşizmine sığınmasından sonra bunlara karşı öfkemiz kabardı. Durumlarını iğrenç bulduk ve her türlü ilişkinin anlamsızlığını gördük. Bunlar Güney Kürdistan'a, günümüzde ise özellikle Kuzey-Batı Kürdistan'a Türk faşizminin pençesindeki Kürdistan'a işbirlikçilik ruhunu ekiyorlar. Daha dün İran monarşisinin hizmetinde yürüttükleri tehlikeli faaliyeti bugün alenen Türk faşizminin elinde, buradaki halkın çok büyük çabalarla geliştirilen direnişine karşı yürütmek istiyorlar. Sanki ayrıcalıklı bir tabakaymış gibi, o eskiden bildiğimiz Hamidiye Alayları gibi kamplarda şimdi talim ettiriliyorlar. Bazılarını özel olarak talime alıyorlar. Aynen o aşiret mekteplerinde olduğu gibi —şimdi daha çok bu mektepler korucuların eğitildiği mekteplerdir— bunlara halis-muhlis uşaklık öğretiliyor; PKK'ye karşı nasıl savaşacakları öğretiliyor. Tabii ki hepsi bu eğitimi iyi almayacaklardır. Ama, en çok kişisel çıkarlarına bağlı olan, halka karşı sürekli savaş tüccarlığını yapan savaş ağaları kimlerse onlar esas alınacaktır; onlar eğitiliyorlar, onlar korucu haline getiriliyorlar ve gerekirse yarın yine şurda-burda bir sopa olarak kullanılacaklardır. Güney Kürdistan'daki büyük tahribatları yetmiyormuş gibi, Kuzey Kürdistan'daki oluşumlara ve gelişmelere karşı yine paralı savaş ağalığı biçiminde bazı rollere bazılarının hazırlandığı anlaşılmaktadır. Tutmayacağı başından bellidir. Ama, yine de mesleğin icra edilmesi bunların doğasına uygundur; yeter ki, para versinler, yeter ki kendilerine baksınlar. Her zaman uşağa bir efendi gereklidir. Kahyaya bir bey lazımdır. Bunlar, bunsuz yaşayamazlar. Onun için mutlaka bulurlar, alışkanlıkları gereği bu böyledir, işbirlikçilik yapmadan bir gün bile yaşayamazlar.

Şüphesiz kendi dilleriyle itiraf ettikleri gibi, —en resmiler tarafından basına da yansıtılmıştır— Partimizin önderlik ettiği ulusal kurtuluş hareketi, halkımızın giderek ezici bir çoğunluğunun kurtuluş seçeneği olarak kendisini dayatmaktadır. Klasik işbirlikçiliğin bu son sahte milliyetçilikle birlikte tasfiye ile yüzyüze gelmesi, bizim bütünüyle sağlam bir teorik temele ve özgüce dayalı olarak, doğru bir savaşım biçimiyle geliştirdiğimiz ulusal kurtuluş hareketimizi gerçekten büyük gelişmelerle yüzyüze getirmiştir. Bu gelişmeler, onların kendileriyle birlikte halka dayattıkları çöküşü, büyük bir kurtuluşun başlangıcına dönüştürdü. Kendileriyle birlikte çok şey yitirilirken; biz, tam da onların bittiği noktada büyük bir başlangıcın mümkün olduğunu gösterdik. Bu, derin umutsuzluk değil, büyük umutluluk; her düzeyde boyun eğme değil, büyük direniş; doğru savaşım biçimleriyle bunu yürütme, sağlam önder bir örgütlülükle bu işleri yürütmedir. İşte, bunların tam da böylesine tehlikeli bir yönelim ve teslimiyet içine girip giderek hareketimize komploculuğu dayatmalarına karşı, biz böyle bir çıkışı yapmak durumundayız.

Bu anlamda, ulusal kurtuluş hareketi, Partimiz önderliğinde somutlaşmış oluyor. Özellikle bu konuda emperyalist ağa-babalarının işbirlikçi feodal ve küçük-burjuva teslimiyetçilerinden bekledikleri umutları yıkılmışa benziyor. ABD emperyalizminin ve Avrupa'nın geliştirmek istediği bir Kürtçülük olayı vardır. Bu otonomi, kültürel özerklik biçimindeki bir Kürtçülüktür. En son ABD Dışişleri Bakanlığı sözcülüğünün, "Kürt meselesine evet, PKK'ye hayır" sloganında dile getirildiği gibi, ilkel milliyetçiliğin o ağzına sakız ettiği, ama her zaman bir aldatma sloganı olmaktan öteye gitmeyen otonomiciliği Türkiye'nin de kabul etmesi gerektiği tarzında açıklamalarda bulunuldu. ABD'nin aslında sağlama almak istediği can alıcı sorun olduğundan ve Türkiye'nin bile gücünü aşan kurtuluş hareketimizin geri döndürülemez bir biçimde gündeme girişinden dolayı ABD, Kürt meselesine sarıldı. Zaten daha önce de Avrupa bu işte biraz mesafe almıştı. Hatta bu konuda bazı grupçukları hazır tutuyordu. Ama biz, ulusal kurtuluşçuluğun en radikal tarzda gelişimini ortaya çıkarmakla; Kürt meselesi eşittir PKK'nin önderlik ettiği kurtuluş hareketi durumuna getirmekle, bütün bu hesapları bozduk. Özellikle bu hesapların 1988'in sonlarında; gerek TC'nin, Partimize dayattığı tasfiyenin boşa çıkarılması, gerek İran-Irak savaşı sonrasındaki uzlaştırma çabalarıyla yaratılan bu teslimiyet ve dayatılmak istenen çökertmenin —Özellikle Parti içinde provokasyon eliyle ve dış ilişkiler alanında— boşa çıkartılmasıyla birlikte bu planın bozulduğuna ve bunun 40-50 yıllık politikalarının sonu olduğuna tanık olduk.

Bir halka karşı, bu uzun yıllardır hazırlamış oldukları, "böl-yönet, devrimci özden boşalt, ulusal kimliğinden boşalt, örgütlenmesini engelle, devrimci örgütler ortaya çıktığında komployla tasfiye et, bunun için ilkel milliyetçiliği bir sopa olarak kullan, en ehlileşmiş güç olarak bunları habire semirt!" şeklinde özetlenebilecek plan boşa çıkarıldı.

İşte bu yaklaşım ve uygulamaların boşa çıkarılmasından sonra, bunlar Partinin bağımsız-direnişçi gücüne boyun eğdiremeyeceklerini görünce derin bir umutsuzluğa düştüler. Şu anda onların cephesinde yaşanan budur. Buna birtakım yeni oluşumlarla karşılık vermek istiyorlar. Bilindiği gibi, en büyük hain olan Kamran İnan'ın "Kürdistan Bakanlığı"na getirilmesi, özellikle Avrupa'da —biraz da TC'yi zorlayarak— "dil-kültür özerkliği" adı altında yeni bir işbirlikçi parti veya birliğin oluşumunu gündeme getirme, bütün Kürdistan işbirlikçilerini bir "işbirlikçi cephe"de biraraya getirme temelinde bir cephe oluşturulmak isteniliyor ki, bu tarz oluşumlar —Arnavutluk'ta Balli Kombetar, Angola'da UNITA gibi— birçok ülkede örnekleri bulunan ve ulusal kurtuluşun olduğu birçok ülkeye dayatılan örgütler elbette ulusal kurtuluşçu değil, aksine ulusal kurtuluşa dayatılan işbirlikçi-tasfiyeci örgütlerdir. Oluşturulmak istenen böylesi bir cepheye karşıt konumumuz sözkonusudur. Bizim baştan beri bunlarla ideolojik düzeyde, daha sonra siyasi çizgi düzeyinde yürüttüğümüz mücadelenin anlamlı olduğu, bugün daha iyi bir şekilde ortaya çıkıyor. Gerçekten ideolojik-politik bağımsızlık, bizi bugün eylem bağımsızlığının büyük anlamına ulaştırmış olup; bu önemi az olan bir gelişme değildir. Çizgi ve eylem bağımsızlığı bugün, bütün Kürdistan'ı ayağa kaldırıyor. İşbirlikçileri bütün dayanaklarıyla boşa çıkartıyor. Bunların arkasında az mı güç var, az mı devlet var? Yine, bunlar bizim karşımızda ortaya az mı engel çıkardılar? Az komplo mu yaptılar? Hayır, bunlar sayısızcadır!

Ancak sonuçta, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük talebi, yüksek bir seviyeye getirilmiştir. Partimiz bunu, sağlam bir teorik yaklaşımla, uluslararasında ve ülkede bütün olup-bitenleri tahlile tabi tutup siyasi bir hat çizme çerçevesinde ve aynı zamanda halkın özgücünün doğru savaşım biçimleriyle ayağa kalkışını gerçekleştirerek yürütmektedir. İşbirlikçi cephe, daha çok bu gelişmeye karşı inşa edilmek durumundadır. Bizim buna yönelik politikamız, işbirliğine alet olmak istemeyen dürüst ögeler varsa, onlara ulaşmaktır. Zaten eskiden beri bu politikayı teslim olan güçler içine de böyle dayatıp, işbirlikçi güçlere de sık sık böyle yaklaştık. Yeni oluşacak olanlar da, yeni maskeler takıp ortaya yeni isimlerle çıksalar bile, bizim onlara karşı dayatacağımız gerçek kurtuluş böyle olur; bu konuda kendine güvenenler varsa gelsin demek, ama en tehlikeli işbirlikçi ve ajan konumunda olanların ise teşhir ve tecritini devam ettirmek bizim politikamızın özüdür. Bu, doğru bir politikadır ve yapılması gereken de budur.

Belli ki, emperyalizm ve sömürgecilik daha dikkatli ve biraz daha planlı hareket edecektir. Özellikle GAP Bakanlığını en işbirlikçi çevrelerin önderliğinde yürütmek, ve bunu, yeni sömürgeci kapitalizmin geliştirilmesi temelinde yerli bir hain kesim ile uluslararası tekelleri katarak sürdürmek istiyor. Kamuran İnan Bakanlığı, uluslararası tekeller, bölgesel gericilik, sermaye ve toprak ağalarının kapitalistleşmesini en iyi dengeleyen ve bunu en karşı-devrimci bir tarzda sürdüren ilkel milliyetçiliğin otuz-kırk yıldır yürütüp artık güçten düşerek iflasla karşı karşıya kaldığı bir yerden, tekrar direkt Türk devletine dayanarak, bu işbirlikçileri yeniden biraraya getirip onlara taze kan-güç vermek suretiyle ayakta tutmaya çabalayan bir girişimden başka bir anlama gelmez. 150 parlamenter -ki bunlara "Doğu'lu parlamenterler" deniliyor- Parti farkı gözetmeksizin biraraya getirilip ortak bir toplantı yapılıyor. Bu aslında bir devlet talebidir ve giderek Olağanüstü Hal Valiliği Bakanlık durumuna dönüştürülerek, devreye, her gün yeni işbirlikçiler sokularak, kendi içinde biraz daha örgütlü, eski tarz işbirlikçilerini biraz daha aşan, muhtemelen ulusal kurtuluş akımı çok güçlü gelişirse, "Kürtçülük" maskesini de takmaktan geri kalmayacak olan yeni bir oluşumla, esasta PKK'nin önderlik ettiği büyük devrimci harekete karşı büyük bir tampon konulmak isteniyor. Böylece büyük yürüyüşün durdurulmasına böylesine büyük bir karşılık verilmek ve bu yetkinleştirilmek isteniyor.

"...Bu gelişmeler, onların kendileriyle birlikte halka dayattıkları çöküşü, büyük bir kurtuluşun başlangıcına dönüştürdü. Kendileriyle birlikte çok şey yitirilirken; biz, tam da onların bittiği noktada büyük bir başlangıcın mümkün olduğunu gösterdik. Bu, derin umutsuzluk değil, büyük umutluluk, her düzeydeki boyun eğme değil, büyük direniş; doğru savaşım biçimleriyle bunu yürütme, sağlam önder bir örgütlülükle bu işleri yürütmedir. İşte, bunların tam da böylesine tehlikeli bir yönelim ve teslimiyet içine girip giderek hareketimize komploculuğu dayatmalarına karşı, biz böyle bir çıkışı yapmak durumundayız..."

Bunların eski ilkel milliyetçilikten daha fazla güçlü bir engel konumu olabilir mi? Eğer hata yapılmaz; devrimci çizgimizin özellikle pratikte uygulanması çok ustaca yürütülürse; yeni işbirlikçilik, daha kendini formüle etmeden ve örgütlenmeden, devrim dalgasının yarattığı sarsıntıdan ötürü biz bütün kesimlere ulaşırsak —ki, çoğu bize teslim olmak, devletten kurtulmak istiyor— bir yanıyla esnek yaklaşıp, ve tehlikeli işbirlikçiliği daha da geliştirmek isteyenleri ustaca ezersek, ve özellikle çeşitli aşiret-kabile ilişkileri vasıtasıyla kendileriyle birlikte sürüklemek istedikleri yoksul kesimleri bunların yedekliğinden ustaca kurtarır, hile ve entrikalarını iyi bilirsek; bunlar, daha doğmadan, vücut bulmadan iflas ettirileceklerdir. Özel Valilik, özel savaşım ve bunların yerli işbirlikçilerinin böyle maskelenmesi bilakis ulusal kurtuluşumuzu alevlendirmekten öteye bir sonuca yol açmayacaktır. Gelişmelerin daha şimdiden böyle olduğu bilinmektedir. Çeşitli burjuva partilerince de uygun görülen bu gelişmeler, halkın daha da boyutlanan muhalefetine yol açmıştır. Eğer Güney Kürdistan Kürtlerinin içine çekildikleri kamplarda doğru bir çalışma yürütürsek, "direnme kampları" haline geleceklerdir. Koruculuk sistemini doğru kullanmış olsaydık, devleti en çok bununla vurmamız işten bile olmayacaktı ve el atacağı benzeri her yeni oluşumu ona karşı bir silah haline getirebilecektik. Örneğin ileride yeni bir Kürtçü Parti kurma izni mi çıktı, bunu da çok iyi kullanabiliriz. Veya gerçekten bazı reformları dayatmak istediklerinde, bunları da eğer devrimle iyi bağlantılandırırsak, bundan sadece devrim kazanç görecektir.

Sürecin karmaşıklığı, devrimci taktiklerin de karmaşık ve çeşitli biçimlerde dayatılmasını öngörür. Özellikle bu konuda birçok hata ve yetmezliğin işlendiği biliniyor. Bunun üzerinde daha kapsamlı olarak durmaya çalışacağız, ama, geliştirilmek ve biraz da yeni bir sınıf temeline kavuşturulmak istenilen olası gelişmelere karşı partinin tutumu da yenilenmeli, mevcut gelişmeleri karşılayacak kadar zengin ve üretken taktiklere kavuşturulmalıdır.

Kısaca, Kürdistan somutunda yerli işbirlikçilerin ekonomik, sosyal, siyasal durumlarında ortaya çıkan gelişmeler bunlardır.

Halkın saflarındaysa şüphesiz büyük bir ekonomik yoksullaşma devam ediyor; özellikle de hayat pahalılığı ve küçük mülkiyetin tasfiyesi büyük bir işsizliğe yol açıyor; yoksullaşma yaygınlaşıyor; iş bulma çok zor; sağlık ve eğitim —sömürgeci temelde de olsa— tamamen boş bırakılmış olup bir gerileme içinde; halk, ülkeden boşaltılmaya çalışılıyor; Güney'de zorla, Kuzey'de ekonomik gerekçelerle büyük boşaltma hareketleri dayatılmıştır. Buna eskiden mecburi iskan denilirdi; şimdi gönüllü, göçmen işçilik maskesi altında yapılıyor. İşsizler çoğalmış; özellikle küçük mülkten ve köyden kopma gelişmiştir. Küçük-burjuva hayalliyle yaşantılar darbe yiyor... Türk ekonomisi, biraz gözönüne getirildiğinde, tam bir özel savaş ekonomisidir. Özel savaş ekonomisinin de Kürdistan'a en tehlikeli sonuçları verdiği ve vereceği açıktır. Burada büyük önem taşıyan, devrimin objektif koşullarında alabildiğine bir gelişmenin sözkonusu olmasıdır; ve özellikle devrimin temel gücü olabilecek yoksul köylülüğün işsizleşmesinin büyük bir hazır ordu potansiyelini oluşturmasıdır. İşsiz ve kırsal alandan kopmuş kesim, halk ordusunun rahatlıkla içine çekebileceği bir güçtür. Bu konuyu iyi değerlendirmek gerekir. İş sahibi olsaydılar, biz onları zor çekerdik ama işsiz olanı daha kolayca çekmek mümkündür. Ve bu işsizlik Türkiye'nin genelinde yüzde yirmiyken, bizde nerdeyse yüzde altmışa yükselmiştir. Her ne kadar onları dışarıya göç etmeye zorlayarak ulusal kurtuluşa akmalarını önlemek istiyorlarsa da —ister dışa akıtsın, ister metropole akıtsın, isterse de Kürdistan'ın çarpık kentleşmesinin içine çeksin ve bunları her türlü yozluk içinde çürütsün—bunlar ulaşılmayacak, çekilemeyecek durumda değillerdir. Çok geniş bir nüfustur. Özellikle gerilla savaşımımızın ilk aşamasında çok sayıda savaşçı verebilecek bir konumdadırlar. 12 Eylül faşizminin dayattığı özel savaşın ortaya çıkardığı bu büyük nüfus kayışı, eğer iyi örgütlendirilseydi, bizim için adeta hazır bir ordu konumunda olacaktı. Bu şans halen vardır. Özellikle şehir merkezlerinde yoğunlaşan bu nüfusa ulaşmak, bunları basit örgüt kanallarıyla direnişin içine çekmek gerekir. Yoksullaşma şehir içinde de gelişmiştir. Orta kesimlerin yoksullaşması hızlıdır. Çok sayıda aydın-gençlik işsiz durumdadır. Bunlar sayıca en fazla geliştikleri bir dönemde bulunuyorlar. Aydın-gençlik, özellikle örgütlenmede epey görev yüklenebilecek ve sonuç alabilecek bir durumdadır. Özellikle tarımcı kapitalizmin tarımın aleyhine gelişen durumu, köylülüğün toprağı olanını da tamamen muhalif bir güç haline getiriyor. Tarım, ikinci plandadır. Bizdeyse zaten yok pahasına elinden alınması sözkonusudur. Kısaca, geçimini toprakta sağlayan kesimler de, daha hızlı bir şekilde devrimin dostu olabilecek, ulusal kurtuluş cephesine katılabilecek bir konumdadırlar. Gerek şehir, gerekse kır küçük-burjuvazisi, sayıca da genişlemiş olarak ulusal kurtuluşun objektif bir temelidir. Devletle ilişkilerini daha iyi düzenleyenlerin sayısı çok az sayıdadır. İşbirlikçilerin sayısındaysa gerçekten de büyük bir düşüş vardır. Olanlar da daha çok maaşlı olup, devlete pahalıya mal olmaktadır. Bundan hareketle, devrimimizin dayanacağı objektif temel, her dönemdekinden daha fazla sınıfsal bir gelişmeye uğramıştır. Sayıca artış ve nitelikçe gelişme vardır; kapalı feodal aşiret bağları çok yırtılmış; mahalli özellikler altüst olmuş ve aile kurumuna duyulan güven sarsılmıştır. Sömürgeci kapitalizm ve özellikle özel savaş koşulları bunları altüst etmiş ve hepsinde de derin bir arayış vardır. Ve yanıbaşında biten ulusal kurtuluş hareketimizin etkisiyle sağlıklı yürütülemeyen örgüt faaliyetleri sözkonusu olduğu halde, daha şimdiden hepsi Partiyi bekleme, Partiye destek olma talebi içindedirler; hatta ısrarla sağlam bir örgüt çalışması istiyor, birçok görevleri yürütebilecek durumda olduklarını belirtiyorlar, ki, bu iyi organize olmuş bir ulusal kurtuluş hareketi için paha biçilmez bir temeldir. Ve bu gelişme tabii ki bütün Kürdistan'da vardır. Güney Kürdistan'daki işbirlikçi-ilkel milliyetçiliğin umut olmaktan çıkarak büyük bir umutsuzluk kaynağına dönüşmesiyle birlikte Kürdistan çapında Partiye yönelme artmıştır. Ülke çapındaki gelişmeler Parti çizgisinin dayanabileceği bir objektif temel olma yönündedir. Engeller yırtılmış; sınır engelleri de etkisiz duruma getirilmiştir. Feodal-aşiretçi ideolojik bağlar da önemli oranda yırtılmıştır. Bu, halkın devrimci bir akıma katılmaya her zamankinden daha fazla uygun bir duruma gelmesi anlamına geliyor. Bu durumlar, ortaya yeni çıkan —özellikle son döneme has— gelişmelerdir. Mevcut ekonomik, sosyal, siyasal gelişme, eski ortaçağ kalıntılarının etkilerini dağıtıcı yönde olup, onların gücünü kırmaya doğru götürürken, çağdaş bir hareketin, Parti ve ulusal kurtuluş hareketinin kök salmasına da uygun haldedir. Bu, olanakların her zamankinden daha fazla değerlendirilmesi ve Partinin çalışma tarzının dayatılmasıyla daha da azami sonuç alınabilecek bir dönem anlamına gelir.

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaşın, Ocak Çözümlemeleri'nden alınmıştır

"Kürdistan devrimi, örgütsel görevlerimizin başarılmasına gelip dayanmıştır"

Baştarafı 1. sayfada

Bireyler, gerçekten bir halkın devrimle kaderini değiştirmesinin sözkonusu olduğu bir aşamada, yani onun öngününde durumu değerlendirir; olası çıkış yollarının nelerden ibaret olduğunu ve nasıl sağlanması gerektiğini ortaya çıkarma konusunda düşünürler, tartışırlar, gruplaşırlar ve eğer sorun bütün halkın bu işe katılımını gerektirecek kadar boyutluysa, halka adım adım gitmenin yollarını planlar; bunun için gereken öncü gücü, halkın içinden ayıklayarak toplarlar. İşin çözümündeki yöntemin doğru değerlendirmesini yaparlar; savaş uzun vadeli midir; bir isyan mıdır; siyasi yönü ve askeri yönü hangi oranda işe koşturulmalıdır sorularına cevap verirler. Bunların üzerinde ne kadar akıllı düşünürlerse, o toplumun önündeki sorunların çözümünde de, o denli tarihsel rolün sahibi olarak karşımıza çıkarlar. Bireyler bu konuda, ancak olası toplumsal altüst oluşları doğru değerlendirip gerekeni yapma konusunda cesaret ve fedakarlık isteyen çabalarını esirgemezlerse, bu konuda gözüpek davranırlarsa, tabii aynı zamanda da hatalarına ve yanılgılarına dürüstçe yönelirlerse, böylesine önemli toplumsal altüst oluşları iyi düzenleyip, zafere götürülmesinde hayati bir rol oynarlar. Böylesi bir dönemde bireyler toplumun yüzyıllarca ötesini kendi kişiliklerinde somutlaştırırlar. Bir çekirdek olarak toplumun yeniden kuruluşunu kendi kişiliklerinde öngörürler. Zaten eğer bu kişiliklerin örgüt programı ve geleceğe ilişkin bütün tasarıları gerçekçiyse, yeni toplumsal kuruluşun sağlam temellerde ele alınmasını sağlamışlardır ve o dönemin üretim güçleriyle üretim ilişkileri arasındaki çelişkiyi iyi tespit edip, yine, gericileşen üst yapının aşılması gereğini iyi koymuşlarsa, bu dönüşümü sağlıklı gerçekleştirirler.

Ama aksine, büyük yanılgılarla, incir çekirdeğini doldurmayacak türden hayali projelerle, kendilerinin bile inanmakta güçlük çektikleri tasarılarla ve yine, çok ölgün çabalarla, bırakalım halkların büyük hareketlerini düzenlemeyi, kendilerine bile ileriye doğru iki adım attıramazlar. Bu konuda çok durgun, tutuk olan arkadaşların kulaklarına küpe olsun diye söylüyoruz. Ne kadar devrimci oldukları bir kez daha ortaya çıkıyor. Kendini bile kımıldatmaktan aciz olanların, halkların devrim hareketlerine karşı ne kadar samimi olduklarını veya samimiyetsizliğin ne anlama geldiğini kendileri çok iyi değerlendirebilirler. Ve hatta çok açık anlaşılıyor ki, böylesi bir dönemde, bu işe öncülük etme iddiasında olanlar, önderler, geleceğin tasarısını güçlü yaparak, bir yandan da bütün toplumsal gelişmenin teorisini döneme göre —bu, ister dinsel, ister felsefi, ister bilimsel biçimde tesbit edilmiş olur-özümserler, ve içinde bulundukları toplumunun güncel durumunu da gerçekçiliğe yakın, en azından bir sonraki adımın ileri bir adım olmasını sağlayacak denli değerlendirirlerse, bunlar, işin gelişimi için ileri bir adımın atılmasını sağlama almışlardır. Bununla birlikte bir şey daha yaparlarsa, bu çok daha pekişir: O da, içinde doğmuş oldukları ve gerçekten tamamen bütün bireylere hakim olan toplumun —o zamanın düzeninin— kendilerini bağlamak, geriye çekmek isteminden kendilerini kurtarmalarıdır. Hele hele dönemin gerici sınıflarının içinden geliyorlarsa, daha da geriye çekilmekten kurtulmak için bunların yapacakları, o günkü düzenle bütün bağlarını, çıkar ilişkilerini, hatta ruhlarının biçimlenişine damgasını vuran ne varsa, tümünü kesip atmaktır. Eğer geçmişle bir bağ olacaksa; o da ancak kişiyi yaşatabilecek bir bağ; yani fiziki olarak ayakta kalmasını sağlayacak —mesela, yeme-içme meselesi gibi; bilinçlenmek için kitap okumak, bazı tartışmalara girmek gibi— bir bağ olur. Düzenle ancak bu kadarlık ilişki içinde olabilirler. Onu özleme, sık sık geriye bakarak ona çark etme, bu konuda tüm köprüleri uçurmama gibi bir durumu yaşarlarsa, onlar er-geç devrimde tutucu bir rol oynarlar. Tasarılarıyla geçmişe ilişkin bağları birbirleriyle çelişir ve bunlar ortayolcu, ikircikli, kararsız bir konumu yaşamaktan kurtulamazlar. Dolayısıyla bunlar bir adım ileri-üç adım geri atarlar; burda ikiyüzlülük ortaya çıkar. Sık sık çıkarlarını zedeletmeme ve dolayısıyla bunun için kendisini tümden devrime katmama, her zaman ruhta, düşüncede, çıkarda dayanabilecekleri bir bağlarının olmasına özen gösterme gibi durumlar, daha çok ara sınıfın temsilcilerinin içine düştüğü; hareketlerde ise, merkez dediğimiz, ortayolcu dediklerimizin yaşadıkları durumdur. Eğer bunlar ister örgütün kuruluş aşamasında, ister halk hareketinin geliştiği dönemlerde işin başında olurlarsa, gerçekten o devrim, daha başından büyük bir olumsuzlukla karşı karşıyadır; bunlar örgütü, hatta devrimi tasfiye edebilirler, bireysel çıkarları için kullanırlar.

Şimdi, bizde, örgüt gerçeğimiz üzerinde oynayanların durumunu bu tarihi perspektif içinde değerlendirirsek, bunların kişiliklerini korumak için, devrimi geliştirmemekten tutalım, devrimin sağlam ögelerini işlemez kılmalarına kadar, bu tutumların anlamının ne kadar kişilik çıkarlarıyla bağlantılı olduğu, bizim için bir sır değildir. Bir kez daha ortaya çıkıyor. Bunlar bazı küçük bahanelerle, ayrıntılarla bizi başka türlü inandırmak isteseler de, bunu özünde devrimi değil, kendilerini, kendi çıkarlarını esas aldıkları için yapmaktadırlar. Pratiklerinin özü budur. Diğerleri laf-ı güzaftır, aldatmadır.

Dolayısıyla, devrimin tek bir kişinin şahsında bile olsa, başlangıçta planlanmasında o günün gelişmelerinin öncelikle sağlıklı bir teorik değerlendirmesinin yapılması, bunu yapanın aynı zamanda eylem adamı olabilmesi için, kendini mevcut düzenin bütün çıkar bağlarından koparması ve yine bunun bir bireysel kahramanlıkla değil, bir örgüt ve halk eylemiyle gerçekleşeceğini bilmesi ve bundan ötürü de gerçekçi olması zorunludur. Ne mevcut devrimden çıkarı olan kitlelerin fazla uzlaşamayacağı sloganlarla, adımlarla halktan kopması; ne de halkın temel başkaldırısının çok çok gerisinde basit gösterilerle, temel davanın çözümüne yetmeyecek olan çok geri çabayla ve enerjiyle iş yürütmemesi gerekir. Bunların ilki sol, ikincisi de sağ sapma olur. Ki, bunlar da her zaman yenilgiye götürür. Dolayısıyla, burda ustalık, ne sola ve ne de sağa düşmeden, halkın kendi kaderini çizmede ortaya koyabileceği gücünü tam hesaplayıp harekete geçirmededir.

Bu genel bir doğrudur, şüphesiz böylesi durumları yaşayan toplumların maddi durumları incelenir; üst yapıları incelenir; o toplumları bağlayan alt-üst toplumsal ilişkiler arasındaki çelişki incelenir, baskı, sömürü düzeyi ve buna karşı kitlelerin tahammülsüzlük düzeyi değerlendirilir; egemen sınıfın temsilcilerinin yönetemez ve halkın bu yönetimi kabul edemez duruma gelişi değerlendirilir. Böylelikle önderler, öncü gücün sağlam hazırlanması görevini yapar; halkla bağlarını gizli ve günün koşullarına uygun olarak ayarlarlar. Bütün bunlar bir devrim hareketinin hazırlanması anlamına gelir; mevcut objektif ölçülere göre, subjektif ölçülerin işe doğru koşturulmasını sağlar ki, bu konularda ne kadar sağlam adımlar atılırsa, devrimin sağlıklı ve kesintisiz gelişmesi, azami sonuçları elde etmesi sözkonusu olabilir.

Devrimlerin bu genel tanımı ışığında Kürdistan devrimine baktığımızda, görülecektir ki, Kürdistan için bir devrim öngörmenin ilk birkaç sözcüğünden günümüze kadarki kapsamlı gelişmelere kadar yapılmak istenen, bir devrim tasarımıdır. Bu, devrimde halkın rolünü olanca açıklığıyla ortaya çıkarmadır. Parti hareketimiz tamamen bir öznel koşulun hazırlanmasıdır. Mevcut objektif gerçekliğimizin bilimsel değerlendirilmesinin somut ifadesidir. Uzun bir süredir yürüttüğümüz teorik faaliyet; bundan halkın yürüyüşü için gerekli perspektif, tasarı ve programların oluşturulması; bunun propaganda ve örgütlenmesiyle görevli öncü kadronun teşkil edilmesi için çalışmaların yapılması; amaçlanan, bir halk devrimi olduğu için halkın harekete geçirilmesinin öncü ile ilişkisi; bunun döneminin ve araçlarının doğru tespit edilmesi; özellikle düşmanın niteliklerine bağlı olarak gizlilik temelinde sağlam bağlar oluşturmaya dikkat edilmesi; çok darmadağınık ve tecrübesiz olan bir halk gerçekliğinin koşullarına bağlı bir örgüt çalışmayla yaklaşılması; bunun için propaganda aracına, örgüt aracına, eylem aracına ve diğer çeşitli ilişkilere başvurulması; tamamen, devrimin asıl sahibi ve davanın asıl çözümleyici gücü olan halkı ayağa kaldırmak, tarihin gündemine çekebilmek, tarihin gerçek bir motor gücü olarak ilerlemesini sağlamak ve rolünün sahibi kılmak içindir. Bu konudaki faaliyetlerimiz bilinmektedir. Teorik ve ideolojik çalışmalar, propaganda ve örgütlenme faaliyetleri, halka sık sık başvurmamız, eksiklikleri ve yanlışlıkları ne olursa olsun sürekli gündemimizdedir.

Genel devrimler tanımına bağlı olarak bireylerin, öncünün ve örgütün bu rolünü bir kez daha tanımlamak gerekir. Dikkat edilirse, Hareketimizde bireylerin, kendini halk yerine koymaktan tutalım, örgüt yerine koymaya kadar; kendine her türlü hayali yakıştırmayı yapmaktan tutalım, kendini bir hiç yerine koymaya kadar muazzam geri bir konumu, yanılgılı, gerçek dışı bir konumu yaşadıkları için, durumları bir kez daha netleştirmek; bu konumda olanları bir kez daha uyarmak ve bireylerin devrimdeki rolünü kesinlikle kavrayıp uygulatmalarını sağlamak büyük önem taşıyor. Bu anlatımda bireylerin durumunun görülmemesi için hiçbir neden yoktur. Yine, bunu doğru icra etmemek için başvurulacak herhangi bir dayanak yoktur. Dolayısıyla, Partimiz içinde militanın rolünü tamamen doğru ele alıp uygulayacağız. Militan, rolü gereği, tanımda belirtildiği gibi, kendi halkının gündemindeki tarihi davayı tespit eder, onun, halkın büyük eylemiyle tam çözüme gideceğini bilir ve esas alır. Bunun kendiliğinden bir halk ayaklanmasıyla olmayacağını; özellikle günümüzün somut koşulları gözönüne getirildiğinde; mevcut emperyalizm ve sömürgecilik kurumlarının somutlanışı dikkate alındığında, bu işte sağlam bir örgütün önderliğinin ve uzun süreli hazırlıklarının gereğini ve böylesi örgütlerin oluşumunda bireyin rolünün önemini kavrar. Örgüt geliştirmenin bilimsel bir perspektifle ve program temelinde mümkün olacağını bilir. Teorik bir faaliyet döneminin, o halkın ayağa kalkmasını olanaksız kılan inkarcı, saptırıcı ne kadar ideolojik ve hatta politik düşünce ve çizgi varsa, onlarla ideolojik savaşımı yeterince yapmak için gerekli olduğunu; bu savaşım için uygun örgütü geliştirmenin önemini; halk kitlelerinin düşüncesini ve doğrultusunu saptıran, bulanıklaştıran, çoğunlukla da yok eden konumları bu ideolojik ve siyasi mücadeleyle, çizgi savaşımıyla bertaraf etmek durumunda olduğunu görür. Bu da, halkın ufkunda kara bulutların dağılması; aydınlığın yavaş yavaş halkın bilincine vurması; halkın yanlış yoldan, düşmanın dayattığı baskı ve sömürü koşullarından çıkıp, yavaş yavaş kendi kurtuluş yoluna girme konusunda ikna olmada arzu ve isteğinin uyandırılması ve bunun için de gerekli bütün araç ve yöntemlere başvurulması anlamına gelir. Bireyin bu safhada yürüttüğü tüm faaliyet halka ulaşmaktan ibarettir. Halkın düşünce ufkundaki karanlıkları dağıtmak; onun iradesizliğini ve dayatılan düşman iradesini parçalayıp, iradeli ve kendisi için konuşan, yürüme arzusuna kavuşmuş bir konuma ulaştırmaktır. Özellikle öncünün oluşumunun esasları, başlangıç dönemi böyledir. Bunun için örgütün gizliliği, doğru biçimlenişi önem taşır. O, sağlam kitle bağlarının, bir hatip gibi çok güçlü bir üslubun ve çok güçlü davranışların sahibidir. Çekiciliğin, cazibenin en sağlam bir ögesidir.

Kitleleri kaçırtan, onların —daha önceki benzerleri gibi— sırtından geçinen, despotizm uygulayan örneklerle asla ilgisi olmayan; tam tersine, bunlarla savaşan, o gün için toplumun büyük özlemini, halkın özlemini kişiliğinde somutlaştıran, buna kitleleri ikna etmede tüm gücünü ortaya koyan, gerçekçi davranan, dolayısıyla kitleleri kendi şahsında, "Bizim kurtuluşumuz, sağlam esaslara bağlanmıştır. Kurtuluşumuz böylesi bir önderlik, bir militan tarafından sağlanabilir" biçiminde iknayı sonuna kadar geliştiren, işte böylelikle öncü olduğunu kanıtlayan bir konuma ulaşmayı şart kılar. Birey, örgüt içinde mutlaka bu konumu yaşayacaktır ki, adına layık bir önder olsun.

Bunun için elbetteki düzenle bağlarını koparacaktır. O, fiziki varlığını devam ettirmek ve bazı devrimsel ihtiyaçları karşılamak için ancak düzene başvurabilir veya düzenin egemenliği altında bazı olanakları zorla zapteder, çoğunlukla ele geçirir. Böylece varlığını sürdürür ama, o büyük oranda gelecekten ibaret olan birisidir. Bütün özlemleri ve tasarıları gelecekte yeniden bağımsız ve özgür bir kurtuluşun sağlanmasına yöneliktir. Böyle bireylerin sayısından çok niteliğinin güçlü olduğundan bahsedilir. Doğrudur, eğer bu öncülük vasıfları yeterince edinilmemişse, bu öncülük sorunu yeterince halledilmemişse, hele hele adına yola çıktıkları halkın amansız koşullarda ve alacakaranlık içinde paramparça edilmesi sözkonusuysa ve de öncülük vasıflarıyla böylece oynanmışsa, her türlü belanın, kazanın, dolayısıyla yenilgilerin, kayıpların olması kaçınılmazdır. Böylesi halkların temsilcileri durumunda olanların halkların içinde bulundukları her türlü yanılgılı ve zayıf durumu aşmayı, kendi şahıslarında gerçekleştirmeleri şartından başka bir kurtuluş şartı yoktur.

Dolayısıyla öncülük rolünü bütün yönleriyle ele alıp uygulama böylesi halkların hareketinin düzenlenmesinin vazgeçilmez bir şartı, onsuz her şeyin olumsuz olabileceği bir durumdur. Bunu kendi gelişme durumumuza uyarlarsak, bizde, kendini ihmal edenler; devrimimizin, büyük halk davamızın zafer gereklerinin çok gerisinde, ona karşı çok duyarsız, düzenle kendi durumunu bile değerlendiremeyen, geleceğin güçlü tasarımlarından uzak olanlar, sayıları isterse onbin olsun, devrimin öncü gücü değil, başbelası olabilirler.

Dolayısıyla görev, öncünün vasıflarıyla oynamak, onu bulanık hale getirmek değil; görev, bütün gücümüzle öncüyü halkın bütün geleceğini kişiliğinde somutlaştıran, kurtuluşu mümkün kılan özelliklere kavuşturmaktır.

Biz bu değerlendirmeleri "Kişilik Problemi"nde de kapsamlı bir biçimde ortaya koyduğumuz gibi, daha sonraki birçok militan faaliyetin değerlendirilmesine ilişkin konuşmalarımızda da ortaya koyduk. Fakat buna rağmen, pratiğin, arzulanan biçimde gelişmeyişi bu konuda öncülük iddiası içinde olanların tamamen üzerinde durup halletmeleri gereken bir meseledir. Biz, Partinin rolü ve doğru öncülük esasları üzerinde, hiçbir partiye nasip olmayacak kadar detaylı durduk. Özenle hareket ettik, doğru ölçülere ulaşmada, gereklerini yerine getirmede çok iyi örneklik ettik. Sıradan bir yaklaşımla, özümsemeyle ulaşılabilecek çok şeyler ortaya koyduk; önceki konuşmalarda öncü örgüt üzerinde durduk ve yine bütün eylemlerimizde örgütlenmenin önemini ortaya koyduk. Onu, tekrar etmeyeceğiz. Ama hepsi iyi özümsenmelidir.

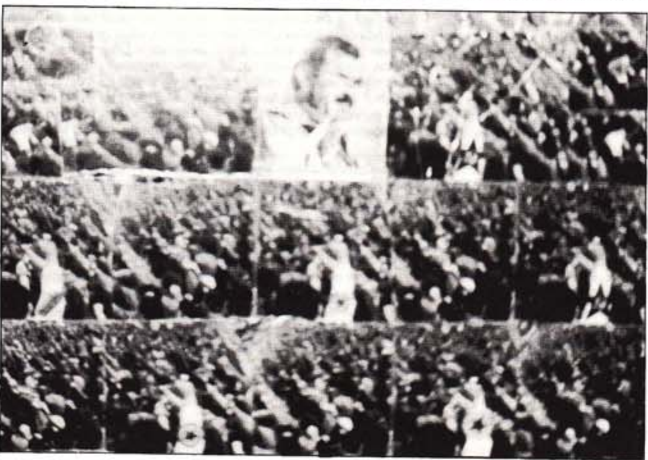
Öncülüğün halk hareketimizdeki yeri bütünüyle böyledir. Onunla oynama, çokça yaşandı. Dönem, halkın geleceğinin temsilini mi gerektiriyor, o bir körlüğe başvurur; düzenle bağlarını koparmayı mı gerektiriyor, o basit çıkar-

Demek ki, halkın siyasal ordulaşması, devreye geçirildiğinde, düşmanı canevinden vuracaktır. Bu onu tamamen hareketsiz kılmak, istediği kadar sayısal ve teknik yığınak yapsın, hepsinin etkisizleşmesini bağrında taşıyan büyük bir silaha, cephe silahına sahip olmak demektir. Bu silahı bütün yönleriyle tanımlamak ve adım adım hazırlamak gerçekten zafer için en başta gelen koşuldur. Özellikle bu artık halk eyleminin, halk savaşımının tam devreye geçirilmesi gerektiği zamanlar öyle olur..."

larını devşirmekle, örgüt içinde sinsi hesaplar yürütmekle uğraşır; gün, doğru bir çalışma tarzıyla, sağlam bağlarla halkın önünü açmak günü müdür, o, despotizmi uygular, işleri karıştırır; doğru mücadele yöntemlerini ortaya çıkarmak mı gerekiyor, o işi-gücü döneme denk gelmeyen, saptırıcı ve gerçekten eğer üzerinde yürünülürse, insanı batağa batırıcı sahte araçlar geliştirmekle meşgul olur! Dönemin ihtiyaçlarına cevap veren olanakları ortaya çıkarmayla değil, tam tersine dönemin istemediği, dönemin ilerlemesinde fazla etkili olmayacak yaramazlıklarla uğraşır. Bir dönem için doğru olan bir genellemeyi her dönem için geçerli sayar. Tam da eylemin canalıcı bir öneme haiz olduğu bir zamanda bir bakıyorsun ki, "gelin doğruları konuşalım" diyor. Doğru bir durum değerlendirmesinin yapılmasının gerekli olduğu bir yerde, ters bir biçimde "şu pratikten başka birşeyle uğraşmayacaksınız" diyor. Oysa, başka bir dönem için doğrudur ama o dönem için yanlıştır.

Kısaca, somut koşullara denk gelen bir çalışma düzeni yerine, önceki döneminkini yeni dönemde, o dönemin görevlerini de başka bir dönemde ortaya koymaya kalkışıyorlar. Bunlar, tipik durum karıştıranları, oportünistler, ve aynı zamanda provokatörler, faaliyetlere çok uzak işlerle uğraşanlardır. Ve böyleleri bizde de az ortaya çıkmadı. Çok çıktı. Hele hele militan seviyenin, somut durum değerlendirmesini yapmayacak kadar çok geri olduğunu düşünelim, günün emredilen görevlerini yerine getirmede kendini tamamen koyvermiş, ideolojik gelişimi-siyasi gelişimi mevcut çizgiyi karşılamaya yetmeyen, onu çok çok sağdan, geriden izleyen, örgütlenemeyen, kısaca öncünün vasıflarına ulaşamayan bir konumdaysa, elbette uyanıklar ortaya çıkar. Düzenin bilinçli ajanlarından tutalım, çıkarlarını ortayolculukta bulanlara kadar hepsi böylesi bir ortamda ellerinden geleni yaparlar. Ve dolayısıyla öncü hareket daha kitlelere sağlam ulaşmadan içinden felç olur, yozlaşır. Peki, bizde bu tür unsurlar, onların ortaya çıkardığı karışıklıklar az mıdır? Değil. Ve çok iyi anlaşılıyor ki, bunlar her şeyden önce kendini zamanında devrimciliğe layık bir tip haline getiremeyenlerdir. Tarihin bir halkın büyük davası konusunda emrettiklerini kendisine kabul ettiremeyenler, buna güçlü bir inanç getiremeyenler, inancı varsa bunun bilimsel izahını, bilimsel çözümünü gündemine getiremeyenler, inceleme-araştırmasına fazla girmeyenler, bunun için düzenle kopuşu sağlamayanların, dolayısıyla geleceğe ilişkin konumları da fazla net değildir. Günceli yaşar, düzenle bağlarını koparmaz; çıkarlarını olası devrimci gelişmede de biraz sağlama almak için, yani düzenle ilişkilerini ve çıkarlarını daha değişik bir tarzda düzene karşıt gücün içinde de garantiye bağlamak için kişisel çıkarını düşünür. Bunlar kitlelerin gelişebilecek eylemi içinde ezilmemek; kitlelerin kendi kaderine sahip çıkışının, dolayısıyla halkın kendi kaderinin çözümünü bizzat kendi eliyle yapmasının kendi bireyciliği için ölümcül bir darbe teşkil edeceğini bildiği için, kitlelerin eylemini sabote etmek; kitlelerin eyleminin doğru gelişmesinin düzenlenmesine ilgi göstermemek; bununla kendi bireysel tutkularını tatmin etmekten öteye gitmemek gibi bir konumun içindedirler.

Dolayısıyla, halkın eylemini düzenlemeye değil de, bozmaya, bastırmaya uğraşanlar; geleceğin net bir biçimde çizilmesiyle değil de, inançsız, karışık bir biçimde gösterilmesiyle uğraşanlar; bireyin büyük bir fedakarlık ve cesaret örneği olması gerekirken, günlük olarak kendini yaşatma arzusu, hesabı içinde olanlar ve bunu da çok çeşitli bahanelerle kendini maskeleyerek savunma durumuna girenlerin, günün doğru çalışma tarzını esas almak ve bunun için her şeyini ortaya koymak yerine, sözümona çalışıyormuş görünüp de döneme denk gelmeyen ve çizginin o günün ihtiyaçlarına göre hayata geçirilmesine imkan hazırlamayan karmakarışık pratikler içinde olmaları, çokça yaşanan ve anlamı böyle olan durumlar değil de nedir? Bunun doğru militanlıkla, öncünün tarihsel rolüyle ne alakası vardır?

O halde, bir kez daha öncü hareketimizin inşasında militanların kendilerini her türlü yanılgıdan, yanlışlıktan ve çıkar ilişkisinden kurtarıp, özünde halkın kendi kaderini çözmeden ibaret olan rollerine kavuşturmak için, sağlam geleceği kişiliğinde temsil eden, düzenle çok köklü bir kopuşu sağlayan, bütün gününü halk hareketinin düzenlenmesi için, bunun doğru yolunu ve yöntemini bulmak için sarfeden, bunun her gün halka doğru taşırılması için çabasını en gerçekçi tarzda ve sonuna kadar harcamaktan geri kalmayan bir öncü düzeyine ulaştırılmaktan başka bir ereği kalmaz. Bunun dışında bir öncülük vasfını kimse kendisine yakıştıramaz. Ve ancak böyle öncülerin halkların kaderlerinin değiştirilmesinde tarihi rolünden bahsedilir.

Eğer, öncü kendini bu tarzda tarihin gündemine getirmişse, halkı, davanın temel sahibini, motor olması gereken gücüne yakınlaştırmışsa ve bugün harekete geçirmenin ilk adımlarını atmışsa, artık devrede olan halktır; uyanmıştır, öncünün büyük faaliyeti içerisinde doğrultuya kavuşmuştur, çizgiye kavuşmuştur, yolun sahibi olmuştur. Aynı zamanda bu yolda, yöntemin de sahibi olmuştur, doğru savaşım aracını da esas almıştır. Artık bu halk yürüyordur. Bu yürüyüş nedir? Bu yürüyüş, halk savaşıdır. Böylesine yürüyen halkın somutlanışına ne ad verilir? Eğer sorun, yerli, gerici, faşist-baskıcı, despotik rejimden kurtulmaksa, halk cephesi denilir. Eğer amansız bir ulusal baskıyı, imhayı ve de sınıfsal sömürüyü içiçe uygulayan bir rejimden, hele hele faşist bir sömürgeci rejimden, bütün gerici güçlerin desteğini almış bir rejimden kurtulmaksa, ulusal ve toplumsal kurtuluş cephesi denilir. Dikkat edilirse, burada cephe terimi, eyleme geçen halkın durumu için kullanılıyor. İster sınıfsal baskıdan, ister ulusal baskıdan veya içiçeliğinden kurtulmak için olsun, belli bir örgütlülüğe kavuşmuş ve kendi eylemliliğini sürdürüyorsa, işte burada cepheleşen, savaşım cephesine kavuşan bir halkın durumundan bahsedilebilir.

Bu durum, tabii ki, birçok yönden halkın kendini tanıması, bizde özellikle kimliğine kavuşması, her şeyden önce ulusal kimliğini kabul etmesi ve kavraması demektir. Çünkü ulusal kimlikten büyük oranda uzaklaşma vardır. Bu, partinin önemli propagandasıyla benimsetilmeye çalışılmıştır. Yine halkın içinde toplumsal sınıflaşmanın değerlendirilmesini, dolayısıyla kurtuluştan çıkarı olanla olmayanların bir değerlendirmesini, mevzilenmesini yapmayı gerektirir. Bazı sınıflar vardır; özellikle egemen durumda olanların işbirlikçilik konumunun tamamen açığa çıkarılması önemlidir. Onların teşhir ve tecriti halk tarafından görülmelidir. Halkın eyleminin dayanabileceği temel sınıflar, yani kurtuluştan çıkarı olan temel gücün tanımının ve hareketin onlara dayandırılmasının doğru yapılması da büyük önem taşır. Ki, bu örgütün stratejisidir. Yani düşman tespiti, işbirlikçi gücün tespiti, bu hareketin dayanacağı temel güç ve bir de buna dost müttefik güçleri dahil edersek, halkın savaşımının nasıl ve hangi temellerde yürütüleceğini planlayan strateji belirlenmiştir. Strateji bu durumda dost-düşman ayrımını ve bunların sıralanmasını doğru yapmaktan ibarettir. Bu daha çok öncü örgütün baştan beri özenle hazırladığı, bilimsel olarak ifade ettiği bir görevdir. Buna bağlı olarak atılacak diğer adımlar, hareketin adım adım pratikte düzenlenişidir. Çizilen stratejiye uygun olarak temel çalışma alanı, halk yığınları, yani işçi-köylü, gençlik —daha çok da bizde üretimden kopmuş, geniş işsizler yığını halindeki gençlik— yığınlarıdır. Bunların örgütlendirilişi; öncünün atacağı ikinci önemli adımdır. Ve buna da taktik adım denir. Taktik, tamamen temel gücün harekete geçirilişini mümkün kılan çalışmadır; günlük olarak temel gücün, örgütsel ve eylemsel bir konuma çekilmesidir. İşçi-köylü, gençlik, kır-şehir, ara tabakalar, kadın kesimi; her birinin somut konumuna uygun, onların kendi somut konumlarını esas alan bir değerlendirme, dolayısıyla özgün örgütlenmelerine gereken önemi vermek gerekir. Bunlar kitle örgütlenmesidir, hakın çeşitli kesimlerinin örgütlenmeleridir. Yine, hepsinin üretimle ilişkileri, düşmanla temas durumu, genelde toplumsal yapı içindeki yerleri, uyanış içinde olma konumları hep hesaba katılır. Taktik, tamamen bu işlerin yerli yerine oturtulması ve hesabının doğru yapılmasıdır. Kimin ne kadar öncülük yapacağını, kimin hangi gün, hangi kısa dönem için harekete geçileceğini, kimin aşırı gidişinin önleneceğini, kimin geri duruşunun giderileceğini belirleme ve gereğini yapma, taktiğin görevidir.

Bunların planlanması, uygun örgüt birliklerinin devreye geçirilmesi, halk birliklerinin oluşturulması, öncünün bu özelliklerin sağlıklı geliştirilmesinde görevlendirilmesi ve aynı zamanda uygun eylem biçiminin tespiti gerekir. Gösteri mi yapacak? Gerillaya mı katılacak? Protesto mu yapacak? Boykot eylemini mi düzenleyecek? Pasif bir eylemlilik mi esas alınacak? Kızgın bir savaş mı gündeme girebilecek? Kısmi bir ayaklanma mı, genel bir ayaklanma mı gereklidir? İşte bütün bunların mevcut somut konumunu dost güçler, düşman güçler açısından değerlendirmek ve esas olarak da temel gücün konumunun örgütlenişini, onun "yürüyebilirim, başarabilirim" diyecek noktaya getirilmesini sağlamak, bunun hesabını yapmak, taktik önderliğin işidir; taktik mevzileniştir, taktik planlamadır. Bu son derece stratejiyle bağlantılıdır ama, daha çok günlük olarak stratejik mevzilenmenin adım adım hayata geçirilmesi ve başarıya götürülmesidir.

Dolayısıyla cephe, daha çok taktiksel bir konumu, taktik bir örgütlenmeyi ifade ediyor. Bütün halkın birliklerinin örgütlendirilip eyleme geçirilmesinin somutluk kazanmasının cephe tanımı olduğu ortaya çıkıyor ve daha çok da halkın siyasal bir konuma gelmesini tanımlıyor. Öncü ile ilişkileri var, halkın en savaşkan kesimi olan gerilla ile ilişkileri var. Dolayısıyla hem gerillanın gelişmesinde ve gerilladan etkilenmede, hem öncünün gelişmesinde ve öncüden etkilenmede yaşanan durum en şiddetli cephe çalışmaları için de sözkonusudur.

Cephe çalışması, öncü ile gerillanın içiçeliğinin en iyi sağlandığı gelişim, kendisinden sürekli taze kan alınabilecek bir konuma gelmesinin de ifadesi oluyor. Yani cepheleşme, bir yandan öncüye, bir yandan gerillaya kan verir. Yani, halkın, cephe adımı içerisine girmesi demek, gerillanın dağlarda sıkışıp kalmaktan kurtulması, öncünün kadro noksanlığı ve kadro kaybının da önlenmesi demektir.

Cephe aynı zamanda geniş bir siyasal mücadeleyi ifade ettiği için, düşmanın karşı koyamayacağı, özellikle askeri örgütüyle ezmekte tamamen çaresiz düşeceği bir siyasal ordu gücüdür. Halkın siyasal ordusu, yani cephesi, eğer gelişim halindeyse, düzen gerçekten büyük bir çaresizlik içinde kalmış demektir. Çünkü düzen ordusu, daha çok dıştan gelecek bir düşman ordusuna karşı veya büyük bir ayaklanmayla harekete geçmiş bir halka karşı, onu tasfiye etmek için hazırlıklıdır. Buna teknik-maddi gücü yeterlidir. Kısa sürede vurur, ya yener, ya yenilir. Bu da bir çözümdür. Ama halkın topyekün bir eyleme geçtiği, üretimle bağlantılı, bütün halk kesimlerinin yoğun ilişki ve eylemlilik içinde olduğu bir durumda böylesi bir halkın başına ne ajan, ne jandarma, ne polis koyabilir. Dolayısıyla, düzenin tam yetmezliğe düşeceği nokta, düzenin güç getirmede ve yöntem geliştirmede, kısacası, özel savaşımını geliştirmede en çok zorlanacağı nokta, halkın siyasal ordulaşmasıdır.

Demek ki, halkın siyasal ordulaşması devreye geçirildiğinde, düşmanı canevinden vuracaktır. Bu onu tamamen hareketsiz kılmak, istediği kadar sayısal ve teknik yığınak yapsın, hepsinin etkisizleşmesini bağrında taşıyan büyük bir silaha, cephe silahına sahip olmak demektir. Bu silahı bütün yönleriyle tanımlamak ve adım adım hazırlamak gerçekten zafer için en başta gelen koşuldur. Özellikle bu artık halk eyleminin, halk savaşımının tam devreye geçirilmesi gerektiği zamanlar öyle olur. Yani öncü oluşmuş ve halk cephesinin oluşumuna katkıda bulunması zorunlu olan bir yere kadar gerilla ortaya çıkmışsa ancak onların bel kemiği olan, olması gereken cephe oluşmamışsa, beyin bir tarafta, kol ve bacaklar bir taraftadır. O gövde, bel kırıklığından ötürü kendini oturtamaz, yürütemez. Cephe birleşik faaliyetin omurgasıdır. Dolayısıyla, biz belli bir dönem için, özellikle günümüze doğru geldiğimizde, tam da bu aşamada eğer halk cephesinin inşasını gerçekleştiremezsek, bunda gecikirsek, öncü izole olur ve tasfiyeye uğraması kolaylaşır. Giderek güdük kalması ve tasfiye edilmesi tehlikesi doğar, böyle bir örgüt durumuna düşmesi kaçınılmazdır. Gerilla yalnızca dağda varsa, orda sıkışıp nefes alamaz bir duruma gelir ve giderek siyasi niteliğinden sıyrılmış bir mahkumlar topluluğuna dönüşür. Mahkumlar topluluğuna dönüşmekten, bu yapıya gelmekten öteye gitmeyeceği, kurtulamayacağı açıktır. Bunların doğası gereği böyledir. Devrimin temelde bir halkın eseri olması gerektiği için böyledir. Ve halkın artık belli hazırlıklarından sonra hareketinin düzenlenmesi şart olduğu için böyledir. Bu şart yerine getirilmediği için diğer hazırlıkların da başarısızlığa gitmesi kaçınılmazdır. Bu tanımın ışığında, bizde halkın eylemliliğinin gelişme durumu nedir? Ve özellikle öncü üzerinde, gerilla üzerinde nasıl etkili oluyor? Buna da değinmek gerekir.

Şüphesiz, öncü hareketimiz başından beri kitleye, halka gidiş sloganıyla ortaya çıkmıştır. Çünkü, Kürdistan gerçekliğini kabul eden ciddi bir güç ortada yoktur. Bilakis, çağın hadsiz bir inkarıyla, vurdumduymazlığıyla karşı karşıyayız. Enternasyonalizm adeta Kürdistan sınırlarında duruyor, burada yok oluyor. İşbirlikçiler, yani kendilerinden en azından bir burjuva hareket beklememiz gerekenler, ihanet konumunu bırakma niyetinde değiller. Düşman zaten günlük olarak imhayı dayatmak ve sonuç almakla uğraşıyor. Şüphesiz, öncü bu du-

rumda bütünüyle halka yönelmekten, tüm gücüyle halka çağrı yapmaktan ve onun özgücüne dayanmaktan başka hiçbir seçeneğin sahibi değildir. Ve eline geçen her fırsatta, her araçla, halkı doğru çağrılar temelinde ayağa kaldırmaya çalışır. Tam da bu noktada yine öncünün bir kez daha PKK'de somutlanışı ortaya çıkıyor. Bizde öncü, herhangi bir ülkedeki öncüden çok daha farklı ve son derece zorunlu olarak ilk elden halka gitmeyi, halkla ilişkilerini geliştirmeyi esas almak durumundadır. Çünkü başka seçeneği yoktur. Eğer bizde biri, hem de koşullar çok olgun olduğu halde, halka yönelmiyorsa, halkın bütün yönleriyle örgütlenmesine kendini vermiyorsa, bilin ki o, ya bir köledir, ya bir ağa taslağıdır, ya da düzenin imbiğinden geçirilmiş iflah olmaz bir küçük-burjuva; düzenin objektif ajanıdır. Bu durumu, başka türlü izah etmek mümkün değildir. O, kendine sevdalı, çıkarına düşkünün tekidir. İçinizde daha ilk adımları attığımızdan beri halkın büyük gücünü esas alma yerine, onu bir tarafa bırakan, hatta kendisini ağavari dayatan, hazır ilişkilerin bile kıymetini bilmeyenler var. Bu tutumlara girmek Partimizin öncüye hakim olması gereken kitlesel özelliğini inkar etmektir ve dolayısıyla da zaferin, halkın eyleminin ve gelişiminin daha başından inkarıdır.

"...PKK'nin büyük itibarı, halk nezdinde kabulü nasıl ortaya çıkmıştır, önderlikle ilişkisi nasıldır? Tabii önderlik yalnız bir kişinin şahsı değildir. Önderlik bir hareketin tümünün gelişiminin yürütülmesidir. Sizler, bir de bu yönden; zindan direnişinin Partiye bağlılık andı biçiminde gelişmesini, halkın bağlarının gelişmesindeki yerini; bütün direniş şehitlerinin son nefeslerinde parti gerçeğine bağlılığını, bunun halkın itibarının parti etrafında gelişmesi içindeki yerini; bütün militanca faaliyetin, fedakarlık faaliyetlerinin PKK'nin kitle bağlarının zedelenmemesi ve gelişmesi içindeki yerini çok iyi değerlendirmelisiniz..."

Bizim bu konumları kabul etmememizin anlamı şimdi burada daha çok açığa çıkıyor. Bizim sıradan bir dostluk ilişkisini yakalamamız için sarfettiğimiz çabaların büyük önemi burada ortaya çıkıyor. Eğer dürüstseniz, yüzlerce, binlerce kitle ilişkisini tutmanız sözkonusu olduğu halde buna yönelmemeyi, çok büyük bir gerilik, gerçeklerimizle çelişen bir durum ve mutlaka aşılması gereken bir konum olarak değerlendirmelisiniz.

Biz, halkın ilgisini yaratmak için neler yapmadık? Şimdi bizim kadromuz, özellikle yeni yetme kadro veya kendine, çıkarına biraz düşkün kadro, bütün bu vazgeçilmez gerçeklerimizin farkında değildir. O, bir günlük paşalık uğruna her şeyi bir tarafa bırakmaya bayılıyor! Bunun kabul edilir hiçbir yönü yoktur. Kitleyi, halkı hor görüyor! Bu kimin yaklaşımıdır? Düzenin efendilerinin yaklaşımıdır. Ona, sen devrimi neyle yapacaksın diye sormak lazım. Hazır gücü bile örgütlemeye tenezzül etmiyorsanız, kiminle devrim yapacaksınız? Partinin size verdiği yetkiyi bir-iki gün kullanarak sorumsuzca yaşayacaksınız; buna da "militanlıktır" diyeceksiniz! Nasıl inanabilirsiniz buna? Kesin değişmeniz gerekir. Bunun başka yolu yoktur.

Bütün devrimimizin gelişim esaslarını gözönüne getirelim; büyük kitle bağlarını yaratmaktan başka çaremiz yok. Hangi güce sığınacaksınız? Bu güç yanıbaşımızdaki işbirlikçiliktir, devlettir. Ona sığınmak da ihanettir veya kendini bir ağa yerine koymaktır. Ağa kimdir? Ortaçağ kalıntısıdır. En gerici tiptir ve uşaktır. Bu insanları, bunların siyaset yapanlarını da, en büyüklerini de görüyoruz. Ve gerçekten büyük öfkemiz var. Su ve hava kadar kitle bağlarına muhtaç olduğumuz halde, hazır olanı bile tepmekle uğraşanlara gelin de, öfke duymayın! Bunlar devrimle ne kadar oynadıklarını biliyorlar mı? Bunlar bu halkın başına ne kadar tehlikeli bir konumda bir bela, bir iflah olmazın teki olduklarını acaba görebiliyorlar mı? Ve biz bu kadar gafil, bu kadar devrim gerçeğimizin dışında yaşayabileceklerin, bu denli içimizden çıkabileceklerine inanmazdık. Bu var ve bunun kabul edilmezliği bütün yönleriyle açığa çıkmıştır.

"Halka rağmen, halk için" deyimini biliyorsunuz, meşhur bir kemalist tekerlemedir. "Halka rağmen, halk için", bugün halkın başına dünyada görülmemiş bir rejimin hortlatılmasının temelidir. Ve Kürdistan'da da halkın sırtında halk devrimi, Kemalizmin kopyasını yapmaktır. Öylesi bizden uzak olsun. Bu temelde düzenden etkilenme olmuştur. Ağalıktan da etkilenme vardır. Bunlar lanetlidir. Ve bunlar militanlarda çokça ortaya çıkıyor. Bu konuda biz bazılarını, "Sen ağalığı uygulatmak istiyorsun" deyip karşımıza almayız; tutar, Partiden dışarı atarız. Kimse, Parti içinde kendini böyle dayatamaz. Biz neyiz? Hangi tarihte ortaya çıkmışız? Hangi tarihi amaçla yükümlüyüz? Çeşitli alanlarda böyle tipler ve özellikler yaygınca çıkmış! Nasıl cesaret ettiniz? Partimizin ortaya çıkışının tarihi özelliklerini nasıl bir çırpıda bir tarafa bırakabiliyorsunuz? Neden kendinize biraz şekil verme gereğini duymadınız? Peki savaşı neyle kazanacaksınız? Biz, size silahı vereceğiz, biraz da yetki vereceğiz, bunun üzerine oturacaksınız! Bunun yoldaşlıkla, önderlik gerçeğini yaşamakla ne alakası var? Bu izah edilmesi gereken bir durum.

Şimdi tam bu noktada, halka büyük gidişin sahibi olmak gerekir. Halkın, herhangi bir ülkedekinden katbekat daha fazla bizde belirleyici ve tamamen özgücünü konuşturmakla kendini kurtaracak bir güç olduğunu bilmek, bunu bütün çalışmalarımızın ön hazırlık aşamalarından tutalım, özellikle halk eylemine yönelme aşamasına kadar tamamen vazgeçilmez bir koşul olarak görmek, uygulamak ve çalışmalarımızın temeline yerleştirmek gerekir. Hiçbirimiz, bundan vazgeçmeyiz. Başka türlüsünü, değil uygulamak, düşüncemize bile getirmeyiz. Bu bize yapılabilecek en büyük kötülük olur.

Çoğunuzun geçmiş pratiğini bir de bu açıdan değerlendirdiğimizde, halka hor yaklaşma, halkı kaçırtma, halkın ilgisiyle oynama; halkın hazır ilişkilerini kullanmama durumları görülecektir. Buna ne ad vereceksiniz? Böylece bir vicdanın sahibi olduğunuzu nasıl belirteceksiniz? Kişiliğinizi nasıl tanımlayacaksınız? Hem de PKK adına! Burada kemküm etmek yok! Burada şu neden, bu neden demek de yok! Bunun izahı yoktur. Halkın sırtından geçinmenin, halkıyla böyle —hem de konumu böyle olan bir halka— alay etmenin sözcükle tarifi olamaz. Zira suçtur.

PKK, baştan itibaren bu suçluluk konumunun aşılmasıdır, kabul edilmemesidir. Hiç kimse "PKK adına bu suçu geliştirme pratikleriyle uğraşacağız, bu suçu örgütleyeceğiz, yetkimizi bu suç için kullanacağız" diyemez. Bu çılgınlıktır. Zaten bizim bunu kabul edememememiz, bunu bir örgüt meselesi olarak değil de, büyük bir küstahlık olarak değerlendirmemiz de bu yüzdendir. Bunun değerlendirilmeye gelir yanı da yoktur.

Partimiz içinde halk kişiliği, özellikle halk eyleminin düzenlenmesi içindir; bu temeldir. Sürekli temsil edilmesi gerekir. Bundan aşağısını hiç kimse hiçbir gerekçeyle ileri süremez, ve biz devrimimizi de halkımızın özgücünden başka hiçbir araçla, seçenekle gerçekleştiremeyiz.

Halkımızın şimdi biraz daha ortaya çıkan desteğinde görüldüğü gibi, daha baştan da Partiye, öncüye ilgi göstermesinin nedeni, halkı tek seçenek görmemizden, bütün örgüt çalışmamızın buna hizmet etmesinden ötürüdür. PKK'nin aynı zamanda halklaşmanın en sağlam güvencesi olduğu da ortadadır. Bu yüzden biz çok önceden şöyle bir değerlendirme yapmıştık: "PKK bir sınıf önderliğidir ama, aynı zamanda halkın özgür gelişimidir, halkın harekete geçirilmesidir, halkın savaşımıdır." PKK'nin sloganları da yine bu gerçeği izah etmek içindir. Bu niteliğimiz çok belirgindir. Daha yıl içinde çıktı, gelişti, bitti; bu ise, asırlık bir Hitler'dir— böylesine büyük bir suçluyu ne insanlık kabul eder ve ne de çağ. İşte bunun verdiği telaşla ortalığı velveleye verdiler. Çok çeşitli demagojilerle ortalığı bulandırmaya çalıştılar. PKK hareketine yönelik o bildiğimiz büyük saldırı, büyük demagoji ve büyük işkence bunun içindir.

Daha halk kendi kimliğini bile doğru dürüst ifade etmeden, neye uğradığını şaşırdı. Hatta, "işte bu işler PKK yüzünden başımıza geliyor" dedirtmek için, bazıları PKK kılığına girdiler; halkın üzerine gittiler. Yani, bütün kötülüklerin sahibi bin yıllık azgın imhacı güç değil de, daha o zaman yeni ortaya çıkan bir-iki yıllık PKK'dir denilecek noktaya getirildi. Büyük demagojiye ek olarak, bir de o saptırılmış ve kendileri de dolaylı suçlu olmaktan öteye gidemeyen, sözümona halkın adına hareket edenlerin, "Bütün bu kötülüklerin sebebi PKK'dir; PKK ortaya çıktı ve işte bu şeyler başımıza geldi" demelerini düşman sürekli körüklüyordu. Ve öyle bir duruma

"...Günümüzde halkın örgütlülüğü ve eylemliliği ne düzeydedir, halk cephesinin gelişme düzeyi nasıldır? Kürdistan halkı eski kaderine razı, kendinden vazgeçmiş, yaşantısından vazgeçmiş bir halk konumunu yırtıp, bir kenara atmıştır. Kürdistan halkı artık eskisi gibi yönetilir durumu aşmıştır. Düşmanın her türlü baskı dayatmalarını sineye oturtacak bir halk olmaktan çıkmıştır. Önemli oranda ulusal kimliğine sahip çıkmaya, emeğin kurtuluşu için bilinçlenmeye başlamıştır. Bunun denenmiş sağlam bir öncülük etrafında, PKK önderliğinde gelişmesini kabul etmiştir. Silahlı savaşımın kendi eyleminin konulmasında ve geliştirilmesindeki rolünü görmüş ve destekler konuma ulaşmıştır..."

1978'lerde biz, kitlelerin harekete geçirilişini gördük, mevzii de olsa, bazı bölgelerde halkımızın ilk defa zulme, sömürgeciliğe karşı ayağa kalktığını biliyoruz. Feodal ağaların halkı kullanması, halk hareketi değildir. Bazı gericilerin halkı kendi aşağılık amaçları için ayaklandırmaları, halk hareketi değildir.

PKK'dir, halk hareketi; onun ilk adımlarıdır bu işin başlangıcı. Düşman, halkımızın kendi kaderini çözmeye doğru adım attığını gördüğünde, mevcut büyük devlet çarkı ve onu temsil eden burjuva partileri, parlamentosu, hükümeti yetmiyormuş gibi, tepeden tırnağa kendini zırha büründürerek, zırhlarıyla —yani ordusuyla— çıkışımızı ezmeye girişti. Halbuki biz daha ilk adımları bile ancak çok sınırlı atabiliyorduk, ama o sezdi ki, Kürdistan halkının ayak sesleri tarih sahnesinde duyuluyor ve Kürdistan halkı tarih sahnesine çıkıyor. Düşman bu konuda bin yıllık tecrübeye sahip olduğu için bu ayak seslerinin ne anlama geldiğini de tahmin eder. Çünkü bu büyük bir suçlunun her gün insan kırımıyla uğraşması, ama kırıma uğrattığı insanların bir bölümünün muhtemelen ona karşı dikilebileceğini sezip korkuya kapılmasına benziyor. Örneğin, bir Hitler döneminde insanları kırımdan geçiren Gestapo'da o ölüm kamplarında bir grubun kurtulup onların başlarındaki Gestapo şefine hücum etmesini düşünelim. Benzeri durum yaşanıyor.

Kürdistan'da halkın kendisini böylesine ayağa kaldırabileceği durumu ortaya çıkınca, aslında Hitler'in kampından daha beter bir kamp durumunu ülkemizde yaratan böylesi bir faşist cellattan hesap sorabileceğimizi sezdi; bunun karşısında içine düştüğü durum büyük bir suçlunun telaşıdır. Tabii, eğer bu suçluluk biraz hesap verir duruma gelirse, ne dünyada kendisini savunabilir, ve ne de mahkemelerde! Böylesine bir caniliği yapan, halkların katliamcısı bir gücü çağımızın bu koşullarında biz yargılamaya başlarsak —ki, Hitler 15

gelindi ki, halk nerdeyse "Bu PKK'nin çıkışı acaba gerçekten bizi katliama mı götürüyor" diye şüphe içine düşmeye başladı. Çünkü propaganda öyleydi. Hele o işbirlikçi ilkel milliyetçilik taslakları, bu halkın iliklerini kene gibi emenler, "Özgürlük için atılacak ilk kurşun, gizli ve radikal devrimci örgütlenme imhadır. Kürdistan lafını kullanmak hakeza budur" diye ortalığı velveleye verirken, sosyal-şovenizm de, "Kürdistan'ı da, halkını da ağzınıza alamazsınız. Biz devrim yaptıktan sonra bunları tartışırsınız" diyordu. Tabii o zaman eğer bizden eser kalmışsa! Durum buydu. Bunlar, bütünüyle aleyhte çalışıyorlardı; "PKK'nin yolu yanlıştır, tehlikelidir" diyorlardı. Devletin kendisi de bu işe tüm gücüyle yüklendi, ve evet, biliyorsunuz halk karşısında öncü, neredeyse suçlu bir konuma düşürülüyordu. Biz PKK'nin halka layık bir örgüt olduğunu kanıtlamak için, ne tür bir çalışmaya yöneldik? Bu konu yeterince bilince çıkarılmıyor. PKK'nin halkın nezdinde kabul ve itibar gören bir örgüt olması için biz nasıl sabrettik? Biz, bunun için bütün eylemimizi nasıl sağlam temellerde yeniden düzenlemek istedik? Düşmanın bizi halkla karşı karşıya getirme çabasını, o her türlü sahte işbirlikçi ve tasfiyeci sol papağanların büyük teşhir ve tecritini boşa çıkarmak için nasıl hareket ettik? Bunların hepsini bilmek gerekir. Bunlar öyle kendiliğinden kazanılmış kazanımlar değildir. "Çoğu da zaten öyle gelir, ben de girdim halkın içine, binlercesi bana hayran oldu" şeklinde düşünmekle olmuyor. Biz, bu bağların sağlam gelişmesi için gerektiğinde kendimizi bir melek gibi tutmak zorundaydık. Kendimizi kusursuz kılmak için ne lazımsa öyle yapmak zorundaydık ki, düşmanın büyük oyununu kendi kişiliğimizde boşa çıkaralım. Bu işe başlamadan, daha önce bile olası bir önemli davanın lekelenmemesi için, bazı düşman olabilecek güçlerle ilişkileri kusursuz kılmaya büyük özen gösterdik ki, zor günlerde aleyhte bir durum ortaya çıkmasın; bize, "Çok kötüdür" demesinler.

PKK'nin büyük itibarı, halk nezdinde kabulü nasıl ortaya çıkmıştır, önderlikle ilişkisi nasıldır? Tabii önderlik yalnız bir kişinin şahsı değildir. Önderlik bir hareketin tümünün gelişiminin yürütülmesidir. Sizler, bir de bu yönden; zindan direnişinin Partiye bağlılık andı biçiminde gelişmesini, halkın bağlarının gelişmesindeki yerini; bütün direniş şehitlerinin son nefeslerinde parti gerçeğine bağlılığını, bunun halkın itibarının parti etrafında gelişmesi içindeki yerini; bütün militanca faaliyetin, fedakarlık faaliyetlerinin PKK'nin kitle bağlarının zedelenmemesi ve gelişmesi içindeki yerini çok iyi değerlendirmelisiniz. Bu işi çok yanılgılı, çok yetersiz değerlendirirseniz, dolayısıyla kitle bağlarıyla oynama, ortaya çıkmış olan halk gücünü dilediği gibi değerlendirme, harcama durumu ortaya çıkıyor ki, bu da bizim düşmanın şimdiye kadar yapıp da başaramadığı bir konuma kendi elimizle gelmemizdir. Dolayısıyla, bu konuma gelmemek için, bizim harekete geçirmek istediğimiz o 1980 öncesi ve sonrasındaki halkın etkilenmesine ve siyasallaşmasına önem verecek; düşmanı boşa çıkarmak için, onun gerçekten akla-hayale gelmez bütün saldırılarını boşa çıkarmaya büyük yer vereceksiniz. Her şeyden önce halkın uyanan umudunu diri tutmak, halkın Partiye güvenini sürdürmek için, buralarda büyük bir sabır ve tahammülle bir hazırlık içine girildiğini, bunların, halkın Partiye güvenini ve umudunu sağlamak için yapıldığını unutmamak gerekir. Çok iyi biliyoruz, mitolojide Aşil'in topuğundan bahsedilir. Dev gibi bir örgütün de olsa, nerede olursa olsun, halktan kopuksa onun işi bitmiştir. İşte bu durumu yaşamamak için, halk amansız bir dönemde, baskı döneminde bir yiğitlik mi istiyordu; Partimiz bu yiğitliği gösteriyordu. Bir zindan direnişi mi gerekiyordu; onu gösteriyordu. Belki bunlar bireysel kahramanlık gibi gözükür, ama işte halk kahramanlığı tam da bu dönemdedir. Herkesin sustuğu, kaçtığı, ödlek haline geldiği, faşizmi bir kader gibi gördüğü bir yerde, büyük direniş gösteren birisi eşittir halktır. Ve biz de bunlar ortaya çıkmıştır. Bir değil, düzinelerce ortaya çıkmıştır. İşte bu, PKK'yi halkın nezdinde büyük itibara ulaştıran ve öncü güç kılan bir gelişmedir. Halk adına dışarda da yaşanılmıştır. Bir soysuzca yaşantı değil, tamamen onun büyük davasının başarısı için yaşanılmıştır. Halk bunu anlamıştır. İşte birçok militanın bile tanımlamakta güçlük çektiği, Partiye ve Önderliğe bağlılık olayını, bıkmadan ve giderek daha da derinleşerek yaşamaktadır. Halk, çok yetersiz de olsa, dağlardaki direnişi çok iyi değerlendirmiştir. O temelde, Partiye güvenini pekiştirmiştir. İşte bu yıllar, bu temelde halkın Partiye bağlılığı açısından kazanılmaya çalışılmıştır diyoruz. Eğer halk ilk umutlanışını düşmanın dayattığı büyük baskı ve demagojiyle kaybetmiş olsaydı, biz kırk yıl da burda uğraşsak, şimdikinden katbekat fazla, misli görülmemiş ordular da oluştursak, canlandıramazdık. Umudunu kesmiş, büyük uykuya dalmış ve de tabii ki düşmanı yaşayan bir gerçekten hiçbir şey çıkartamazdı. Ve dolayısıyla devrim yapılamaz, devrimci gelişme de olamazdı. Kitle bağlarını bir de bu yönden göreceksiniz. Düşmanın bir aileyi düşürmek için neler yaptığını biliyorsunuz. Ne kadar yatırım yaptırdı? "Cezalarınızı affedelim, alın size bu kadar para, alın pasaport" dedi; yani kendisinin değme bir bürokratına, özel savaşçısına göster-

mediği ilgiyi, bir devrimcinin içinden çıktığı aileye gösteriyor. Ve çoğu aile içinde gericiliği temsil edenler de, gidip bunlarla uzlaşmaya çalışıyorlar. Böyleleri çok var. Niçin? Tek bir aileyi PKK'den koparmanın büyük önemini düşman bildiği içindir. Ve sizler yüzlerce hazır aile ilişkisine tenezzül bile etmediğinizi gözönüne getirirseniz, Partiye mi çalıştığınızı yoksa düşmanın beklentilerine uygun bir konumda mı olduğunuzu daha iyi anlayabilirsiniz. Önemli gerçekler ortada. Bir ailenin karşı-devrime kazandırılması için düşman bu kadar uğraşırken, bizim gerçekten büyük bir çabanın ürünü olarak, tamamen Parti direnişinin bir sonucu olarak ayakta kalan halk ilişkilerimize eksik, yanlış ve hatta bir ağa gibi kendimizi dayatmamızı, en büyük bir tehlike olarak görüyoruz. İşte önemli bir baskı döneminde halkın umudunu diri tutmak, Partiye bağlılığı sürdürmek için savaşım böyle gelişmiştir. Önemi böyledir.

Halk hareketimizin gelişmesinin silahlı mücadeleye de bağlılık temelinde gelişen evresine geçelim. Bu günümüze doğru devam eden bir dönemdir. Her ne kadar 1984-85 silahlı adımımızın büyük çıkmaz ile karşı karşıya gelmesi halkın tekrardan bir kafa karışıklığına düşmesine, özellikle özel savaşın yeniden tırmandırılması karşısında, umudunda bir sarsıntıya yolaçmışsa da, Parti hareketimizi yeniden güçlendirmek için yürüttüğümüz bütün çalışmalar ve eylemlerimizin sürekliliğini, güçlülüğünü ortaya koymak için yürütülen tüm faaliyetler halkın bu özel savaşım karşısında geçirdiği tereddütü giderek, kısa bir süre içinde onun umudunu güçlendirmiş, bağlarını daha da pekiştirmiştir. Genelde halkın Partiye güveninde, bağlarında bir eksilme değil, bir gelişme ortaya çıkarmıştır. Hemen hemen bütün halk yığınlarımızın, özellikle yurt dışı da dahil olmak üzere, gittikçe Parti etrafında gelişen bir ilgisi, desteği sözkonusudur. Artık bu yüzlerle, binlerle ifade edilmeyi aşıp milyonların desteğine doğru dönüşmüştür. Dolayısıyla, Partinin gösterdiği bütün direnç, öncü savaşımında katedilen büyük mesafe, silahlı gerilla savaşımında sağlanan gelişme kitle bağlarında da kendini göstermiştir. Ve günümüze doğru geldiğimizde gerçekten, burjuva basınına da yansıyan, özellikle kent halkının ve bütün kırsal alanın içiçe, Parti adına yüzlercesinin tutuklanmasına yolaçacak kadar bir bilinçlenme içine girdiği, bir Parti kitlesi haline geldiği görülmektedir. Bu, bir halkın o başlangıç aşamasından bile, çok ileri bilinçlenmesidir. Daha yaygındır, derindir ve halk cephesinin ihtiyacına uygun bir örgütlenmeyi kabul edecek bir düzeydedir.

Günümüzde halkın örgütlülüğü ve eylemliliği ne düzeydedir, halk cephesinin gelişme düzeyi nasıldır? Kürdistan halkı eski kaderine razı, kendinden vazgeçmiş, yaşantısından vazgeçmiş bir halk konumunu yırtıp, bir kenara atmıştır. Kürdistan halkı artık eskisi gibi yönetilir durumu aşmıştır. Düşmanın her türlü baskı dayatmalarını sineye oturtacak bir halk olmaktan çıkmıştır. Önemli oranda ulusal kimliğine sahip çıkmaya, emeğin kurtuluşu için bilinçlenmeye başlamıştır. Bunun denenmiş sağlam bir öncülük etrafında, PKK önderliğinde gelişmesini kabul etmiştir. Silahlı savaşımın kendi eyleminin konulmasında ve geliştirilmesindeki rolünü görmüş ve destekler konuma ulaşmıştır. Verilen mücadele bu anlamda boşuna gitmemiş, bilakis halk hareketimizin, halk cephemizin gelişmesinde arzulanan rolünü oynayabilmiştir.

Yaşanan gelişmeler halkımızın bir cephesel halk gerçeğine, savaşan bir halk gerçeğine ulaşmaya, bunun pratik adımı içinde olmaya çalıştığını ve buna cesaret ettiğini göstermektedir. Ve hatta, halk arasında bulunanlarınızın izlenimlerinden de çok iyi görülüyor ki, halk, öncünün, Parti çalışmasının ve özellikle de gerillanın sağlamlaşması oranında, kendi görevlerine —milis düzeyinde olsun, örgütlülük ve eylemlilik biçiminde olsun— sahip çıkmak istiyor. Hatta, çoğunluğu da demeyelim, ezici çoğunluğu hızla böyle bir talebin içindedir. Bu ne demektir? Bu, objektif planda olduğu kadar, subjektif planda da halkın artık kendi öz gücünü konuşturma dönemine girmesi demektir. Düşmanın yönetimini parçalamaya, kendi öz yönetimini ve iktidarını ortaya çıkarmaya niyet ettiğini göstermektedir. Bu, her devrimin en temel koşullarından birisidir. Bu koşul artık Kürdistan'da da gündeme giriyor.

İstek ve uyanış güçlüdür ve milyonları kapsamına almıştır. Ama eksiklikler vardır. Nedir bunlar? Örgütlülük ve önderliktir. Partimiz büyük bir siyasi otorite yaşatmasına ve gerilla da halka büyük umutlar vermesine rağmen, hala halkın yığınsal örgütlenmeleri yaratılamamıştır. Dolayısıyla halkın bu konudaki istekleri ve beklentileri, öncü örgütleyicilerinin eksiklik ve yetmezliklerinden dolayı, duvara çarpıyor. Bu sorun, günümüzde en ciddi sorunumuzdur. Halkın yığınsal kitle örgütlerinin geliştirilmesi, bu konuda öncülük konumunda olanların hem yetersizliği

"...Halk cephesi veya ulusal kurtuluş cephesi sorunu, aslında günümüzde bir örgütlenme sorunudur. Sorun, ne program oluşturma ve ne de propaganda ve eylemle ilgi uyandırma sorunudur. Silahlı eylemlerimiz halkı önemli oranda uyandırmıştır. Yıllardan beri yürütülen propaganda faaliyetleriyle halk, bu konuda aydınlatılmıştır. Olmayan, örgütlenme ve halkın bizzat kendi eylemidir. Zaten halk içinde örgütlenme gelişti mi, yürümeye başlar. Bu anlamda diyoruz ki, örgütlenme eşittir eylemdir. Örgütlenmeyi geliştirirsek eylem de gelişir..."

(sayı noksanlığı anlamında) ve hem de bu işe ehil konumda olmamaları müthiş zarar veriyor. Sorunu yakıcı kılıyor. Sorunun teorik çözümü yapılmıştır. Halk cephesinin organizesi, halk birliklerinin programı ve örgütlenme esaslarının çözümünde fazla güçlükler yoktur. Ama, pratik uygulamada sorunlar vardır. Pratik uygulayıcıların noksanlığı ve bir de bu işi başlatacak kadar yetkinleşmemeleri önümüzde duran en ciddi sorundur. Örneğin; biz 1980'lerin ortalarında daha çok silahlı propagandayı ve gerillayı geliştirmek için tüm gücümüzü hasrediyorduk. Bu doğruydu; yerinde bir adımdı. Bu alanda da yürüttüğümüz tüm faaliyet öncüyü hazırlama faaliyetleriydi. Bunun bir anlamı vardı; kabul ediyoruz ama, gelinen aşamada artık tek başına öncünün eyleminin yetmediği ve gerillanın yalnız başına hem beklenen gelişmeyi yaratamayacağı, hem de sağlam güvencelere kavuşamayacağı ortadayken, çok büyük bir noksanlık olan halkın örgütlenmesine el atmamamız düşünülemez. Özellikle şehir halkının örgütlenip, uygun biçimlerde eylemliliğe geçirilmesi, gelişmelerin esaslı koşullarından birisi haline gelmiştir. Eğer bu koşulun gerekleri yerine getirilemezse, öncünün büyük faaliyeti dumura uğrar; kayıp verir, darbe yer, giderek büzülür. Gerilla da yine aynı şekilde gelişemez. Bu konuda arzulanan, gelişmeyi hızlandıracak olana ulaşmamızın yolu, halkın kendi hareketliliğini, bunun için örgütlülüğünü ortaya çıkarmaktan geçmektedir.

Halk cephesi veya ulusal kurtuluş cephesi sorunu, aslında günümüzde bir örgütlenme sorunudur. Sorun, ne program oluşturma ve ne de propaganda ve eylemle ilgi uyandırma sorunudur. Silahlı eylemlerimiz halkı önemli oranda uyandırmıştır. Yıllardan beri yürütülen propaganda faaliyetleriyle halk, bu konuda aydınlatılmıştır. Olmayan, örgütlenme ve halkın bizzat kendi eylemidir. Zaten halk içinde örgütlenme gelişti mi, yürümeye başlar. Bu anlamda diyoruz ki, örgütlenme eşittir eylemdir. Örgütlenmeyi geliştirirsek eylem de gelişir. Biz, örneğin, Batman gibi bazı kentlerde çok sınırlı bir örgütlenmeye giriştik bu faaliyetin sonuçlarını bir bakıyoruz ki, bu kentler olduğu gibi ayağa kalkmış. Bunlar küçük birer örnektir. Hele biraz da profesyonel örgütlenmeyi geliştirirsek, bütün mahallelerde, okullarda, fabrikalarda, esnaf, kadın, gençlik, köylü vb. tüm halk örgütlenir. Dediğimiz gibi, bir-iki amatör örgütçünün bu şehirlerde bu denli bir gelişmeye yolaçması sözkonusudur. Ki tabii Parti etkinliği burda çok büyük bir rol oynar. Usta örgütçülerimiz bu işe sağlam el attıklarında görülecektir ki, her yerde köy komiteleri işe koşmuş; mahalle komiteleri, gençlik komiteleri, kadın komiteleri devrededir. Fabrikalar, işyerleri örgütlenmiştir. Bu da düşmanın bitmesi demektir. Bu kadar önemli bir aşamadayız. O halde; temel görev, örgütlenme oluyor. Özellikle biraz daha şehirleri, ve özellikle gerilla dışındaki köylüleri de örgütleme canalıcı bir önemdedir. Partinin etkinliği, başlangıçta şehir kitlesi içinde gelişkindi; bugün ise kırsal alanda gelişkindir. Şehir biraz ikinci plana düşmüştür. Ama, önümüzdeki dönemde yapılması gereken, hem şehri ve hem de kırı dengeli bir biçimde örgütlemektir. Şehir ve köye aynı rolü atfetmek gerekir. Şehrin nüfus yoğunluğu ve bütün kırsal alandaki işsiz nüfusun şehire kayması, bunu daha da zorunlu kılar. Aynı zamanda da düşman özel savaşını daha çok kırda yoğunlaştırmasından dolayı, tüm gücünü kırsal alana seferber etmiştir. Bundan dolayı şehir biraz denetimsizdir. Dolayısıyla kırın yükünü hafifletmek için şehri harekete geçirmek gerekir. Demek ki, şehirler, günümüzde ivedi olarak harekete geçirilmesi gereken bir konumdadır. Eğer kırsal alandaki mücadelemiz daha uzun bir süre şehirden kopuk olarak yürütülürse, şehrin karşı-devrimin kalesi olma tehlikesi sözkonusudur. Ve böylece şehirde rahat olan düşman, kırı daha rahat bastırır. Dolayısıyla düşmanı şehirde uğraştıracak olan büyük şehir kitlesinin hareketliliğini yaratmamız halinde, kırın yükü çok çok hafiflemiş olur. Aynı zamanda da kır, şehri iyi besler, şehir ise kırı çok iyi besler.

Buna Türkiye'yi de katabiliriz. Türkiye'de gelişen bir hareketliliğimiz, Kürdistan'ı olumlu yönden etkiler, ve Kürdistan da Türkiye'yi çok etkiler. Eğer bu dönemde ivedilik kazanan bu çalışmaları yapabilirsek; belli ki öncü hem nicelikçe, hem nitelikçe çok sağlam bir örgüte kavuşacaktır. Partimizin bütün düzeylerdeki komiteleri gelişim kaydedecektir. Partinin öncü çekirdeği vardır. Öncü çekirdek uğruna yürütülen büyük hazırlık epeyce ilerlemiş durumdadır. Ancak bu çekirdek henüz örgütsüzdür. Bu çekirdeğin örgütlenmesi —merkezlerden tutalım, en ücra köşelerdeki hücrelere kadar— büyük önem taşımaktadır. Bu da ancak halk içinde örgütlenmeyle gerçekleşebilir. Burada biz bir çekirdeğiz ama, bu çekirdek örgütsüzdür. Bu çekirdeğin örgütlenmesi demek; halk yığınlarına nüfuz etmesi demektir. Köyde köy komiteleri, şehirde şehir komiteleri, mahalle, gençlik, esnaf, okul, işyeri, kadın vb. bütün bu halk komitelerinin örgütlendirilmesi şehir komitesinin örgütlendirilmesi demektir. Öncü böyle örgütlenecektir. Bütün özellikler dik-

"...Çoğumuz bilinç deposuyuz; ama, bunu sarfedemiyoruz. İşte saflık böyle gerçekleşir. Köylerde köy komiteleri, köyü kutu gibi temizler, bir kutunun içi kadar temiz yapar. Milisini oluşturur, bir tek haine bile orada nefes aldırmaz. Milis rahatlıkla hem köydeki gericiyi, düşman sızmasını tasfiye eder ve hem de sağlam bir istihbaratı gerillaya ulaştırabilir. Demek ki, köy komiteleri ile köy halkını örgütlemek zor değildir. Bunlar da gündemimizdedir..."

kate alınacaktır. Nedir bu? Bazı yörelere daha fazla ağırlık vereceksiniz, bazı uyanmış kesimleri erkenden örgütleyeceksiniz. Güç getirebilecek ve olanakların kaldırabileceği durumları hesaba katan bir örgütlülük planıyla hareket edildiğinde, öncünün örgütlülük sorununun doğru ele alındığından sözedilebilir. Sağlanacak gelişme öncünün garantisi olacaktır. Başka türlü öncü, kendisini koruyamaz. Genişliğine olsun, derinliğine olsun, öncü örgütlendi mi ve komiteleşti mi, gereken sağlamlılığa ulaşmış demektir. Bir yandan kitlelerden çok iyi savaşçı adaylarını çeker, çekeceği bu savaşçı adaylarını gerillaya aktarır, onları orada daha da eğitir ve güçlendirir; diğer yandan kendisi çok büyük tecrübeler kazanmış olur. Büyük teorik-politik gücünü kitlelerin örgütlendirilmesinde sarfeder.

Çoğumuz bilinç deposuyuz; ama, bunu sarfedemiyoruz. İşte saflık böyle gerçekleşir. Köylerde köy komiteleri, köyü kutu gibi temizler, bir kutunun içi kadar temiz yapar. Milisini oluşturur, bir tek haine bile orada nefes aldırmaz. Milis rahatlıkla hem köydeki gericiyi, düşman sızmasını tasfiye eder ve hem de sağlam bir istihbaratı gerillaya ulaştırabilir. Demek ki, köy komiteleri ile köy halkını örgütlemek zor değildir. Bunlar da gündemimizdedir. Halkın yapabileceği eylemler çok açıktır ve hepsinin ağır basan yönü siyasi olan eylemlerdir. Eğer fabrikalar örgütlendirilmişse, biz istediğimiz zaman o fabrikayı işgal de edebiliriz, o fabrikaya el de koyabiliriz. Okullar örgütlendirilmişse, sömürgeci eğitimin denetimi zayıflamış demektir ve oralar bizim doğal eğitim, örgütlenme yerimize dönüşür. Mahalle ve semt komiteleri örgütlenmişse, her gün çeşitli eylemler geliştirilir. İşte Filistinliler örneği, hep taş atıyorlar. Her gün taşlı-sopalı eylem geliştirilir. Buna gençlik katılır, kadınlar katılır, çocuklar katılır. Kitlelerin büyük gizli gücünü harekete geçirdiğimizi düşünelim; hepsini eylemler, hem de pasif eylemler içine koyduğumuzu düşünelim. Düşman hangisiyle uğraşacak; bütün istihbarat mekanizması paramparça olur, laçkalaşır. İsterse günde onbin kişiyi tutuklasın, Kürdistan büyük bir nüfusa sahiptir, Filistin gibi de değildir. Bunu ne hapishaneler kaldırır, ne meydanlar ve ne de stadyumlar. Ve bir de düşmanın kitleye her yönelişi, kitlede büyük patlamaya yolaçar. Bunun büyük siyasi önemini gözönüne getirelim. Bu gösteriler, nelere kadir değildir! Neleri yaratmaz! Birçok önder çıkaracaktır! Yüzlerce savaşçı çıkacaktır. Şehir içinde ajanlardan eser kalır mı? Evet, düşman garnizonları kalır, ama onlar da tel örgülerle çevrilecektir. Her beş metrede bir asker dikilecektir. Varsın öyle garnizonlar kalsın. Bunlar zaman zaman kitleye saldıracaklardır. Ama kitle de daha fazla bilinçlenecektir, daha fazla taş atacaktır, daha fazla suikast yapacaktır. Kaldı ki, gerilla birlikleri zaman zaman garnizonlara vurabilir. Rahatlıkla büyük darbeler vurabilir. Böylesine örgütlenmiş bir kitle, hiçbir işbirlikçiye yaşam hakkı tanımaz. Kompradorları, kırdan kaçıp şehire yerleşen ajan ve işbirlikçileri; hepsini kaçırtır. Bir şehir kitlesi örgütlendi mi, bir hain zaten ikinci gün, orayı terkeder. Gizli bir ajan iki günde kendini ele verir. Kürdistan'ın şehir kitlesi biraz öyledir, çok az bir kesimi devrime bulaştı mı, birbirine bakarak hepsi devrimcileşir. Bu biraz da doğal özellikleridir şehir kitlesinin. Böylesi bir örgütlenmenin nüfuz ettiği kentleri bir düşünelim; Kürdistan devrimi en büyük garantilerinden birisine kavuşmuş demektir. Aynı şeyleri köyler için de düşünelim, köyler şehirlerin küçük bir örneğidir. Daha hızlı örgütlenirler. Esas kesimi örgütlendikten sonra, zaten diğerleri ya kaçar, ya teslim olur. Köyler tamamen böyledir. Ve köyler kendi çevresini de kontrol altına aldılar mı, gerillaya istedikleri kadar malzeme götürür, savaşçı gönderir, her türlü istihbaratı verirler. Devrimin bir kalesi haline dönüşürler. Dikkat edelim; bunların hepsi, örgütlenme görevidir. Örgütlenmeyi biz bu biçimde başardığımızda, düşman değil yalnız kendi gücünü, bütün dünyayı da getirse kaç gün ayakta kalabilir? O halde, Kürdistan devrimi bu anlamda örgütsel görevlerimizin başarısına gelip dayanmıştır. Şimdiye kadar yürüttüğümüz öncü ve gerilla faaliyeti, bunun ilk hızını verdirmek içindi. Bir anlamda örgütlenme gereğini ve koşullarını ortaya çıkarmak içindi. Dolayısıyla Partinin, büyük bir özenle bu görevin içine girmesi gerekir. Biz, şehir faaliyetlerinin örgütlenmesi üzerine hazırlıkları yetkinleştiriyoruz. Yine kırsal alan (gerilla dışındaki) örgütlenmesinin büyük önemini de bir kez daha gözden geçirip, gereğinin yerine getirilmesini planlıyoruz.

Dönem öyle bir dönemdir ki, ancak bu örgütsel görevlerin yerine getirilmesiyle, yani halkın harekete geçirilmesiyle ilerleyebilecektir. Öncüyü daha fazla zorlamakla ve gerillayı yalnız başına (bu temel çalışmadan kopartarak) geliştirebileceğimizi sanmakla, ancak daha çok darbe yeriz. Dolayısıyla da, "Acaba yanlış yolda mıyız" gibi, bazılarında bazı yanlış eğilimler de gelişebilir. Ve nitekim bu yüzden tıkanıklıklar ortaya çıkıyor. Bunu aşmanın temeli buradadır. Dolayısıyla, halkın örgütlenmesi, halkın komiteleşmesi, halkın halk birliklerine kavuşturulması ve eyleme

geçirilmesi, gerillada patlamadır; öncüdeki yetkinleşmedir. Biz bunları nasıl becereceğiz? Gerillaya düşen görevler vardır; öncüye düşen görevler vardır. Gerilla birçok yönüyle ortaya konulduğu gibi, kendini halktan kopardığı an yenilgisinin bütün temellerini hazırlamış demektir. Ve nitekim yaşanan çıkmazların da —1984-85 dahil— nedeni, halen daha birçok alanda yaşanan halk bağlarındaki noksanlıktır. Gerillanın Kürdistan somutundaki temel görevini biz daha somutlaştırarak koyarsak; bu, yalnız başına bir silahlı topluluk, bir askeri güç değil; halkın siyasi eyleminin ve umudunun yaratılmasından tutalım, geliştirilmesine kadar, büyük koruma kuvveti ve ilham kaynağı olmasıdır. Gerilla bu anlamda halk hareketinin öncüsüdür. Halk cephesinin silahlı Parti koludur, öncü koludur. Tamamen bütün eylemliliğini ve örgütlenişini, halkın eylemliliğinin ve örgütlülüğünün, gelişmesine göre ayarlıyor. Zaten kendisi hem bundan etkilenecek ve hem de bunu etkileyecektir. Bu son derece içiçe olan bir çalışmadır. Bir gerilla birliğinin halk ilişkilerine önem vermemesini, hatta bu ilişkilerin çok kötü değerlendirilmesini mi gördünüz; bilin ki, oradan büyük bir yenilgi yaşanıyor; halka da, birliğe de büyük bir zararın verilmesi kaçınılmazdır.

Bizde herhangi bir ülkeninkinden daha fazla gerillanın bu niteliği ağır basar. Gerillanın her eylemi, halka cesaret vermek içindir. Gerillanın bir köye girişi, orada bir komite tesis etmek içindir. Bir köye girmenin büyük bir olay olduğu ve bunun bir örgütsel olay olması zorunluluğuna biz ne kadar özen gösterdik? Düşman ne zaman bizim köy faaliyetlerimizin tehlikeli olmadığını kavradı? Bizim köye girişimizin sakatlığını kavradığı zaman! Köye bir girişin bir ayaklanma, bir köy devrimi olduğunu düşman bildiği halde, bizim köye girişi çok basit ele aldığımızı kavradığı için tehlike olarak görmedi. Oysa binlerce köye girilmiştir. Gerçekten planlı bir köye giriş, bir köy devrimidir. Ama nerede bu kavrayış? Nerede bu uygulama? Şunu biz başından söyledik: Köyün komitesi için önceden hazırlık yapılmışsa, köyden kimlerin alınacağı saptanmış ve biraz bunun şartları hazırlanmışsa ve önemli bir güçle köye girme başarılmışsa, bu gerçekten o köyün tarihinde en ciddi devrimci bir eylemdir. Eğer bunlar yapılırsa, bu kesinlikle böyledir. Biz, böyle mi yaptık? Köye girdik, ne oldu? Köye bir ekmek yemek için girildi. Gerillanın büyük ciddiyeti, büyük onuru, mahkumların prestijinden bile daha düşük bir konuma getirildi. Bu konuları düzeltmek çok yerinde olacaktır ve kesinlikle yapılmalıdır; pratiğimizi düzelteceğiz. Köye, köy devrimini yapmak için gideceğiz, sloganımız budur. Hazırlık mı gerekiyor? Yapacaksınız! İlk ilişkiler mi gerekiyor? Yapacaksınız! Ayarlamalar mı gerekiyor? Hepsini yapacaksınız ve köye öyle gireceksiniz; "Bu bir devrimdir" diyeceksiniz.

Köyden bazı ilişkileri çekeceksiniz, bazılarını komiteleştireceksiniz; altı ay öyle bırakacaksınız ve işte o köy bizimdir. Zoru, kolayı yok; bunu ustaca yapmayı bilmek göreviniz vardır. Kaldı ki, biz şehirleri de bu biçimde ele alacak bir duruma gelmişiz. Kürdistan'da birçok şehir büyük köy anlamına gelir. Bu şehirler birer büyük köydür. Bu şehirlere de bu biçimde giriş yapabilirdik. Gerilla etkisiyle, hücûmuyla, eylemiyle bu şehirleri örgütleyebilir. Ustaca bazı ilişkileri oluştursa, bazı ön hazırlıkları yapsa, çok uygun bir gecede şehire girse, o şehir ele geçirilmiştir ve böylece şehir devrimi gündeme gelir. Şimdiden bunun böyle olduğu ortaya çıkmıyor mu? Bir gerillanın bir şehire girmesi, o şehrin tarihinde beş-on yıllık gelişmenin temelinin atılması demektir. Böyle mi yaptık, yine? Hayır! Düşmanın bile beklemediği yetmezliği biz yaşadık. Gücümüz de var. Birçok kenti büyük devrimci değişikliğe uğratabiliriz. Ya hiç uğramıyoruz, ya çok oransız giriyoruz. Teğet geçen bir çalışma doğru değildir. Gerillanın şehirlerin devrimcileşmesindeki rolü çok belirgindir. Kaldı ki, şimdiki hareketlilik bu temelde gelişiyor. Eğer doğru değerlendirilirse; gerillanın dağda dolaşmasının en büyük nedenlerinden ve görevlerinden birisi de, bir fırsatını bulup şehirlere girişi gerçekleştirmektir. Çünkü böylesi bir güçle girmedik mi, şehir kitlesi yalnız iki tane öncünün çalışmasını fazla ciddiye almaz. Ama, yanıbaşındaki gerillanın gölgesini üzerinde hissetti mi, her şeye yönelirler. Çünkü gerilladan cesaret alıyor ve onun koruması altına giriyorlar.

Gerillayla geniş halk yığınlarının ilişkisi kırda ve kentte böyledir. Zaten kendisini geliştirmesi için de her türlü lojistik destekten tutalım, istihbarata, taze kan anlamında savaşçılar almaya kadar, tümüyle buradan beslenecektir. Bunlar, kitle bağları olmaksızın bir gerillanın, bırakalım gelişmesini, sonunu hazırladığını da ortaya koyar. O halde, geçmişte ihmal ettiğimiz, çok büyük eksikliklerle ve yanlışlıklarla yaklaştığımız kitle ilişkilerimize, gerillanın en doğru bir tanımını bu biçimde vererek, bunun gereklerini dikkate alan bir köye-şehre girişi yapması ve ilişki kurması şarttır. Her zaman büyük girişler yapılamaz; ama küçük girişler yapılabilir, etkilemede bulunabilir. Ne yapacaksa, bunun yerinde ve zamanında planlanması ve yapılması gerekir. Gerilla bu konuda gücünü çok ustaca kullanmalıdır. Unutmayalım, bir gerilla birliğinin bir bölgede altı ay yaşaması, o bölgenin şehir ve köyünde için için bir halk hareketinin gelişmesi demektir. Bu olumluluğu değerlendireceğiz. Silahlı grubun varlığı, sıradan bir varlık değildir. Bu, halkta yüzyılların özlemini ayaklandırır, isyan duygularını körükler ve hepsini isyanın eşiğine getirir. Nitekim, gelişmeler bunun böyle olduğunu göstermiştir. Bunu anlamayan, gerilla yönetimidir, değerlendirmeyen odur. Yoksa kitleler bunu çok açıkça ortaya koyuyorlar. Girdiğimiz bölgede bizi büyük bir coşkuyla karşıladılar. Örgütleseydik, bir ayaklanmaydı. O halde, bu konuda içine düşülen sığlık ve yanlışlar temelinden aşılmak ve gerekenler doğru bir biçimde mutlaka yaşatılmak zorundadır. Gerilla hareketinin önümüzdeki dönemde geliştirilmesinin temel koşullarından birisi de budur. Görevi olduğu kadar, gelişmesinin koşulu da budur.

Öncünün halk hareketiyle ilişkisi zaten açığa çıkmış durumdadır. Parti öncü gücü, parti kadroları, halk içine taşırılmadan ve örgütlendirilmeden ne kendilerini korumaları ve ne de geliştirilmeleri sözkonusu olabilir. Özellikle bizim kadro varlığımızın yığınsal özelliğinden bahsetmek gerekir. İçiçe geçmişlerdir. Bu neye benziyor? Düzene kavuşmama ve elementlerin yerli yerine oturtulmaması dolayısıyla da bir şekilsizliği yaşamaya benziyor. Bu şekilsizlikten kurtulmalıyız. Öncü çekirdek, yerinde komiteleşmeyi bilmelidir. Komiteleşmeye nasıl başlanır? Öncelik nereye tanınır? Ne olmalıdır? İki kişi bir bölgeye girdiğinde bu sorulara nasıl sağlam bir cevap verebilirler? Bu çok önemlidir. İki tane sağlam öncümüz bir bölgeye gittiklerinde biz şuna emin olmalıyız: Kitleleri örgütlemek için ilk adımlarını doğru atarlar; kendi küçük birliklerini bir hazırlık komitesi biçiminde ele alırlar; bir komiteleşmeyi sağlam çıkış noktalarına dayandırırlar. Dar ve geniş, kırsal ve şehirsel çalışmayı iyi planlarlar ve bunlar altı ay geçmeden bir bölgenin komitesidirler. Hem şehir komitesini ve hem de kır komitesini geliştirerek gerillayla ilişkisini içiçe sağlayarak, gerektiğinde gerilla birliğinin gelişimini de ortaya çıkararak, komple bir bölge hareketini geliştirirler. İşte iki kişiden mürekkep bir parti çekirdeği, bu konuları güçlendirebilen bu görevle yola çıkan bir parti temsilcisiliğidir. Akademiden çıkış bu şartı karşılamalıdır. Akademideki eğitim sonucunda, iki öncü kişiden mürekkep parti temsilcileri, bütün komitesel gelişmeler göreviyle yükümlü olduklarını ve böyle olması gerektiğini bilerek yola çıkmalıdırlar.

Yurt dışında olsun, içinde olsun, parti çekirdeğimizin temel belirleyici görevi budur. Kendilerini ne sıradan parti taraftarlarının çalışma düzeninde ve düzeyinde tutsunlar, ne de sıradan bir gerilla konumunda tutsunlar. Hayır, temel kadroların görevi bu değildir. Eğer biz kadroların rolünü bu düzeye indirgersek, örgütlenme görevi her düzeyde boşa çıkarılmış demektir. Çoğunuz kadronun bu niteliğine ulaşmamayı marifet biliyorsunuz. "Ver elime silahı" diyenler kimdir; en merkezi kadro dediklerimizdir. Gidiyorlar, kendilerini basit bir kitle taraftarlığı durumuna düşürüyorlar. Bütün merkezi görevleri bir yana, bütün canalıcı örgütsel görevleri bir yana bırakıyorlar; işlerin kuyruğunda yürüyor ve en gereksiz yerinden tutuyorlar. Sözde görev adamı, sözde militan! Bu bize ciddi zararlar vermiştir. Bu sorumsuzluktur! Bu küçük-burjuvalığın ince bir tarzda sürdürülmesidir. Asli, temel görevi bir tarafa bırak ve yaramaz işlerle uğraş! İşte biz öncünün görevine böyle yaklaşmakla, öncüye en büyük kötülüğü yaptık. En merkezi kadromuz en hayati görevi olan örgütlenmeyi bir tarafa bırakır, başka işlerle uğraşır. Ve ondan sonra, niye merkezileşme gelişmez diye sorarız. Birinci elden sorumlu olan biri böyle yaparsa, merkezileşme baştan boşa çıkarılmıştır. Biz bazılarını yurt dışına da yolladık, ülke içine de yolladık. Sıradan bir eğitsel görevi yerine getirmiyorlar. Sürekli, "Bana kadro yolla" diyorlar ve hep burdan kadro gönderiyoruz. Sağlam, hazır gücü bile örgütlemiyorlar. Bir de, "Parti yollasın" diyorlar. Parti nereden yollasın! Hazır olanı bile örgütlemiyorsunuz, yığınla hazır kitle ilişkisi var. Birçok kadro adayı var. Parti temsilciliğine soyunan kişi, bunları görmüyor! Bunlar, bırakalım örgütü geliştirmeyi, örgütlenmenin önünde en büyük tıkanıklık, çözümsüzlük gücü değil de nedir? Örgütlenmemiz nasıl durduruldu? Bu tip temsilcilikler tarafından durduruldu? Sözümona bu göreve birinci elden talip olanların tamamen olanaksız bir yaşantıyı kendilerine layık görmelerinden ötürü, PKK'nin büyük zafer yürüyüşü tehlikelerle karşı karşıya getirildi. Bunu yapmak çok kolay bir iştir. Ben de bunu çok kolay yapabilirim. Sıradan bir rolün oynanmasını ustaca yaparım, ancak bunu yaparsam, Parti gelişir mi? Dikkat edelim! Partinin temel çekirdeğini oluşturmak için, bunca çaba sarfediyoruz. Neden? Zaruri, bir ihtiyacı karşılamak için bunu yapıyoruz. Hazır olanı bile değerlendiremeyeceksiniz, ondan sonra da, "Biz PKK'liyiz, şöyle kadroyuz, böyle kadroyuz" diyeceksiniz! Mümkün mü bu? Bunu yapmamak; dürüst ve samimi olmak gerekir. Devrimin gerekleriyle oynamamak gerekir. Temel görev örgütlenmeyse, ve bunun elementleri de varsa, bunu kullanmak zorundasınız. Hiçbir bahaneyle, bu temel görev savsaklanamaz. İşte öncümüz, bütün hazırlıklarımıza ve bütün önü açmalarımıza rağmen, temel görevlerine sarılmadığı için, provokasyona büyük ortam hazırladı. Düşmanın büyük darbelemelerine, kitlenin mücadeleden uzaklaşmasına ve yüzlerce kadronun yerine oturmasına yolaçtı. Parti adına, sıradan çalışmak isteyeninden tutalım, çok önemli eğitim adaylarına kadar, hepsi boşa çıkarıldı. Kim bunu yaptı? Merkez adına bazı görevlere talip olup da, gereklerini yerine getirmeyenler yaptı. Bazı bölgelerin örgütsel sorumluluğunu alıp da, onun üzerine hovadaca oturtmak, örgüte karşı en büyük suç değil mi? Bu konumları aşmak gerekir. Öncü çekirdeğin kendini bu temelde yetkinleştirmesi, düzeltmesi ve işe koşturması gerekir. Bu konumların gereklerini esas almak zorundasınız. Devrim, adamın önüne oynamak için değil, gerçekleştirilmek için görev koyar. Çocukluk, amatörlük ve oportünist ukalalıklar içine girmeyelim. Görev adamı olmasını bilelim! Hiçbir kötülük, temel örgüt göreviyle oynamak kadar tehlikeli değildir. Ne kolaya kaçalım, ne de örtbas edelim, ne de tali olanı asli görevimizin önüne koyalım. Bunların hepsi, ya ahmaklıktır, ya da aymazlıktır. Giderek adamı karşı-devrimciliğe kadar götürür. Ve zararın en büyüğü yine buradan gelir. Bizde bunu çok denediler. Diyalektik materyalizm, bazılarının dilinde lastik gibi olmuş. Her tarafa çekiyorlar. Sizin önünüzde asli bir görev vardır. Beş tane adamı niye eğitmiyorsunuz? Çoğunuz görev aldınız, kaçınız kaç kişi eğittiniz? Hazır eğitme olanaklarını gördüğünüz halde, ister gerilla ve ister yığın örgütlenmelerinde, hazır olanı ne kadar görevlendirdiniz? Şimdi bu durumlar ortada iken, bunları görmeyip varolanın zor-bela oluşturduğumuz bazı örgüt olanaklarının üzerine oturmak, hangi anlayışa sığar? Bu konuda öncünün rolüne yaraşır bir biçimde rol almamak, rol alıp da rolünün gereklerini yerine getirmemek, en büyük noksanlıklarımızdan birisidir. Roller, oynanmak için verilir adama; ne karikatürize edilmek ve ne de başkaları tarafından oynanmak için verilmez. Siyasetle oynamamalıyız. Örgütlenme siyasetin yoğunlaşmış biçimidir. Ciddi siyasi görevler örgütlendirilmeden, asla başarılamaz. Şimdiye kadar içine girilen yığınla yanlışlık ve kendi kendini aldatıcı tutumlardan uzak durulması gereği çok açıktır. Yıllarca ülkede dolaşacaksınız, ama sayınızı ikiye katlayabilecek bir eğitim ve örgütlenme imkanı bulamayacaksınız! Hangi devrimci bunu kendisine kabul ettirebilir? Örgütlenmeden bu kadar kopuk bir devrimciliğin, bırakalım zafer umudunu yaratmasını, kendini ayakta tutması mümkün müdür? Zaten burada yadırgadığımız husus da, bu kadar örgütsüz yaşamaya nasıl tahammül edildiğidir? Düşman sizi her yönüyle bu araçtan yoksun bırakarak, imha etmiyor mu? Ediyor. Toplumsal kurtuluş aracı olması gerekene, ne diye bu kadar duyarsız hatta harcama düzeyinde yaklaşıyorsunuz? Bu nasıl izah edilecektir? Siz hayatı kazanacaksınız. Sağlam olan örgüt değerleriyle bile, ortak yaşamasını bilmezseniz, işbölümü yapmazsanız, bu durumla hiç kimse sizi kabul edemez. Parti, ana-baba ocağı da değildir. Örgüt içinde herhangi bir çalışmayla gelişme olmaz. Esasları vardır, kuralları vardır. Bundan bir milim saparsanız, birçok kayba yol açarsınız.

Örgütlenme, neden üzerinde en büyük savaşların yürütüldüğü oportünizmin kendisini en çok konuşturduğu bir sahadır? Hayati olduğu için bütün gelişmelerin kendisine bağlı olmasından ötürü bu böyledir. Dolayısıyla, en canalıcı örgütlenme çekirdek örgütlenmesi olduğu için bu böyledir. Çekirdek örgütlenmesinin gereklerini yerine getirmeyenler, genel örgütlenmeye en büyük kötülüğü yaptıkları için bu böyledir. Ve bugün bizim en büyük sorunumuz; çekirdek örgütlenmesinin, işin esaslarına uygun ve bütün örgütsel görevlerimizin gereklerini karşılayacak bir nitelikte gelişmemesidir. Bu konuda rol alanların rollerini oynamamasıdır; ya da rolünü çok kötü oynamasıdır. Eğer halkımızın büyük cephesi bir türlü harekete geçirilemiyorsa, bunun nedeni, öncü örgütlenmesinin yaşadığı tıkanıklıktır; bu konuda oportünist yaklaşımlardan tutalım, provokatörce, despotça hareketlere kadar, hepsinin de son tahlilde örgütlemeden uzaklaştırılan yaklaşımları gösterme cesaretini kendilerinde bulmasından ötürüdür.

Örgüt kuralları temelde işletilmezse, biz hangi örgütlenmelerden bahsedebiliriz! Merkezi rol içinde olanlar, rollerinin asgari gereklerini yerine getirmezlerse, biz, hangi yığın örgütlenmesinden bahsedeceğiz! İster gerilla çekirdeği olsun, ister komite çekirdeği olsun, eğer onlar doğru dürüst bir toplantıyı işleyişe kavuşturmazlarsa, yakın çevreler nasıl ör-

"...Köyün komitesi için önceden hazırlık yapılmışsa, köyden kimlerin alınacağı saptanmış ve biraz bunun şartları hazırlanmışsa ve önemli bir güçle köye girme başarılmışsa, bu gerçekten o köyün tarihinde en ciddi devrimci bir eylemdir. Eğer bunlar yapılırsa, bu kesinlikle böyledir. Biz, böyle mi yaptık? Köye girdik, ne oldu? Köye bir ekmek yemek için girildi. Gerillanın büyük ciddiyeti, büyük onuru, mahkumların prestijinden bile daha düşük bir konuma getirildi. Bu konuları düzeltmek çok yerinde olacaktır ve kesinlikle yapılmalıdır; pratiğimizi düzelteceğiz. Köye, köy devrimini yapmak için gideceğiz, sloganımız budur. Hazırlık mı gerekiyor? Yapacaksınız! İlk ilişkiler mi gerekiyor? Yapacaksınız! Ayarlamalar mı gerekiyor? Hepsini yapacaksınız ve köye öyle gireceksiniz; "Bu bir devrimdir" diyeceksiniz..."

"...Örgüt kuralları temelde işletilmezse, biz hangi örgütlenmelerden bahsedebiliriz! Merkezi rol içinde olanlar, rollerinin asgari gereklerini yerine getirmezlerse, biz, hangi yığın örgütlenmesinden bahsedeceğiz! İster gerilla çekirdeği olsun, ister komite çekirdeği olsun, eğer onlar doğru dürüst bir toplantıyı işleyişe kavuşturmazlarsa, yakın çevreler nasıl örgütlenecektir. Bu konuda yapılan, büyük ihmalkarlıktır. Bu konuda rolünün sahibi olmama durumu bize düşünüldüğünden de daha fazla zarar vermiştir..."

gütlenecektir? Bu konuda yapılan, büyük ihmalkarlıktır. Bu konuda rolünün sahibi olmama durumu bize düşünüldüğünden de daha fazla zarar vermiştir. Çoğunuz, belki, "Bu konuda bireysel hatacıklar yaptım. Bu yaptığım küçük bir hatacıktır. Ben filan bölgede zaten küçük bir işle uğraşıyordum, benim zararım olsa olsa onunla sınırlıdır" diyeceksiniz. Ama, bu çok dar bir köylü kafasıdır. Verilen zarar, bütün Partiye verilmiştir. Herkes zararı kendisiyle sınırlı görürse, aynı biçimde zararı kendisinden ibaret görürse, köylü tutuculuğunun, gericiliğinin alasını yapmış demektir. Parti bir bütündür. Bir bütün Partiyi yaşar. Parti de kendisini bir kişide yaşatır. Partileşme budur. Bunun için size yoğun bir biçimde Parti gerçeğini vermeye çalışıyoruz. Bunu yapıyoruz ki, Partiyi yaşayasınız. Olanca açıklığıyla Partiyi gündeminize koyuyoruz ki, Partiyi yaşayasınız. Sizi Partilileştiriyoruz. Partiyi şahsınızda temsil ettirmeye çalışıyoruz. Hiç kimsenin o köylü kafasıyla karnını bile doyuramayacağı bilinmelidir. Değil devrim örgütünü, ahbap-çavuşlar grubunu bile oluşturamadığınızı iyi biliyorsunuz. Devrim örgütü deyip de geçmemek gerekir. Ne duyarsızlıkla, ne anormal davranışlar içine girmekle, bu görevden kurtulunamaz. Görevler gerekleri yerine getirildiğinde, halledilir. Altından girilip de üstünden çıkılarak, allem edilip kullem edilerek halledilmez. Kendinize örgütlülüğü yedireceksiniz; hem de isteyerek! Kürdistan devrimi tamıtamamına en kritik çözümünü burada bulur. Yığınların örgütlenmesine yönelmek istiyoruz. Bütün yönlerde kendisini dayatan ve bunu olanaklı kılan bir aşamadayız. İşte, sağlam öncülerin koşturulması gereken tarihi bir görev! İşte, bütün bu öncüyü eğitme faaliyetlerimizin hazırlandığı bir alan! Teknik biçimlenişine bu kadar giriş yapmaya gerek yoktur. Bunu, hepiniz iyi biliyorsunuz. Teknik düzenleme, olanakların düzenlenmesi, bir biçimlenme meselesidir. Bu işe, kendini verenler, kastettiğimiz önemin çok sınırlı bir kısmını kendisinde gösterenler bile, bu teknik düzenlemeyi, biçimlenmeyi rahatlıkla gerçekleştirebilirler. Nereye temsilcilik, nereye komite, nereye birlik, nereye özel kol örgütlenmesi? Bunlar kesinlikle sorun değildir.

Şemalar geliştirmek basittir. Öncelikleri tespit etmek zor değildir. Ama her şeyden önce kendini bütünüyle işin özüne vereceksin. Temel görevleri korkunç bir istekle ele alacaksın. Savaşımın en çetininin örgüt savaşımı olduğunu kabul edeceksin, Bu, böyle ele alınırsa, o örgütçünün elinden hiçbir şey kurtulamaz. Bir devrim böylesi örgütçülere kavuştu mu, o devrimin gelişmesini hiçbir güç engelleyemez. Unutmayalım ki; biz bu örgütlenme silahıyla örgütlenmeye böylesi bir yaklaşımla düşmanı yeneceğiz. Düşman karşısında her türlü kurallı çalışmayı bir tarafa bırakmış, sonuna kadar açık, hep kendini darbelemelere maruz bırakmış bir çalışma, isterse yüzlerce militanı feda etsin, sadece darbe yer. Ama, düşmana karşı iki militanın sağlam bir çalışmayla pratiğe seferber edilmesi halinde bunlar, —koşullar da iyiyse— önemli bir zaferin temeli haline gelirler. Militanın örgütsel görevlerini başarması zafer kazanmamızda bu kadar önemlidir. Görevleri bu biçimde ele almak her zamankinden daha fazla zorunluluktur ve mümkündür. Önümüzdeki dönemin büyük kazanımları en başta öncü gücümüzün temel örgüt sorununa çözüm bulmasıyla yaratılacaktır. Yetkin hazırlıklarımız ve son derece gelişkin olan eylemimiz, örgütsel olanaklarımız ve Partimizin büyük itibarı bu görevleri her zamankinden daha fazla başarmaya imkan hazırlamaktadır. Bu örgütlenmenin gelişmesiyle yığınların örgütlenmesi zaten içiçe gelişiyordur. Bu her zamankinden daha fazla yığın örgütlenmesinin gelişmesine, dolayısıyla öncüyü korumasına ve gizlenmesine yolaçacak bir aşamadır. Gerilla örgütlenmesi, hem öncünün inşa ettiği, kurduğu ve hem de onun tarafından geliştirilen bir aşamadır. Yığınların örgütlenmesinin, gerillanın gelişiminde de kilit rollerden birisini oynayabilecek bir aşamadan geçmesi sözkonusudur. Gerillayı geliştirmek istiyoruz. O halde, kitle örgütlenmesini sağlam bir biçimde yapacağız. Bütün bunlar da bizim devrimimizin kendi stratejik yolunda sağlam yürümesidir. Zaferin sağlam ve güvenceli adımlarla gerçekleştirilmesidir.

> ***"...Halk savaşı, halka yaptırılan bir savaştır. Önder, bu savaşın kurmayıdır. Militan halkı örgütleyerek savaşıma çektiği için militandır. Yoksa, her şeyi kendisi yaptığı için militan değildir. Böylesi bir militan belki bireysel bir kahramandır ama, asla bir halk kahramanı değildir. Dolayısıyla tavırlarımızı düzeltmeli, militan ölçülere ulaşmalıyız. Önümüzdeki dönemde halka yaklaşım, örgütsel yaklaşımdır. Hem de çok karmaşık, çok çeşitli, çok değişken bir örgütsel yaklaşımdır..."***

Halkın siyasal birliği olan Ulusal Kurtuluş Cephesinin örgütlendirilmesi önümüzdeki dönemin en temel görevidir

Halkın siyasal birliği olan Ulusal Kurtuluş Cephesi silahının nasıl kuşanılması gerektiğine ilişkin, Partimizin çizgisinde çıkış bulmak, Parti çizgisindeki yerini tesbit etmek çokça uğraştığımız konulardandır ve yabancısı değiliz. Hareketimizin başından beri kitlesel nitelikte olduğu bilinmektedir. Partimizin en önemli bir özelliği de, kitleselleşmede ısrarlı olması, bunsuz bir gelişmeyi kabul etmemesidir. Daha grup aşamasında bile hemen halka yönelme bizde bir özelliktir. PKK'nin attığı bütün adımlar halkta yankısını bulmuştur. Halk, PKK'nin bütün atılımlarına ilgi ile karşılık verdiği gibi, PKK de daha çok bu ilgiye dayanarak gelişmesini sürdürmüştür. Temel halk gücüne dayanarak, PKK'lileşme sağlanmıştır. Özgüç ilkesini konuşturmuştur. Partimizin geçmişinde halka yönelik politikamız; önce umudu uyandırma, uyanışa yolaçma ve bu geliştikçe yavaş yavaş örgütlülüğe çekme biçiminde olmuştur. Daha önceki dönem, özellikle ilk dönem umut ve uyanışa çağrıdır. Bu dönemin örgütsel birliğinden fazla bahsedemeyiz. İkincisi; kitleselleşme dönemimizde —1985'lerde— örgütlenme sorunu daha fazla bir biçimde kendisini ortaya çıkardı. Yanlış kitle politikasından ötürü, halka yaklaşımın doğru örgütsel esasları uygulanmadığından, halkın kısmen öncüye yabancılaşması ve soğuk davranması, düşmanın etkisine girmesi sözkonusu oldu. Bunun telafi edilmesi kolay olmadı. Şimdiki dönem, yakın dönem, her zamankinden daha fazla umut kazanmış, uyanmış ve yüksek bir ilgi ile Partiye ve çizgisine değer biçen, Parti Önderliğinin kendi başlarından eksik olmaması için bir bekleyiş içinde olan, "Önderliğinde kalkar savaşırız" diyen bir konumdaki halkı örgütleme dönemidir. Tarihi açıdan halkın geldiği aşama budur.

Kürdistan halkı tarihinde ilk defa, düşmanın amansız terör ve pasifikasyon ortamından Partinin önderliği ile ve kendi savaşımı ile kurtulmuş; yine, iç hain ve ortaçağ kalıntılarının her türlü baskısı ve telkinlerinden kurtulmuş; sahte ilkel milliyetçilerin, her türlü reformistlerin ve halkla oynamak isteyenlerin demagojisinden kurtulmuş; Partinin doğru devrimci çizgisine olanca ilgi ve katılımla yaklaşan bir konuma getirilmiştir. Nereden bakarsak bakalım, bu, halk cephesinin gerçekleşmesi için tarihi bir fırsattır. Bu dönemin görevi de herhangi bir görev değil, bir örgütsel görevdir. Daha önceki görevler, bir çağrıyı ilan etmeydi; bir umudu yaratmaydı. Bunların hepsi yapılmıştır. Bütün eylemlerimiz büyük bir siyasal etkiye yol açmıştır. Şimdiki görev; aşılmadan, oynamadan, örgütçülerimizin, Partili örgütçülerimizinin mutlaka gerçekleştireceği örgütsel görevdir. Bunun teorik olarak ele alınışı, ilgili broşürlerde iyi yapılmıştır. Teorik konuluşuna fazla bir şey eklemeye gerek yoktur. Kaldı ki, bu çokça işlenmiştir. Yapılması gereken, örgütlülüğe militanca yaklaşmayı bilmektir; en çok da, Partinin kadro gücünün halk örgütlenmelerine girme yöntemlerini doğru seçmeleri ve çabalarını yoğunlaştırmayı bilmeleridir.

Halkı üretimden koparmadan; ekonomik, sosyal yaşam içindeki yerine, hatta düzenin siyasal kurumlaşmaları içindeki yerine bakarak örgütlemek gerekir. Sızma gerekiyorsa sızma, gizlilik gerekiyorsa gizlilik, açık çalışmak gerekiyorsa açık girme sağlanmalıdır. Birkaç dostla işe başlayıp, sağlam kitle birliklerine ulaşmaya, milis gücünü örgütlemekten tutalım, ekonomik teşkilatlanmasına kadar, Parti Önderliğini, Parti çizgisini burada uygulayalım; hatta, düşmanın kontrolü altındaki yerel yönetimlerden tutalım, gizli halk birliğini örgütlemeye kadar, hepsini somut özelliklerine göre ele alıp, Parti gücünü bu alanlara yerleştirmek önemlidir. Özellikle şehirlerde esas itibarıyla yönelinecek örgüt biçimleri olarak, cephe örgütlenmesini geliştirmek, köy topluluklarını örgütlemek, halk birliklerinin ekonomik, sosyal düzenini toplumdaki yer alışına göre örgütlemek gerekir. Şüphesiz bazı kesimlere göre bölünmesi ve yine kent, köy ayrımına göre bölünmesi uygun olabilir. Ama bunların hepsi bizde gerçekten içiçedir. Sınıflaşma, belli aşiret-kabile özellikleri içinde olmaktadır. Köy ve şehirler birbirine çok benzemektedir. Şehir köyün büyüğüdür, köy şehrin küçüğüdür. Şehirler çoğunlukla öyledir. Gevşek örgütlenmeler sözkonusudur. Birçok yarı-gizli biçimler orada sözkonusu olacaktır. Hiç siyasi amaçlı olmayan örgütler, bayağı ortak ekonomik bir fon, bir dayanışma derneği önemli bir iş görebilir. Aile örgütleri yararlı olabilir. Bütün bunlar fabrika temelinde de olur; okullar, mahalleler, hatta göçmen işçiler temelinde de olur. Kısacası, nerede kitle, orada örgüt ilkesine göre, her yere ulaşılır. Halk örgütçülüğü bir sanattır. Halk birliklerini geliştirmek; bir gerillayı geliştirmeye, bir çekirdek örgütlenmesini geliştirmeye benzemez. Konumu biraz legal olan; gizli ve açık çalışmayı iyi becerebilen; "düzenin kurumudur" diyerek sekterliğe düşmeyen; gerektiğinde düşmanın istihbarat örgütünde bile çalışmayı ve çalıştırmayı bilen; siyasetle hiç ilgisi olmayanları bile hem de onlara farkettirmeden, örgütleyip, yönetmesini bilenler çok yararlı iş yaparlar. Bayağı bir işsizler yığınına, onları ilgilendiren birçok nedenle yaklaşarak, seviyelerine göre onları biraraya getirebilir. Hemen, "PKK'nin ilkesi budur, kabul et ve örgütlen" demek şart değildir. Hayır, buna hiç gerek yoktur. Küçük bir haksızlık, hatta basit bir istek, bir ahbap-çavuşluk bile bu iş için araç kılınabilir. Bazen bir para yardımı yapılır; çok haksızlıklar vardır, halkın çok özlemleri vardır, herhangi bir noktadan tutarak, bunun etrafında bir yoğunlaşma sağlanabilir. Toplumumuzun da doğal bir aşiret-kabile düzeni vardır; bunlara hafif bir örgütlülük düzeni verdirilebilir.

Demek ki biz, daha çok da böylesi örgütsel sorunlar üzerinde yoğunlaşacağız. Önümüzdeki dönem halk politikamızın, cephe politikamızın temeli budur. Sadece ilkeyi ilan etmek, —evet, gerektiğinde bu da yapılır; bunun için bildiri çıkarmak vb. görevler yapılır— yetmiyor, daha fazla ilişki ustalığını geliştirmek gerekir ve gerçekten, geçmişte olduğu gibi günümüzde de en çok sıkıntı duyduğumuz nokta böyle bir ilişki ustalığını yaşayamamak ve yaşatmamaktır. Çok büyük bir potansiyel vardır. Bütün köylüler bazen Partiden yana tavır alıyorlar, şehirlerin ezici çoğunluğu ufak bir düzenlemeyle Partimize kanalize edilebiliyor. Kullanmasını bilirsek, bunlar bir atom bombası kadar infilak edecek, patlayacak potansiyellerdir. Ve, bunu sağlamak o kadar zor değildir.

Diğerleri bir dost bile kazanmaz iken; PKK'nin kahramanca yürüyüşü, destansı savaşımı kutsallık derecesinde halka nüfuz etmiştir. Bunca şehit, amansız koşullarda bunca direniş bu bağlılığı oluşturmak içindi. Sadece kendi kendimizi kanıtlamak için mi direndik? Hayır, kitle nezdinde tam puan tutturmak, halkın önderlerine yaraşır bir konumda olduğumuzu göstermek; yani, halkın desteğini tam sağlamak içindi. İşte, şimdi bu destek örgütlendirilmelidir. Halk diğer güçlere ilgi göstermez iken; neden PKK'ye bu kadar ilgi gösteriyor? Çünkü, uğrunda çok büyük fedakarlıklar yapıldı. Elbette halk, PKK'ye sahip çıkacaktır. Kaldı ki bunlar, öz evlatları tarafından yapıldı.

O zaman örgütlemesini bilmek gerekiyor. En affedilemez yanlarımızdan birisi, bu örgütlenme eksikliğidir. Görülmemiş boyutlardaki direnişçilerimizin kanı pahasına sağlanan bu bağlılığı örgütleyememek, üzerine çok kötü oturmak affedilmez bir eksikliktir. Bunu tamamen gidermek, bir daha yaşamamak ve yaşatmamak gelişmelerimizin en önemli bir yönüdür. Unutmayalım ki, iki sağlam Parti militanı, Parti örgütçüsü bir bölgeyi onbinlerce kişilik halk örgütlülüğü gücüne kavuşturabilir. Kişi örgütleme uzmanıysa, iki köylü dostu vasıtasıyla bir köyü örgütlemeye rahatlıkla gidebilir. Partinin etkisi zaten büyük; gerilla her gün umut veriyor, örgütlenmeye zorluyor. Örgütçü, biraz akıllı birisi olsun; görevlerine doğru temellerde yaklaşsın; büyük işleri başarmaması, halkı örgütleyememesi için hiçbir neden yoktur. Halkı hemen düşmana yem olacak gibi değil, altından kalkamayacağı görevler içine itmek gibi de değil, gerçekçi bir durum değerlendirmesi yaparak, hiçbir belgeye başvurmadan, adını da yazmadan, yalnız kulağına fısıldayarak, gerektiğinde köylünün kendisini bizden bile saklayacağı, koruyacağı bir tarzda örgütlenme içine alıp örgütleyeceksiniz. Geçmişte bu konuda çok büyük yetmezliklere girildi. Örgütçümüz halkı örgütlemeye gidiyor, ama birisi yakalanıp çözüldüğünde 500 kişinin ismini veriyor. Halk bundan korkuyor. Korkar elbet, böyle örgütlenme olmaz. Halkı bu biçimde örgütlemek doğru değildir, buna örgütlenme denilemez; bu, halkı kaçırtmaktır. Bazılarının ceplerinden sıra sıra isim listeleri çıkıyor, buna ne gereksinme vardır? Bu, düşmana malzeme sunmak demektir. Kulağına fısılda, hiçbir belgede de adı geçmesin, eğer ille de geçecekse belgeyi bin defa yerin altına koy, yurt dışına çıkar. Bu konuda ihmalkarlıklar büyüktür.

Halk her türlü örgütlenmeye geliyor. Yapacağı görevi önüne koyacaksın, yeter ki kaldırabileceği bir yük olsun, yapabileceği birçok iş vardır. "Niye benim gibi savaşmıyorsun" yaklaşımı da doğru değildir. Ama aynı zamanda, "her şeyi biz yaparız, büyüklerimiz geldi, hazrola geçin" yaklaşımı da Partimizin yaklaşımı değildir. Bu, ağaların yaklaşımıdır. Halk savaşı, halka, yaptırılan bir savaştır. Önder, bu savaşın kurmayıdır. Militan halkı örgütleyerek savaşıma çektiği için militandır. Yoksa, her şeyi kendisi yaptığı için militan değildir. Böylesi bir militan belki bireysel bir kahramandır ama, asla bir halk kahramanı değildir. Dolayısıyla tavırlarımızı düzeltmeli, militan ölçülere ulaşmalıyız. Önümüzdeki dönemde halka yaklaşım, örgütsel yaklaşımdır. Hem de çok karmaşık, çok çeşitli, çok değişken bir örgütsel yaklaşımdır. Bazı birliklerin programları da çıkarılmış, adları da açıklanmıştır. Ama mesele program da değil, ad da değildir. Mesele, bütün bunları pratikte yürütmektir. Köylülük örgütlenmesi, köy komite düzeni; işçiler örgütlenmesi, gençlik örgütlenmesi, kadın örgütlenmesi, esnaf örgütlenmesi, imam örgütlenmesi, aile, kabile, aşiret örgütlenmesi, memur örgütlenmesi, ekonomik örgütlenmeler, sosyal örgütlenmeler, siyasal örgütlenmeler, her türlü kurumları örgütleme, bunların hepsi de içiçedir. Ve üzerinde sürekli yoğunlaşılmasını ister. Bunun için insan eğitilir, dört dörtlük adamlarla işe başlanmaz. Ama, bu görev asgari bir ilgilenmeyi de gerekli kılar. Ulusal Kurtuluş Cephesinin örgütlenmesi için birisi bir şehirde üç ay kaldı mı, o şehri örgütleyecek bütün ögeleri ortaya çıkarabilir. Değil üç ay, üç hafta da belki yeterlidir. Bir köy için ise, bir hafta yeterlidir. Ama kendini yoracaksın; durmak yok, "askeri örgütlenme değildir" diye gevşemek yok; bilakis, düşmanın ajan şebekesi o kadar güçlüdür, bunun için daha çok fırtına gibi çalışmak gereklidir; çok daha planlı, hesaplı çalışmak gereklidir. Özellikle ilk örgüt temsilcileri böyle çalışır. Kendisi bir yerdeki insanların arasına giremiyorsa, onlardan birkaçını çeker; ikisini çeker, dördünü bağlar, ardından sayıyı onaltıya çıkarır. Yoğunlaşılırsa, bütün bunların çaresi bulunur. Burada mühim olan; dönemin emrettiği sorumluluğu tamamen göstermek, göreve tamamen kendini vermek ve çok zengin bir çalışma gücünü kendinde görmektir. Dogmatik şemalara göre yaklaşmamak —şemalar gerçekten çoğunlukla başa bela olur— en temel çalışma yöntemimiz olmalı-

Devamı 25. sayfada

MUSTAFA ÇEPİK:

"Son sözüm; PKK, Kürdistan halkı ve sosyalizm olacak"

Yoldaşlar!

Bizler, ülkemizin kurtuluşu ve halkımızın özgürlük mücadelesinin ancak bilimi öğrenip aydınlatıcı ışında yürüyerek ve Marksizm-Leninizmi kutsal mücadelemize kılavuz yapmakla zafere ulaşacağına inandık. Böylece PKK'nin öncülük ettiği ulusal kurtuluş mücadelesinde yer almayı, halkımıza ve insanlığa karşı yerine getirilmesi gereken onurlu bir görev kabul ettik. Bu görevi yüklenirken, bağımsızlık ve özgürlük savaşının ağır sorumlulukları olduğunun bilincindeydik. Fakat, biz bunu daha çok teorik olarak kavramış; pratik anlamını ise yeterince özümseyememiştik. Oysa, hayatın can alıcı noktaları pratiktir. Mücadelenin yaşama geçirildiği en önemli yanı, düşmanla gerçek anlamda karşılaştığımda; yani, ancak esir düştükten ve sömürgeci zindanlarda baskı, işkence ve zulmün vahşisi ile karşı karşıya kaldığım an tam anlamıyla kavradım.

Yoldaşlar!

PKK, dünya halklarının pratiğinin tecrübesi ve Marksizm-Leninizmin yaratıcı ruhunu ülkemizin somut koşullarına uygulayarak; Kürdistan'da uygulanabilir ve kurtuluşu sağlayacak doğru bir teori üretti. Bu teorinin ışığında geliştirdiği mücadele sonucu, ideolojik-politik-örgütsel ve pratik bütünlüğü sağlayacak çok önemli mevziler kazandı. PKK'nin bundan sonra da hedefine emin adımlarla ilerleyeceğine inancım tamdır.

Bizlerin, "cezaevi" yaşamı içinde bir daha öğrendiği bir gerçeği de vurgulamak istiyorum. PKK'nin yarattığı doğru ideolojiyi sadece teorik olarak bilmekle olmuyor. Devrim yapmak ve devrimci olmak için doğru ve devrimci bir ideolojiye sahip olmak şarttır. Bunun önemi inkar edilemez. Fakat yeterli değildir. Mücadeleyi zafere ulaştırmak için asıl önemli olan, doğru devrimci ideolojinin, teorik bilginin, karşılaştığımız somut durum ve olaylarda pratiğe geçirilmesi ve yaşamın her anına yaratıcı bir biçimde uygulanmasıdır. Kısacası; düşmanın geliştirdiği karşı-devrimci yöntem ve araçlarına yanıt verecek devrimci yöntem ve araçlar geliştirmek, devrimcilerin her an gözönünde bulundurması gereken sorundur.

Ülkemiz Kürdistan, klasik sömürgeciliğin yüzyıllardır uygulanageldiği, olumsuz etkilerinin iliklere kadar işlediği bir ülke olmasına rağmen, bu baskıya karşı geliştirilen yeterli bir devrimci miras bizlere bırakılmamıştır. Yeterli bir devrimci mirasa ve direniş geleneğine sahip olamayışımız, tecrübesizliğimiz, direniş çizgisini tam olarak kavrayamayışımız gibi olumsuzluklarla birleşince, Diyarbakır zindanlarındaki mücadelede önemli zorluklarla karşılaştık. Bu da bize, bedeli ağır olan sonuçlar getirdi. Ayrıca, bağımsızlık-demokrasi-sosyalizm mücadelesinin zindanlardaki ilk temsilcileri olmamız; görevimizi, sorumluluklarımızı daha da ağırlaştırıyordu.

Zindanlarda mücadelenin ne demek olduğunu; okuduğumuz diğer ülke örneklerinden teorik olarak öğrenmiştik. Ama bu öğrendiklerimizi sistemli ve yaratıcı bir şekilde yaşama geçiremedik. Bunun sonucu zindanlardaki ilk direnme savaşından başarılı sonuçlar alamadık. Tecrübe, koşullar ve miras ne olursa olsun, başarısız sonuçtaki en büyük etken, bizlerin eksiklikleridir. 1981 yenilgisinden sonra düşman, insani ve siyasi kişiliğimize ciddi saldırılarda bulundu. Bu teslimiyet dönemi ve düşmanın azgın saldırıları, "teslimiyet ihanete, direniş zafere götürür" ilkesinin doğru ve vazgeçilmez olduğunu bizlere çok iyi gösterdi. Bunu yaşamımızda bir kez daha öğrendikten sonradır ki, teslimiyetçi yapıdan hızla dönüş yaparak yeniden direnişe geçtik. Bu direniş içinde sömürgeci zulmün, vahşetin ve buna karşı direnmenin ne anlama geldiğini kanla, canla ve onlara verilen şehit pahasına kavrayabildik. Devrimci teoriyi yaşama geçirmenin bedelinin ne büyük olabileceğini bizzat pratiğini yaşayarak öğrendik. Böylece, mücadelenin bedelsiz düşünülemeyeceğini , ölümün ya da sakat kalmanın, mücadelenin çok doğal bir sonucu olduğunu, Diyarbakır zindanlarında çok iyi gördük. Bu gerçek, zindanlarda olduğu gibi, mücadelenin her alanında geçerlidir.

Yukarıda, 1981 yılında bir yenilgiye uğradığımızdan söz ettik. Sömürgeci faşistlerin işkencelerine ve uygulamalarına rağmen Partiye ve Kürdistan bağımsızlık mücadelesine olan inancımızı hiçbir zaman yitirmedik. Mücadeleden kendimizi soyutlamayarak, bu baskıların er geç kırılacağına inandık. Bunun için de geçmişteki eksikliklerimizi, yenilginin neden ve sonuçlarını değerlendirerek; teslimiyet zincirini kırmak zorundaydık. Nitekim, öyle oldu. Bunun böyle olacağının göstergeleri her zaman oldu. Örneğin, mahkemelerde, vahşet derecesindeki işkenceleri göze alarak; söz, PKK, Kürdistan halkı ve sosyalizm olunca, dilimizin döndüğü, kafamızın aldığı kadarıyla söz konusu kutsal değerleri dilimizden düşürmeyerek savunduk.

Bizler, teslimiyet çarkı içinde her gün eriyerek yok olmaktansa, direnerek savaş içinde bir ulus yaratma düşüncesini kafamızdan çıkarmadık. Bu şiar, zindanlarda da yolumuzu aydınlattı. Ezilen dünya halkları için geçerli olan, Partimizin de anlayışı olarak benimsediği bu ilke, bizim yaşam pratiğimizde de acil sorun durumuna gelmişti. Bizlerin, izleyeceği yol da kuşkusuz bu olmalıydı. Çünkü, direnişten başka önümüzde alternatif olmadığından bizim seçeceğimiz, bu direniş çizgisi olacaktı.

Zindanlardaki mücadele, dışarda kurtuluş mücadelesinin bütünleyici bir parçası olmasına rağmen, esir olma durumu farklı mücadele ve taktiklerini zorunlu kılmaktadır. Esir düştüğümüzden bu yana, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine olan katkımız koşullarımızın gereği çok sınırlı kaldı. Buna rağmen Diyarbakır zindanlarındaki direniş küçümsenmemelidir. Çünkü zindanlarda devrimci bir miras yaratılarak halkımıza ve devrimcilere sunulması; halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin bu alanda da yükseltilmesi, onlarca yoldaşın kanı, canı ve binlercesinin sakat ve hasta olması pahasına gerçekleşmiştir. Çok yönlü bir imha politikasıyla karşı karşıya geldiğimiz Diyarbakır esir kampında, işkencelere, vahşete, insanlık dışı iğrenç ve dehşet verici uygulamalara başvurulduğu halde, inançları, Partiye ve halka olan bağlılığımız yok edilemedi. Tam aksine, işkencelerin dehşeti ve yaşamın zorlukları içinde inançlarımız daha da pekişerek çelikleştik. Bunun sonucu, Partimizin kurtuluş mücadelemizin zafere ulaşması için şart koştuğu ve yaratmayı amaçladığı direnişçi yeni insan tipinin çarpıcı örneklerini fazlasıyla ve gurur duyarak gördük.

Dışarıda, halka karşı tek taraflı savaş ve PKK'yi imha politikası izleyen faşist sömürgecilik, her türlü savunma araçlarında yoksun olmamızdan yararlanarak bizi ihanete, halkımıza karşı suç işlemeye ve bizim şahsımızda halkımızın kurtuluş mücadelesini zindanın karanlık dibinde boğmaya ya da önemli bir darbe vurmaya yeltendi. Böylece, halkımızın şanlı önderi PKK'yi karalamaya, küçük düşürmeye ve prestijini kırmaya çalıştı. İşte bu karşı-devrimci saldırıların zirveye tırmandığı faşist cunta döneminde özgürlük ve bağımsızlığı savunmayı önemli bir görev bildik. Bunu yapmak elbette kolay olmadı. PKK'nin bize öğrettiği direnme, fedakarlık, cesaret, Partiye ve halkın savaşına bağlılık sayesinde bu saldırı ve komployu boşa çıkardık. Düşman, bir avuç soysuz, devrim kaçkını, faşistleşmiş yaratık dışında amacına ulaşamadı. PKK, dışarda olduğu gibi içerde de kolay yutulur lokma olmadığını, bu tür komplo ve imha politikalarının üstesinden rahatlıkla gelebileceğini, dosta ve düşmana bir kez daha gösterdi. Bundan sonra da şartlar ne kadar zor olursa olsun, mücadeleyi geliştirmenin yöntem ve araçlarını bularak düşmanlarının uykularını kaçırmaya devam edecektir. Kısacası, düşman ne kadar azgın olursa olsun savaş içinde yaşamasını ve mücadele etmesini öğrenerek basitten karmaşığa, kurtuluş mücadelesini geliştirip zafere ulaşacaktır. İşte bizlere rahatlıkla ölümü kucaklatacak inanç budur.

Yoldaşlar!

Bizler, bugün idama mahkum edilmişiz. Halkımızın bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi için, idam sehpaları bizim için hiç bir şey değiştirmeyecektir. Sadece vahşete ve sömürgeciliğe karşı insanlık görevimizi yapmış olacağız. Bu da bizi huzurlu ve mutlu edecek bir olay olacaktır. Bizlerin idam edilmesi ne ilk ne de son olacaktır. Halkların ve sınıfların mücadelesi birçok idama tanık olmuştur. Bu kutsal mücadele, onurlu yeni bir sayfada yer almam; benim için daha büyük bir kıvanç olacaktır. Ölüme giderken; şuna inanıyorum ki, Partimiz, önüne koyduğu bağımsızlık mücadelesiyle; mayınlarla örülüp parçalanan ülkemizi birleştirerek, Kürdistan ve Kürt ulusunu sosyalizmin emin, soylu bir ailesi durumuna getirecektir. Partimizin, önüne koyduğu bu onurlu, kutsal davada bizlerin görevi de, bu davayı idam sehpalarına kadar kararlı ve inançlı bir şekilde götürmektir. Zindanlardaki ve dışardaki yoldaşlarımızla, sömürgeciliğe karşı omuz omuza savaşmak isteğimizdir. Ama düşman, beni, sizlerden ayıracak ve fiili mücadeleden alıkoyacaktır.

Sehpaya götürülmek benim için sadece mücadelenin başka bir alanı olacaktır. Nasıl ki, ilk sözüm PKK, Kürdistan halkı ve sosyalizm olduysa; idam sehpasında da son sözüm PKK, Kürdistan halkı ve sosyalizm olacaktır.

—Kahrolsun emperyalizm!
—Kahrolsun Kürt halkını yok etmek isteyen ulusal yayılmacı faşist Türk sömürgeciliği!
—Yaşasın bağımsızlık ve proletarya enternasyonalizmi!
—Yaşasın PKK!

Hepinizi yoldaşça selamlarım
Mustafa Çepik

HASAN ÇEPİK:

"Onurlu bir dava uğruna öleceğim için mutlu ve gururluyum"

Yoldaşlar!

Ben, PKK'nin önderlik ettiği Kürdistan bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin saflarında yer almayı kaçınılmaz ve ertelenmez bir insanlık görevi olarak kavrayıp, mücadele içindeki yerimi aldım. Kürdistan gibi dünyada eşine ender rastlanan bir sömürgeciliğin hüküm sürdüğü bir ülkede, devrimci mücadeleye atılmanın ne kadar zor olduğunun cesaret, fedakarlık, kararlılık ve azim gerektirdiğinin bilinci içinde olarak ulusal kurtuluş bayrağının yükseltilmesi için, üzerime düşenleri yapmaya çalıştım. PKK'ye ve onun mücadelesine sempati duymanın bile, tamamen "suç" sayıldığı ve bu türden sempatizan ve yurtseverlerin, hatta sıradan, halktan kişilerin bile bu nedenle yakalandıkları, işkencelerden geçirildikleri, sakat bırakıldıkları, hatta, öldürüldükleri bir ortamda PKK saflarında savaşmanın bir sonucu olarak işkencelerden geçirilme, sakat bırakılma, ağır cezalara çarptırılma ve öldürülme olgularının kaçınılmaz olacağını pekala iyi bilerek kendi kapasitem dahilinde, PKK'nin verdiği ulusal kurtuluş hareketine katkıda bulunmaya çalıştım.

Olanaksızlıkların ve zorlu koşulların üstesinden gelmenin yolu; cesaret, özveri, kararlılık, azim, çalışmadan geçtiği gibi, uğruna mücadele verilen değerlerin niteliği, yapısı ve konumu da yadsınamaz. Her şeyden önce, PKK'nin devrim yapmak için yola çıkan siyasi bir Parti olduğuna içtenlikle inanıyorum. Kürdistan Devriminin de ancak PKK gibi Marksist-Leninist ideolojiyi bağrında taşıyan, bu ideoloji ışığında Kürdistan toplum yapısını tahlil edip devrim teorisini oluşturan bir komünist parti ile gerçekleşebileceğine inandım. Böylesine soylu ve yüce bir dava uğruna mücadele verme; tüm zorlukları ve güçlükleri unutturmaya yetiyordu.

Her devrimcinin en büyük arzusu, ülkesi ve halkının bağımsızlık ve özgürlüğünü görmek, halkı ile bu mutluluğu yaşamaktır kuşkusuz. Ama ne var ki, bu bize nasip olmadı. Kısa süren bir dönemden sonra sömürgecilere yakalandım. Elbette ki her şeyin bittiği anlamına gelmezdi. Çünkü işkencehaneler, zindanlar ve sonuçta halkımızı, ülkemizi sevdiğimiz ve bağımsızlık kavgasına katıldığımız için ölüm bizi bekliyordu...

Gerek işkencelerden geçerken, gerekse işkencehaneden farksız hale getirilen üç yılı aşkın cezaevi yaşantımda; PKK'nin bize öğrettiği ve PKK'nin ideolojisi ve ilkelerinin tüm gereklerini yerine getiremedim. Bunlar benim eksikliğim, yetersizliğimden kaynaklanan şeylerdir.

PKK ile ilişkim olduğundan bugüne değin, hiçbir zaman PKK ve Kürdistan devrimine olan inancımı ve güvenimi yitirmedim. PKK önderliğinde gelişen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin boyutlanarak zaferle taçlanacağından en ufak bir kuşkum yoktur. Ben de böyle bir mücadele içinde yer alarak, halkımın ve ülkemin bağımsızlığı ve özgürlüğü uğruna ölüm cezasına çarptırıldığımdan dolayı kendimi mutlu sayıyorum. Elbette ki, Türk sömürgeciliğinin başını ezerek, ülkemin bağımsızlığa kavuştuğu günü görmek isterdim. Ama, ben görmesem bile, bu mutluluğun yaşanacağına son derece inanıyorum.

Zindanlarda, PKK'nin önderlik ettiği Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin temsilcileri olan PKK'liler, halka ve Partiye bağlılıklarını, sarsılmaz inanç ve güvenlerini, değerli yaşamlarını ortaya koyarak devrimci olduklarını ve devrim için ölebileceklerini en açık şekilde sergilediler. Fedakarlık, cesaret, kararlılık ve azmin simgesi olan zin-

dan şehitlerimiz, devrimci mücadelenin salt dışarıyla sınırlı kalmayacağını, zindanların da devrimci ve karşı-devrimci güçlerin değişik yöntem ve araçlarla kıyasıya çatıştıkları bir mücadele alanı olduğunu, düşmanın azgınlaştığı ve bizi insani değerlerimize yabancılaştırıp, onursuzlaştırmaya çalıştığı dönemlerde PKK'ye ve halka olan bağlılık ve inançlarını, yaşamlarını feda ederek kanıtladılar. Bu durum bugün için de geçerli olduğu gibi yarınlarda da geçerliliğini koruyacaktır. Çünkü düşman; bizim devrimci özümüzü boşaltıp bizi kişiliksizleştirmeye, halka ve Partimize ihanet ettirmeye çalışacak; biz de onurumuzu koruyacak ve Partimiz ilkelerine sadık kalmaya çalışarak yaşamımızı feda etmek durumunda kalacağız.

Bugün de, ülkemizi sömürgeleştiren, halkımızı iliklerine kadar sömüren, bağımsızlığımızı ve özlüğümüzü gaspeden sömürgeciler, değişik yol ve yöntemler sonucu, halkımızı ve ülkemizi sevdiğimiz ve bu uğurda mücadele ederek bağımsızlık ve özgürlük bayrağına sarıldığımız için; bizi ölüme mahkum etmişler. Biz, böyle bir dava uğruna ölümle de olsa cezalandırılacağımız için gurur ve mutluluk duymaktayız.

Ölüme mahkum edilmiş olmam, benim PKK'ye ve Kürdistan devrimine olan inancımı kat kat pekiştirmiştir. Bir kez daha dünyaya gelme durumum olsa; yine PKK ve Kürdistan halkı için çalışmak, hem de daha bilinçlice çalışmak, mücadele vermek en büyük arzum olacaktır. Ölüm, her canlının kaçınılmaz sonudur. Ancak kimileri, insani değerleri çiğneyerek şerefsiz ölümü seçerken, kimileri de iyiyi, güzeli, doğruyu yaparak, haklılığı savunarak şerefli bir şekilde yaşamlarını noktalarlar.

Şunu bir kez daha sizlere içtenlikle yazmayı istiyorum. Ben, bir PKK'li olarak, Kürdistan'ın bağımsızlığına kavuşması için üzerime düşenleri yapmaya çalıştım. Ve bu nedenle de, sömürgecilerce ölüme mahkum edilmiş bulunuyorum. Böylesine onurlu, soylu, yüce bir dava uğruna ölüm benim için bir gurur olabilir ancak.

Yoldaşlar!

Karşımızdaki düşman, tarihin her dönemindekinden farksız ve daha da gaddardır. Daha ilk günden, varlığımızı ortadan kaldırmak istediği gün gibi ortadadır. Halkımızı ve ülkemizi inkara yönelen, bu amaçla didinip duran düşman, elbette ki halkımızın gür sesi olan PKK'yi ve PKK'lileri ortadan kaldırmak için ellerinden ne geliyorsa esirgemeyecektir. Ama, şurası muhakkaktır: Düşman, akıttığı kanlar içinde boğulacak ve bir daha dirilmeyecektir. Bizim öldürülmemiz için sabırsızca didinen düşman, ne gariptir ki, ölümümüzden bile korku ve endişeye kapılmakta, uykuları kaçmaktadır. Bu onurlu ve soylu mücadelenin ilkleri arasında bulunduğum için mutlu ve gururluyum.

Belki kısa bir zaman sonra aranızdan ayrılacağım. Ama, daima sizinle birlikte olacağım. Gönül isterdi ki, bu mücadelenin zaferli sonunu, şanlı şafağını birlikte görelim. Ancak, başlangıç en az sonuç kadar önemlidir. Halkımızın ve ülkemin mutluluk günlerini görmek için şartlar ve olanaklar elverişli değildir. Ama halkımızın bu günleri görmesi, mutlu olması, dünya sosyalist halkları arasında layık olduğu yere gelmesi ve bizi, bu mücadeleden dolayı anması ve hatırlaması bile bu günleri göremememiz kadar değerli olacaktır.

—Kahrolsun sömürgecilik ve emperyalizm!
—Kahrolsun işkenceci ve katliamcı Türk devleti!
—Yaşasın proletarya enternasyonalizmi ve zindanlardaki soylu direniş!
—Yaşasın şanlı önderimiz PKK!

Hasan Çepik

HAMİT KANKILIÇ:

"İdam sehpasına giderken APO'ya ve Partiye layık bir şekilde başım dik, alnım açık; 'yaşasın APO' diyeceğime söz veriyorum"

Ben dünyayı tanımaya gözlerimi açtığım anda, ülkemde bir şeyler oluyordu. Halkım yeni bir sürece giriyordu. Bu süreç, yüzyıllardır halkımın bir türlü başlatamadığı bir süreçti. Halkım tutsaklık ve yok oluşa dur deme hazırlıkları içindeydi. PKK'yi Kürdistan'a önder seçmiş; ülkemin çilekeş insanları hiçbir riskten kaçınmayarak, çıkarlarını ülkem ve halkımın bağımsızlık çıkarlarıyla birleştirmişti. İşte, gözümü dünyaya açtığımda bu gerçeklerle yüzyüze geldim. Daha genç yaşımda mücadeleye katıldım. Siverekli oluşum mücadeleye katılmamda bana temel kolaylığı sağladı. Siverek'te sömürgeciliğin uşakları hain feodallere (Bucaklara) karşı yürütülen mücadele, kısa sürede bölgedeki binlerce insan gibi beni de sarıp sarmaladı.

Fakat, daha önce devrimcilerle olan, örgütsel olmayan ilişkilerim, mücadeleye katılmamla birlikte, örgütsel ilişkiye dönüştü. Ve kısa sürede ülke ve halk gerçekleriyle, Parti ve mücadele yoluna kanalize oldum.

Siverek'teki mücadele içinde olmam bana birçok pratik tecrübe de kazandırdı. Ve Kürdistan'da devrimci mücadelenin nelere kadir olduğunu gözlerimle gördüm. Ve anladım ki, biz halk olarak silahlı direnişe geçersek, düşmanı ülkemizden atabiliriz. Bu sözleri, Siverek mücadelesi öncesinde duymama rağmen, bende çocuksu bir coşkuya yol açıyordu. Fakat, kavganın pratiğini görüp içine girince bende inanç ve bilince dönüştü. İşte, gerçek anlamda bu süreçte, yani devrimci pratiği görüp içine katılarak yaşadıktan sonra çocuksu yapım; inançlı, devrimci bir kişiliğe dönüştü. Tam da bu aşamada, mücadeleden koparılıp Diyarbakır zindanına tıkıldım.

Yakalanıp, sorguya alındığımda Partimin bana öğretmiş olduğu direnişi en iyi biçimde gösteremeyerek, zayıflıklar gösterip, kendimle sınırlı kalan bir çözülme içine girdim. Fakat sorgucuların benden istedikleri bilgileri kendilerine vermedim. Buna rağmen, sorgudan bir Partili olarak alnımın akıyla çıktığım da söylenemez. Ve bu yüzden kendimi asla affetmedim. Diyarbakır zindanına konulduktan kısa bir süre sonra baskı ve işkencelerle birlikte direniş de başladı. Uzun bir direniş döneminden sonra 1981 Mayıs'ında düşman, örgütümüzü dağıtarak bizi teslim aldı. Teslimiyet içinde korkunç yıllar yaşanırken ihaneti asla bir kurtuluş yolu olarak görmedim. Fakat teslimiyetin utancını, her zaman beni kahreden bir leke olarak göreceğim.

Teslimiyetin ihaneti dayattığı 1982 yılında, Hayri ile Kemal abiler ölüm orucu ile ihaneti durdurmak için direnişe geçtikten yaklaşık 15 gün sonra, ben de ölüm orucuna katılarak, Partime, şehitlerime ve halkıma layık olmaya çalıştım. Fakat, ölüm orucunun 30. gününde akli dengemi kaybettim. Bundan sonraki günlerim; tam üç yıl şuursuzluk, dengesizlik ve bulanıklık içinde geçti. Bu yıllardan net olarak hatırladığım pek az şey var. Gerisi oldukça sisli ve karanlık. Sözde, tedavi için 1985 yılında Elazığ akıl hastanesine konulduğumda orada da yoğun işkencelere maruz kalışım; tüberkiloz hastalığına yakalanışımdan sonra, koma halinde Diyarbakır askeri hastanesine getirildim. Ölümüme ramak kala, yapılan akciğer ameliyatıyla ölümden döndüm. Daha sonra akli dengeme yeniden kavuşma sürecine girdim.

Hayal-meyal hatırladığım yıllarımda, asla ihanete kapılmamama rağmen, mahkemede şuursuz ve deneysiz yaptığım siyasi savunmalar neticesi, bazı arkadaşlar bundan zarar gördü. Yapmadığım halde birçok eylem üstlendim. Bunlardaki amacım, o zamanki düşünüş biçimine göre, arkadaşları kurtarmak ve siyasi savunma amaçlıydı. Fakat, şuursuz konuşmalarım neticesi, bölgedeki bir arkadaşın bana eylemler için emir verdiğini de söylediğim için, bu arkadaşa zararım dokundu. Amacım bu olmamakla birlikte, özellikle eylemlerimi yönlendiricilik biçimindeki sözlerim arkadaşlarımın aleyhinde cezalandırmada delil olarak kullanıldı. Bu yüzden de kendimi asla affetmeyeceğim.

Partime ve yoldaşlarıma özgeçmişimi kısa, net ve öz olarak vermeye çalıştım. Sömürgeci mahkemelerin benim için biçtikleri ölüm fermanının hiçbir önem ve anlamı yoktur.

Bugüne kadarki devrimci yaşamımda Partim ve halkıma layık olmaya çalıştım. Bundan sonra da ömrüm yettiğince, Partimin bana göstermiş olduğu yolda, ona layık olarak yürüyeceğim. Şunu biliyorum ki, beni toplumumuzdaki diğer insanlardan farklı yapan ve bana onurlu bir mücadele bahşeden Partime karşı görevlerim hiçbir zaman bitmeyecektir. Bugün ülkemizde bağımsızlık savaşımızın fiilen başlamış olması, kurtuluş kuvvetlerimizin yaratılması ve halkımızın ulusal direniş cephesinin oluşmasını getirmiştir. Bundan sonra hiçbir kuvvet Partimiz önderliğindeki örgütlü halkımızın bağımsızlık kavgasını önleyemeyecektir. Halkımız, kurtuluş örgütlerini toplumda daha da yayıp geliştirip kurumlaştırarak hakkettiği bağımsızlığını elde edecek ve dünya özgür ulusları arasında hakkettiği yeri er-geç alacaktır. Ayrıca emperyalizmin bölgeye yönelik politika ve çıkarlarını alt-üst ederek, bölge devrimlerine kaynaklık edecektir. Bütün bunları şimdiden görebilmek, biz zindan tutsaklarına, geçmişte zindanlarda çektiğimiz tüm acıların boşuna olmadığını bir kez daha ispatlamaktadır. Ve büyük coşku ve sevince boğmaktadır. Mücadele içinde, kavgada yoldaşlarımla birlikte olmayı çok isterdim. Ama artık ülkemdeki bağımsızlık kavgasının yükseldiğini, halkımın kendi öz kurtuluş örgütlerine sahip olduğunu ve Partimizin bunca gelişmeyi sağladığını gördükten sonra, ölsem gözüm arkada kalmayacaktır.

Ayaktakiler: Selahattin Şimşek, Halil Behçet, Cemil Bozkurt, Ayhan Aykaç, Celal Özalp, Abdullah Doluk, Cemal Şerik. **Oturanlar:** Burhan Çiftçi, Ömer Oğuz, M. Can Yüce, Sadrettin Aydınlık, D. Ali Küçük, Cengiz Katkay, Ubeyt Kayaalp. **Öndekiler:** Emin Gökdemir, Serdar Karakoç, Şükrü Çiçek, Mehmet Takır, Hamit Kankılıç, Kadir Şahin.

Halkıma!

Halkım, tarih boyunca zulüm ve zorbalığın altında yaşamış bir halksın. Bu zulüm ve zorbalığa bir son vermek ve özgür bir kimliğe sahip olmak gerekir artık. Çünkü, PKK gibi çağdaş bir örgütlenmeye ve doğru bir ideolojiye sahip bir evladın var. Senin de, bu evladına sahip çıkman ve ona güç vermen gerekir. Sen evladını koruyamazsan, sömürgecilerin acımasız imhasına maruz kalırsın. Ve sen de gelip geçecek tarih içinde zulüm ve zorbalığın altında, halk olarak yok olursun. Onun için sen de evladın PKK'yi gözbebeğin gibi korumalısın.

Türk halkına!

Sizi sömüren Türk burjuvazisi ve onun devleti, son yıllarda Kürdistan'da, Türkiye'de ve bölgede gelişen devrimci-demokratik mücadelelerin ve kendi bunalımlarının yarattığı krizden çıkış için, faşizmi ordu eliyle iktidara getirerek, devletin kurum ve kuruluşlarını da faşistleştirerek, üstünüzde baskıların dozunu daha da arttırdı. Aynı şekilde ülkemizde de yoğun işkence ve katliamlara girişip, Türkiye ve Kürdistan'ı hapishaneler haline getirdi. Yüzbinlerce insanı işkence tezgahlarından geçirip hapishanelere doldurdu. Türk burjuvazisinin içine girdiği mali krizin faturasını Türkiye ve Kürdistan halklarına çıkartarak, halkımızı korkunç sömürülerle sefaletlere sürükledi.

Bugün Türk sömürgeciliği acımasızca saldırıp, başlatmış olduğumuz devrimimizi boğmak istiyor. Halkımızın önderi PKK ve mücadelemiz, Türk halkını her zaman dost, kardeş ve müttefik olarak görmüştür. Faşist devlet, sizi mücadelemize düşman edebilmek için her türlü yalan ve iftirayı sürdürmektedir. Devrimimiz, sizin de kurtuluşunuzu kolaylaştırmaktadır. Bunun için, mücadelemize gerekli desteği vererek enternasyonalist görevinizi yerine getirmenizi isteriz. Kürt kardeşlerinizin bağımsızlık mücadelesini destekleyip, büyüttüğün çocuklarının halkımı katletmeye gönderilmesine müsaade etme! Onları, her iki halkın da düşmanı olan sömürgeci ve faşist devlete karşı mücadeleye seferber et!

"... Partimin bana göstermiş olduğu yolda, ona layık olarak yürüyeceğim. Şunu biliyorum ki, beni toplumumuzdaki diğer insanlardan farklı yapan ve bana onurlu bir mücadele bahşeden Partime karşı görevlerim hiçbir zaman bitmeyecektir..."

APO'ya;

Bana, halkıma ve ülkeme kazandırdığın, bugüne kadar sahibi olmadığımız en büyük değer olan Partimizi yaratmada vermiş olduğun emek için, halkımız seni asla unutmayacaktır. Halkımız, senin gibi bir öndere kavuştuğu için çok şanslı bir halktır.

İdam sehpasına giderken sana ve Partiye layık bir şekilde başım dik, alnım açık; yaşasın APO diyeceğime söz veriyorum.

—Kahrolsun sömürgeci faşist Türk devleti!
—Yaşasın PKK-ERNK-ARGK!
—Yaşasın Başkan APO!
—Yaşasın halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesi!
—Yaşasın Kürt ve Türk halklarının dayanışması!

Hamit Kankılıç

Cezaevindeki arkadaşların notu:

Hamit Kankılıç arkadaş, Siverek davasından idam cezasına çarptırıldı. 14 Temmuz ölüm orucuna katılmış ve eylem süresi içerisinde akli dengesi sarsılmıştır. Bu halde verdiği ifadeyle, bazı eylemleri üstlendi. Mahkeme heyeti, onun durumunu bildiği halde, onun verdiği ifadeyi delil olarak kabul edip, kendisine idam cezası verdi. Hatta, onun ifadesini bir arkadaşa idam cezası vermede de delil olarak kullandı. Arkadaş, halen tam olarak akli sağlığına ulaşmış değil. Yukarıdaki mektubu böyle bir kafayla yazdı. Yazıda kendisine çok az yardım yapıldı. İstedik ki, özgün bir mektup olsun. Ve düşmanın, insanları nasıl katlettiğini herkes bilsin. Mektubunu, bu ek açıklamamızla birlikte yayınlamak doğru olacaktır.

PKK'li savaş esirlerinden Newroz mesajı:

"Yarınların daha güçlü; halkımızın özgürlüğe yaklaştığı günler olduğu açıktır."

Özgürlük Tutsakları!

Bugün Kürdistan halkının milli direniş günü Newroz; çağdaş Kawa Mazlum yoldaşın ölümsüzleştiği gün, büyük Komutan Mahsum yoldaşın şahadetiyle ilan edilen Ulusal Kahramanlık Haftası ve Ulusal Kurtuluş Cephemiz ERNK'nin 4. kuruluş yıldönümüdür.

21 Mart Newroz, gerek halk, gerekse ulusal kurtuluş mücadelemizde tarihsel bir öneme sahiptir. Newroz Mazlum yoldaşın şahadeti, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin kuruluşu ve Ulusal Kahramanlık Haftası'yla ete-kemiğe bürünüp çağdaş devrimci bir özellik kazanmıştır.

Halkımız ve Partimiz için tarihsel önemde olan bugünü bilmek, emredilen devrimci görev ve sorumluluklarımıza Newroz 21 Mart direnişçi ruhuyla sarılmak, hepimizin, tüm halkımızın vazgeçilmez bir görevidir. Newroz bilinmeden tarihsel ve çağdaş özelliği bilinç düzeyine çıkarılmadan 21 Martları hakkıyla anmak ve kutlamak mümkün değildir. O halde, Newroz nedir? 21 Mart bize neleri hatırlatmaktadır? Biz, bu milli direniş günü 21 Mart Newroz'u nasıl algılamalıyız? Evet, bütün bunlar, bugünü ve geleceği bilmek, kendisini dayatan devrimci görev ve sorumluluklarımızı yerine getirmek açısından büyük önem taşımaktadır.

Hiç şüphe yok ki, halkların ve sınıfların tarihinde anlamlı, değer yüklü tarihsel önemde günler vardır. Tarihe mal olmuş, çağın ilerlemesi ve gelişmesi yönünde adeta birer kilometre taşı rolünde olan, ivme kazandıran ciddi olaylar ve bu olayları sembolize eden günler ve tarihler vardır. Bunlar kavrandığı ve bilinç düzeyine çıkarıldığı zamandır ki, geleceğe ışık tutarlar, geliştirici olurlar, değerli birer miras olarak anılırlar. İşte 21 Mart Newroz, Parti ve halk tarihimizde böylesi bir önem taşımaktadır.

Tarihi, baştan başa işgal, istila ve toplu direnmeler olan halkımız; pekçok halkın karşılaşmadığı toplu katliamlar, isyanlar, mecburi iskanlar ve bazen trajedi, bazen komşu halkları bile ayaklandırabilen, onlarla pekçok acı ve zorlukları, birçok da mutlu anları ve olayları yaşadı. Kürdistan halkının maruz kaldığı ilk işgal, istila ve baskılar; insanlığın bir tür olarak ortaya çıkıp tarihte ilk bilinçli eylemini gerçekleştirmesi ve tarihe adım atması, daha sonra ise tanık olduğu ilk baskı, zulüm ve zorbalık biçimi olan köleci despot imparatorlukların oluşmasıyla başladı. Asur imparatorluğu başta Kürt halkı olmak üzere, bölgenin mazlum halklarına pervasız bir baskı uyguluyor, ve tüm komşu halklar Asur despotlarının; Dehak vb. zalim hükümdarların dayanılmaz baskı ve zulümlerinden fazlasıyla nasibini alıyor, bir an önce özgür geleceği yakalamanın sancısını yaşıyorlardı. Ancak zulümden kurtulmak öyle kolay olmuyordu. Bunun için toplu ayaklanmalar, isyanlar, büyük direnişler gerekiyordu. Köle halklar özgür olmak, özgür halklar ise köleleşmemek için büyük mücadeleler veriyorlardı. Esaret zincirleri toplu katliamlar pahasına da olsa kırılıyor; halklar, özgürlüğe açılmanın bedelini bilinçle, cesaretle karşılıyorlardı.

İşte Asur'a karşı isyan, Asur'a karşı direnme tam da bu koşullarda gelişiyordu. Büyük Kürt Komutan General Kyaksares örse çekiç sallayıp görkemli bir direniş örgütlüyor; komşu halkların da desteğini kazanarak Ninova'ya karşı başlattığı isyan, M.Ö. 21 Mart 612'de zaferle taçlanıyor; zulmün sarayı gümbür gümbür yıkılıyordu. Halklar, bu muhteşem günü coşkuyla, sevinçle kutluyorlardı. Zulmün sarayından yükselen alevler, dağlardan yükselen isyan ateşi ve Demirci Kawa'nın Dehak'a vurduğu darbe, yine başta Kürt halkı olmak üzere, Asur'un kırbacını yiyen, baskı, işgal ve istilasına uğrayan tüm komşu halklara özgürlük müjdeliyordu. Kürt halkı kendisine ve komşu halklara zaferi tattıran bu tarihsel günü; her 21 Mart Newroz'u Demirci Kawa'nın şahsında somutlaştırıyor; 21 Mart'ı zulme ve zorbalığa karşı isyan günü, özgürlük günü, milli bir bayram olarak kutluyordu. Kawa her gün insan beyni yiyerek yaşamını idame ettiren zalim Dehak'ı artık tarihe gömmüş, Kawa efsaneleşmiştir.

"İşte Kawa; özgürlüğün, yeniden doğuşun sembolü olan bu isim, daha çok böyle bir dönemde Asur despotizmine karşı direnmede sembolleşen, efsaneleşen bir isimdir. Ve bunun sadece sembolik bir anlamı vardır. Kawa efsanesinin altında yatan gerçek ise halkın direnmesi, bu direnmelerin sayısız başarıları ve zaferleridir. Bunun bugünkü anlamı ise, Dehak diye sembolize edilen zalimlerin yok edici eylemlerine son verilmesi, Newroz'da yeni bir doğuşun gerçekleştirilmesidir. İşte Newroz ve bunun efsanevi ismi Kawa'nın anlamı budur. Yani yeniye, bahara, özgürlüğe ve bağımsızlığa açılmanın; kısaca birçok halkta olduğu gibi, Kürdistan halkının da insan türünün geneldeki gelişiminin kendi halk değerlerinde , milli geleneklerinde, milli yaşantısında gerçekleştirilmesinin adıdır." Halkımız bu milli günün özüne bağlı kalarak tam 2600 yıldır her 21 Mart günü ve Newrozları dağlarda ateş yakarak, özgürlüğe olan tutkusunu ve isyan geleneğini bir de bu biçimde yaşatarak kutlayagelmiştir. Kuşkusuz ki bu, 21 Martları kutlamanın sadece, ama sadece geleneksel yönüdür. Halkımız, bu soylu direniş gününün, yani Newroz'un anlamını ve önemini yıllar boyu beyninde ve yüreğinde dipdiri yaşatarak; bununla vatan topraklarına, MED direnişçi ruhuna olan bağlılığını sürekli geliştirdi. Bugün ise Newrozları çok daha bilinçli, örgütlü, çağdaş MED hareketini, ulusal kurtuluşu gerçekleştirme yolunda daha büyük bir coşku ve kararlılıkla kutlamaktadır.

Newroz, halkımız tarafından ne bugün ne de tarih boyunca hiçbir zaman sadece bir bahar bayramı, sadece yeni bir gün olarak, soyut ve anlamsız bir gün olarak algılanmadı. Ama, emperyalist sömürgeciler ve işbirlikçileri; teslimiyetçi ve tasfiyeci güçler, 21 Martları ve isyan günü, direniş günü olan Newrozları hep özünden boşaltmaya, bu soylu geleneği dejenere etmeye, ona başka başka anlamlar yüklemeye çalıştılar... Halkımız için direnişin sembolü, özgürlüğe atılan ilk adım olarak anılan ve kutlanan 21 Mart, bugün aynı zamanda dünyada ırkçılığa ve sömürgeciliğe karşı mücadele günü olarak da anılmaktadır. Bunun yanında, faşist Türk sömürgeciliği, böylesine anlamlı ve tarihsel bir günü adeta silikleştirip "Bahar Bayramı" olarak lanse etmeye çalışmakta, başka türlüsünü ne hazmetmekte, ne de kabul etmektedir.

Newroz, işbirlikçi, teslimiyetçi, küçük-burjuva güçlerin yaptıkları gibi sadece "Bahar günü, piknik günü, güzel giysilerini giyinme günü" olarak değerlendirilemez. İsyanların, direnişlerin ve özgürlüklerin simgesi olan bu günü, sadece bir "Bahar Bayramı, piknik günü" olarak anlamak Newroz'u bilmemektir. Halkımıza ve onun tarihsel direnişine en büyük saygısızlıktır.

Bugün Kürdistan gerçeğine bakıldığında Newroz'un artık başka biçimlerde kutlandığı, Newroz'un yeni çağdaş bir içerik kazandığı görülecektir. Newroz direniş geleneği, ulusal kurtuluş mücadelemiz tarihinde ilk kez Diyarbakır zindan kuytularında tarihsel rolünü oynadı. Demirci Kawa Mazlum DOĞAN yoldaşın kişiliğinde somutlaştı, onunla çağdaş bir özellik kazandı.

Dehak'ı aratmayan faşist generaller cuntası Partimiz şahsında Kürdistan ulusal bağımsızlık gerçeğini ve halkımızı tarihten silmeyi birincil görev olarak önüne koyduğu; bu görevi yerine getirebilmek için gerekli tüm yol ve yöntemleri denediği bir dönemdi. Bir halkı tarihten silmenin en emin ilk adımı, önder gücünü imha etmekti. Bu anlayıştan hareket eden faşist sömürgeci TC, Partimiz'in önderliğinde gelişen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine yönelerek sonuç almaya çalıçtı. Teslimiyet ve ihaneti doruğa çıkararak zindanlardan dalga dalga ülke sathına yaymayı önüne koyan sömürgeci faşist TC tüm gücünü seferber ederek, zindanlardaki savaş esirleri şahsında Parti ve halk varlığını tarihten silmek stratejisini gerçekleştirebileceğinden emin olarak işe koyuldu. Bu, ilan edilmemiş, kuralsız, özel bir imha savaşıydı. Faşizmin vahşice dayattığı bu kavga, tarafların son derece dengesiz güç oranlarına ve zindan kuytularında geliştirilmesine rağmen, Partimizin önder kadro ve savaşçılarınca can pahasına kabul edilen bir kavga oldu. Bu kavga bir anlamda ülke ve halk gerçekliğimizin geleceği yönünden adeta belirleyici, bu yönüyle de tarihsel bir anlam taşıyordu.

Diyarbakır zindanlarında savaş esirlerine dayatılan teslimiyet ve ihanetin gerçekleşmesi için en incesinden, en kabasına kadar her türlü yol ve yöntem; işkence, baskı, açlık; evet, her şey mübah sayılıyordu. Seçilecek yol ise son derece açık ve netti. Mücadele o kadar keskin ve acımasızdı ki, ya teslimiyet ve ihanet ya da direniş ve yeniden varolmaktan başka üçüncü bir yol tanımıyordu. Bu anlamda Kürdistan halkı, belki de yaklaşık üç bin yıllık tarihinde ilk kez böylesine ciddi, tarih önünde hesap vermek gibi zorlu bir sınavla karşı karşıyaydı. Tarih bu kez bir halkın sorumluluğunu PKK'nin savaş tutsaklarına yüklemişti. Mazlum yoldaş, teslimiyetin giderek geliştiği ve artık buna "dur" demenin zorunlu bir görev olduğunu biliyordu. Aynı şekilde, amansız düşmandan aman dilemeden, azmin ve iradenin yıkılmaz gücünü göstermek gerekir diyordu. *"Bugüne kadar hep direndik ama, henüz tam başarılı olamadık. Direnişimizde bir eksiklik vardır. Teslimiyeti durdurmak, Parti kişiliğini ve onurumuzu korumak, böylece halkımızın bağımsız ve özgür geleceğini bir de burda, bu koşullarda temsil etmek için artık ölmek, ölümü kucaklamak gerekir."* diyordu. *"Başka türlü direnişi teslimiyete egemen kılmanın yolu kalmamıştır."* Direnen kitleye ve tüm kadro ve savaşçılara direnme gücü, azim ve kararlılık, moral ve cesaret nasıl verilebilirdi? Bunun yolunu açmak gerekir diyordu. Ve Mazlum yoldaş yaptığı bu sorumlu ve bilinçli tesbitin gereklerini başka bir arkadaştan beklemeden ilkin kendisi yerine getiriyordu. İşte Mazlum yoldaş, bu tarihsel eylemiyle 1982'nin 21 Mart gecesi bir meşale gibi yanıyor, yoldaşlarına yol gösteriyor, direnen partisinin ve halkının geleceğe olan güçlü umudunu yaşatıyor, mutlak özgürlüğü müjdeleyerek ölümsüzleşiyordu!

Çağdaş Kawa Mazlum yoldaş, bu tarihsel eylemini yine tarihsel bir gün olan 21 Mart Newroz'da gerçekleştiriyor ve düşmanın kalbine bir hançer gibi saplanıyordu. Ardından Dörtlerin dünyada eşine ender rastlanan direniş alevleri içinde ölümsüzleşmeleri, Büyük Ölüm Oruçları, peş peşe gelişen soylu direnişlerle artık çizgi oluşuyor; insanlık onuru, devrimci azim ve irade her türlü işkence ve ihaneti bir kez daha alt ederek zindan burçlarına özgürlük şarkıları, zafer çığlıklarıyla yükseliyordu. Mazlum yoldaşın eylemi, işkencenin ayyuka çıktığı zindan kuytularında o sessiz karanlığı deliyor, Partimizin ve halkımızın haklı ve onurlu mücadelesinin sesi oluyor; kör gözleri, sağır ve paslanmış kulakları açıyor, halkımızın ulusal kurtuluş siyasetinin ulusal kurtuluş savaşına dönüştürülmesinde ateşleyici bir rol oynuyor.

Mazlum yoldaş eylemiyle Kürdistan halkının çağa açılması, ulusal bağımsızlık ve özgürlük için, Partimizin yürüttüğü direnişin başında yer alması ve dost-düşman herkes tarafından bilinen bu uğurdaki ödünsüz savaşımıyla tarihi kişiliğini kanıtlıyordu.

"Mazlum yoldaş, yoldaşlarına karşı saygı-sevgi dolu, onlara karşı hiçbir zaman yetersiz davranışlarda bulunmayan, onlara yapabileceği her türlü yardımı yapmaktan asla çekinmeyen, yalnız önderliği değil, aynı zamanda yardımcıları olduğu hissini veren ve bunu da tüm zorluklara göğüs gererek başarabilen bir kişiydi. İster sömürgeciliği meşrulaştırmak sevdasında olan kendini tanımaz küçük-burjuva eğilimlere, isterse sosyal şovenizmin akıl almaz tutumlarına karşı olsun, sınıf çizgisinin amansız savunucusu olarak, işçi sınıfının ideolojik-politik çizgi bağımsızlığı ve milli kurtuluş hareketinin devrimci çizgisine bağlı kalmada, eşsiz davranabilen Mazlum yoldaş, tüm bunları; zayıflığın, yozluğun, güçsüzlüğün hüküm sürdüğü bir alanda gerçekleştirebilmiş, son üç yılını zindanlarda bu temelde sembolleştirebilmiş ve en çok layık olduğu bir biçimde Kürdistan tarihinin onu adeta doğal olarak içine itebileceği bir tarzda, direnmesini doruğa ulaştıracak bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin büyük kahramanları ve şehitleri safına kendisini kabul ettirebilmiş, bunu da emeği, bilinci, cesareti, ve direnmesiyle başarmıştır. Böyle bir günde ve böyle bir direnmeyle efsaneleşmek hiç kuşkusuz ki, herkesten çok O'nun hakkıdır. İşte bu noktada tarih adeta kendi kendisini ifa eder bir duruma gelmiştir. Direnme tarihi, bağımsızlık ve özgürlük tarihi modern bir içerikle Kawa'yı yeniden canlandırmış, mücadelenin başına dikmiş, ve bunu bir anlamda gerçekleştirmiş sayılmak zorundadır. Bağımsızlık ve özgürlük tarihi, modern temellerde yeniden diriliş ve 21 Mart Newroz gerçek anlamıyla yeniden doğmuş sayılmaktadır. Onun kişiliğinde Kawa çağımıza özgü bir biçimde mücadelesinin başında yer tutmuş gibidir."

Mazlum yoldaşın eylemi işte bu yönüyle 21 Mart ve Newroz'a yeni bir içerik, çağdaş bir özellik kazandırmıştır. Partimiz ve halkımız bundan sonra Newrozları artık sadece gelenekselleşen ateş yakma eylemiyle değil, bir de buna bilimsel bir içerik kazandırarak, Newroz'u Ulusal Direniş Günü olarak algılamakta, Newrozları faşist sömürgeciliğin yüreğine korku salan büyük eylemlerin ve direnişlerin gerçekleştiği bir gün olarak kutlamaktadır.

İşte, Mazlum yoldaşın Newroz'a yüklediği bu önemledir ki, Partimiz, gerçekleştirdiği şanlı 15 Ağustos Atılımı, Eruh ve Şemdinli eylemlerinden sonra mücadelenin gösterdiği sürekli gelişme ve büyüme ile 21 Mart 1985 Newroz'unda halkımızın siyasal ordulaşmasının ifadesi olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi ERNK'nin kuruluşunu ilan etti.

Cephenin Newroz'da ilan edilmesi, Mazlum yoldaşın ve tüm direniş şehitlerinin anısına olan bağlılığın bir gereğiydi. Böylece Kürdistan halkı tarihte ilk kez kendi öz ve önder gücü olan Partisinin önderliğinde kurtuluşunu gerçekleştirecek soylu bir olaya, ulusal kurtuluş cephesinin kuruluşuna tanık oluyordu.

15 Ağustos Devrimci Atılımıyla yaygınlaşan eylemlilik ortamında halkımızın kurtuluşunun biricik ifadesi ERNK'nin kuruluşu, devrimci savaşı hızlandırarak, devrimci atılımlarıyla ulusal kurtuluş mücadelesi artık tam bir süreklilik kazanıyor; Kürdistan halkı, Parti-Cephe-Ordu silahlarını güçlü kullanarak her yeni günü büyük gelişmelerle karşılıyordu.

1985 Newroz atılımı çok zorlu koşullarda gerçekleşmiş olmasına rağmen, mücadelemiz siyasi ve askeri alanda gerçek ordulaşmanın zaferini yaşadı. Kemalist-faşist orduya karşı sürdürülen devrimci operasyonlarla faşist ordu sürülerine büyük darbeler indirildi.

1986 Newroz'u daha büyük hazırlıklar, daha büyük eylemlilik gücüyle karşılandı. Bahar atılımının önder kadro ve komutanlarından, Partimiz Merkez Komite Üyesi, HRK'nin kurucularından büyük komutan, ulusal kahraman Mahsum yoldaşın önderliğinde gerçekleştirildi. Siyasi ve askeri eylemlerle düşmana büyük kayıplar verdirildi. Ancak, sürekli bir çürüme ve güç yitirme sürecini yaşayan faşist sömürgecilik de boş durmuyordu. Emperyalizmin ulusal kurtuluş savaşlarına karşı edindiği bütün deneyim ve tecrübeden, çağın en modern silah ve teknolojisinden yararlanan faşist sömürgecilik, özel savaş yöntemiyle vahşi bir saldırıya geçti. Zindanlarda kah işkence ve baskı yoluyla, kah ihanet yasası olan pişmanlık yasasıyla, mahkemelerde ceza makinalarını işletme yoluyla, dışarda ise; toplu tutuklama, toplu işkence, sürgün, "köy koruculuğu" ve daha başka akıl almaz yöntemlerle dizginsiz bir sömürgeci savaş başlattı. Saldırılarını sadece Kuzey Kürdistan'la sınırlı tutmayan TC, tarihsel işgalci emellerine uygun olarak zaman zaman Güney Kürdistan ve

Doğu Kürdistan'a saldırdı. Ve bununla bir yandan PKK'nin dayanaklarını yok etmeye, manevra alanını daraltmaya, diğer yandan ilkel milliyetçi güçleri teslim almaya, ya da PKK'ye karşı savaştırmaya çalıştı. Kitleler üzerinde terör estirerek ve bölge devrimci-radikal güçlerine gözdağı vererek ulusal kurtuluş mücadelemizi her taraftan kuşatmayı hedefledi. Sömürgeci zor; işkence ve baskı yanında, kitleleri aldatarak, anti PKK'ci bir güç oluşturmak için dinsel propaganda yaparak, iç çatışmaları körükleyerek, hain aşiret reisleri, ilkel milliyetçi güçleri, tasfiyeci ve teslimiyetçi küçük-burjuva kesimleri yedeklemeye çalışarak bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizi engellemek, boğmak için ne lazımsa onu yaptı.

Sömürgeci faşizmin bütün saldırılarına rağmen 1986 Atılımı, Kürdistan'da önemli gelişmelere yol açtı. Ülkemizde pekçok bucak ve ilçe ulusal kurtuluşçu güçlerimiz tarafından işgal edildi. Cizre, Midyat, İdil, Derik, Çatak, Uludere, Kozluk ve daha biçok ilçe merkezlerinde geçici sürelerle devrimci otorite tesis edildi.

Savaş tüm şiddetiyle sürüp gelişiyor, güçler karşılıklı olarak siyasi-askeri-diplomatik ve hayatın her alanında yoğun bir eylemlilik sürecini yaşıyorlardı. Muazzam güç dengesizliği koşullarında ulusal kurtuluş savaşımız kahraman komutanlarımızın ve fedakar savaşçılarımızın omuzlarında yükseliyordu. Böylesi bir ortamda "köy koruculuğu" adı altında mücadelemize saplanmak istenen ihanet hançerinin tehlikesini atlatmak, savaşı Kürdistanlılaştırarak mücadelemizi boğmak isteyen sömürgeci oyunları boşa çıkarmak için daha büyük fedakarlık, cesaret ve sarsılmaz inanç gerekiyordu. Bu özellikleri şahsında somutlaştıran Mahsum yoldaş, '86 Bahar Atılımı içinde Newroz'u sömürgecilere ve karşı-devrim mihraklarına darbe üstüne darbe indirerek kutlarken, şahadetiyle direniş tarihimize Ulusal Kahramanlık sayfasını ekledi.

Mahsum yoldaşın şahadeti Newroz haftasına yeni bir anlam kazandırdı. Partimiz, Mart ayını gerek milli direniş ve milli bayram olan Newroz itibarıyla, gerek çağdaş Kawa Mazlum yoldaşın böylesi bir günde ölümsüzleşmesi itibarıyla, gerekse şehitler zincirinin yeni bir halkası olan Mahsum yoldaşın 28 Mart'ta şehit olması itibarıyla Mart ayının Newroz Haftasını Ulusal Kahramanlık Haftası olarak kabul etti.

Askerliği bir sanat olarak kavrayıp ulusal kahramanlık mertebesine ulaşan Mahsum yoldaş, HRK'nin kuruluş çalışmalarında yer alarak şanlı Ağustos Atılımı Eruh-Şemdinli eylemlerini bizzat örgütledi ve komutası altında büyük bir cesaretle, kahramanlıkla gerçekleştirdi. Mahsum yoldaş, Parti taktiği ve silahlı savaş çizgisini Kürdistan'da en iyi uygulayan, en iyi temsil eden önder kadro ve komutanlarımızdandı. O, Partimizin ideolojik-politik çizgisinin usta bir temsilcisi ve yüzlerce silahlı eylemin örgütleyicisi, büyük bir eylem adamıydı. Mahsum yoldaşın yürüttüğü silahlı mücadele ve onun komutanlığını yaptığı ulusal kurtuluş güçlerimiz, Partimizin 1986'da gerçekleştirdiği III. Kongre'de almış olduğu tarihsel kararlarla Halk Kurtuluş Ordusu-ARGK düzeyinde silahlı ordulaşmasını gerçekleştirdi. Mahsum yoldaşın mücadelemizdeki yeri, tek tek kişilerle değil, ancak böylesi tarihsel bir oluşumla doldurulabilirdi. Bu, aynı zamanda Partimizin, tüm halkımızın ve onun silah arkadaşlarının Mahsum yoldaşın anısına olan bağlılıklarının bir gereğiydi de. İşte böylesi kahramanlıklar yaratan ve tarihsel direniş yönüyle anlamı oldukça derin olan Newroz ve ulusal kahramanlık haftası; bugün, halkımızın PKK önderliğinde ERNK ve ARGK saflarında birleşip zaferi mutlaka kazanma savaşımını verdiği, mücadelemize ivme kazandırdığı bir önem taşımaktadır.

İşte Newroz'u böyle algılayıp, ruhuna denk düşen bir bilinç ve kararlılıkla savaşan Partimiz ve halkımız, artık her Newroz'u ve Ulusal Kahramanlık Haftasını daha büyük bir cesaret ve kararlılıkla, örgütsel-eylemsel gücünü kullanarak, düşmana kök söktürerek karşılamaktadır. Artık mücadelemiz bütünüyle bir ulusal kurtuluş savaşı halini almış, her şeyin yaratıcısı, geliştiricisi savaş olmaktadır.

ERNK'nin 4. kuruluş yıldönümünü yaşadığımız ve yeni bir Newroz ve Ulusal Kahramanlık Haftasını karşıladığımız şu günlerde Kürdistan ulusal kurtuluş mücade'esi yeni ve büyük bir atılım yaşıyor. Halkımız 1989 yılı da, öncüsü PKK'nin hedef gösterdiği "bir parça özgür vatan" şiarını gerçekleştirmek inancı ve kararıyla savaşıyor. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi ERNK, halkımızın derinliklerinde örgütlenip ulusal kurtuluştan yana olan bütün güç ve dinamikleri mücadeleye seferber ediyor. Halkımız artık gerçek anlamda siyasal ordulaşmasını sağlayan, savaşan bir halk konumuna gelmiştir.

Silahlı kurtuluş ordusu ARGK yaygın gerilla eylemleriyle ülke sathında gelişme gösteriyor; faşist sömürgeciliğin temel dayanaklarını teşkil eden "köy korucuları"na vurduğu kahredici darbelerle bu uşak ve hain örgütlenmeyi sistem olarak çökertiyor. Gerillanın tüm halkımızı kucaklayıp geliştirdiği şanlı kurtuluş mücadelemizin etkisi Kürdistan sınırlarını aşıp, başta Türkiye devrimci ve emekçi kitleleri olmak üzere, dünya ilerici-devrimci güçlerini etkiliyor. Özellikle de faşist sömürgeciliğin tüm iddialarının tersine, şehir merkezlerinde gelişen siyasal ve silahlı mücadele, kırsal kesimlerde şiddetlenerek gelişen silahlı kurtuluş savaşımıza daha bir önem, daha bir destek kazandırmaktadır. Bu bağlamda bakıldığında Cizre'de yaşananlar, yerel halk ayaklanması provası niteliğinde gelişmeler olarak görülmelidir.

Bütün bunlardan çıkan sonuç şudur ki; Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, faşist sömürgeciliğin özel savaş stratejisine karşı kararlı bir gelişme göstermekte, her türlü teslimiyetçi ve tasfiyeci eğilim ve güçleri yerle bir ederek Kürt ve Türk halklarının geleceğine olan umutlarını ve mücadele güçlerini ortaya çıkarmaktadır. İşte bu noktada Türkiye sol hareketine önemli görevler düşmektedir. Çünkü, halkımızın ve ülkemizin bu kadar azgınca inkarına karşı mücadele etmek; onun kendi kaderini tayin hakkını savunmak, her şeyden önce egemen ulus devrimciliğinin hiçbir gerekçeyle ertelenmesi mümkün olmayan kaçınılmaz bir görevidir. Bu, bırakalım komünist sıfatını taşımayı, demokratlığın asgari görevidir." Kürdistan'da savaş geliştikçe, Türkiye sol hareketinin kendi gerçek görevlerine yöneleceği ve böylece, iki halkın kardeşçe-enternasyonalist birliğinin er geç gerçekleşeceği kesindir.

Tasfiyecilik, Türk egemen sınıflarının bir yansıması olarak ulusal kurtuluş mücadelemize karşı her türlü düşmanlığı gösterirken, buna karşın henüz yetersiz de olsa Türkiye solunda olumlu birtakım çıkışların yapıldığı açıktır. Bunda halkımızın yürüttüğü savaş, gerek günümüzde varmış olduğu boyutlar, gerekse bu savaşın içte ve dışta yol açtığı gelişmeler ve yarattığı sonuçlarla, ülkemiz Kürdistan'ın emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı aktif bir savaş cephesi haline gelmesinin rolü büyüktür. Bu gerçeklik, aynı zamanda halkımızın ve öncüsü PKK'nin Türkiye devrimci hareketine yaptığı en büyük katkıdır da.

"Kürdistan, günümüze kadar halk gerçekliğiyle inkar edilen bir ülke durumundaydı. Yüzyıllardır süren sömürgeci egemenlik altında şekillenen toplumsal yapımız kaosa dönüştürülmüş ve yaratılan bilinçsizlik ve örgütsüzlük ortamında halkımızı yabancı egemenlerin kendi politikalarını gerçekleştirmede birbirlerine ve komşu halklara karşı rahatlıkla savaştırılan bir konuma getirilmişti." Bu yüzdendir ki, emperyalizm ve sömürgeci faşist TC, Kürdistan konusunda şimdiye kadar katı bir inkarcı politika uyguladı. Öyle ki, halk gerçekliğimiz bile inkar edildi. Daha düne kadar "böyle bir sorun yoktur, olamaz" deyip sorunun adını koymaktan bile kaçındı. Oysa bugün halkımız, komşu halklarla savaşma değil, birleşme ve bütünleşme mücadelesi vermektedir. Yine Kürt halkı artık TC'nin yüzyıllardır inkara kalktığı bir halk olmaktan çıkıp, "ben varım, savaşacağım ve kazanacağım!" diyen bir halk konumuna gelmiştir.

Son beş yılda amansız bir biçimde süren savaş sonucunda, özellikle siyasi ve askeri alanda ciddi kayıplara uğrayan TC, dayatılan uzun süreli halk savaşımızı kabul ve itiraf etmek zorunda kalmıştır. TC, istemeyerek de olsa, ulusal kurtuluş mücadelemizi yeni boyutlarda tartışmak zorunda bırakılmıştır. Bir yandan tüm gücüyle ve birçok yöntemle tamamen sömürgeci, imhacı bir savaşı yürütürken, diğer yandan daha şimdiden emperyalizmin çizmiş olduğu burjuva sınırlar içinde sorunu çözmenin zeminini yaratmaya ve artık buna alışmaya çalışmaktadır. Bunun için feodal-komprador kesimleri, hain aşiret reislerini ve teslimiyetçi, küçük-burjuva milliyetçi güçleri hazırlamaya, geleceğini kurtarmaya çalışmaktadır. Çılgınca sürdürdüğü imha savaşında GAP unsurunu kullanarak, "Kürt-İslam Tezi"ni örgütleyerek ve sık sık "milli birlik ve beraberlik" çağrısı yaparak ömrünü uzatma mücadelesi vermektedir. Fakat, şu açık bir gerçektir ki, bir halk eğer bir kez savaşmaya cesaret etmiş ve çağdaş bir önderlik altında siyasi ve askeri ordulaşmasını gerçekleştirerek, kazanma inancıyla ayağa kalkmış ise, karşısındaki düşman ne kadar güçlü olursa olsun, maddi ve askeri olanakları ne olursa olsun, hiçbir güç onu yok olmaktan kurtaramaz. Bu bakımdan TC artık ne sinsi kamçı-şeker politikasıyla, ne de içine girdiği çılgın vahşi yöntemlerle Kürdistan halkının haklı ve meşru savaşımı olan ulusal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini durduramaz. Sürekli güç kaybeden ve çözülen sömürgecilik, güçlenen ve gelişip zafer kazanan ise halkımız olacaktır!

"Yaşadığımız günler, bir halkın ayağa kalkışının artık geri dönülmez bir noktaya geldiği ve bu halkın silahlı güçlerinin düşman birliklerine tarihinin en ağır koşullarını yaşattığı bir dönemdir. Bırakalım ayağa kalkışı, yaşamasına bile şans tanınmayan halkımız, yeniden yaşayabileceğini kanıtlamakla kalmamış, bağımsız ve özgür bir temelde topraklarını düşmandan kurtarabileceğini de kanıtlamıştır." Bugün bu gerçeklik bütün çıplaklığıyla gözler önündedir. Bunun başka bir kanıt ise, bugün bile düşman kuvvetlerinin giremediği, buna karşı ulusal kurtuluş kuvvetlerimizin otoritesinin tesis edildiği sağlam devrim üslerinin varlığı gösterilebilir.

Yeni yıl, halkımız için siyasi, askeri ve diplomatik alanda kalıcı ve güçlü mevzilerin yaratılacağı bir yıl olacaktır. Parti, Cephe ve Ordumuzun hazırlıkları tamamen bu temelde gerçekleşmektedir.

Türk sömürgecileri de daha önce olduğu gibi bu yılı da ulusal kurtuluş savaşımızı bitirme hayali ile giriyorlar! Bu hayallerini yeniden canlandırıyor ve buna göre hazırlıklarını yapıyorlar.

Her iki gücün de bu temelde yeni bir yıla hazırlık yaptığı ve hazırlıklarının düzeyinin de en iyi sınanacağı alanın savaş pratiği olduğu bilinmektedir. Savaş hangi gücün yaşamaya hakkının olup olmadığını ortaya çıkaracak, en acımasız sınama alanıdır. İç ve dış gelişmelerin bugün ulaştığı boyut, bu dönemin daha da şiddetli geçeceğini göstermektedir.

İşte böylesi bir ortamda, yeni bir Newroz dönemine girerken, biz halkımızın kazanacağına dair olan umutlarımızın daha da güçlendiğini, buna bağlı olarak büyüyen bir ordu ve cephe gücüne ulaştığımızı söyleyebiliriz!

Partili yoldaşlar!

1989 Newroz'u ve Bahar Atılımını da tutsaklık koşullarında karşılıyoruz. Şüphesiz kendi bilincimiz, kendi olanaklarımız ve cesaretimiz ölçüsünde bugünü kutlamaya, anmaya; görev ve sorumluluklarımızı bir kez daha hatırlamaya ve dışarda gelişen şanlı kurtuluş mücadelemizin bize emrettiklerini, bugün sizlerin büyük bir coşku ve kararlılıkla başlattığınız bahar atılımı coşkusu ve bilinciyle yapmaya, gerçekleştirmeye çalışacağız. Mücadele koşullarımız farklıdır. Ama yaşadığımız coşku, taşıdığımız bilinç, azim ve yüreklilik sizlerinkiyle aynıdır, hiçbir biçimde farklı düşünülemez. Böylesi coşku, bilinç ve azimle dolu sorumlu ve kararlı bir mücadele gününde sizlerle olamamanın üzüntüsünü çektiğimizi açıkça belirtelim. Kendi açımızdan düşmana daha büyük darbeler vurmak ve halk kurtuluş mücadelemize daha fazla katkıda bulunmak için, sizin gibi daha geniş mücadele koşullarına sahip olamamanın bizde yarattığı burukluğu gizlemiyoruz. Evet, sadece daha büyük eylemler için, daha geniş olanaklara sahip olmadığımızdan... Bununla, kendi görev ve sorumluluklarımızı küçümsemek istemiyoruz. Hatta en zorlu bir mücadele ortamında, tutsaklık koşullarında yaşadığımız için, dayatan görevlerin çok daha zor ama bir o kadar da anlam ve önem yüklü olduğunu biliyoruz. Tutsaklık koşullarında büyük mücadeleler verilmez, büyük değerler yaratılmaz gibi sorumsuzca bir anlayışa da sahip değiliz. Zira dünyada eşine az rastlanır bir direniş pratiğimiz vardır cezaevlerinde. Bunun halk kurtuluş mücadelemizde nasıl bir değer taşıdığını biliyor ve bu alanda kendi görev ve sorumluluklarımızı Mazlumlar'ın, Hayriler'in, ve Kemaller'in bize emrettikleri biçimde ifa etmeye kararlıyız. Bunu kesinlikle böyle bilin!.. Biz ister zindanlarda, isterse dışarda gelişen mücadelemizin ve yaratılan bütün değerlerin altında sürekli, ama her zaman Partimizin doğru ideolojik-politik önderliğini, sürekli direnişi ve şehitlerimizin emeği, bilinci, can ve kanı, ve tabii tarihin bize sunduğu büyük önder Başkan APO'nun kişiliğini gördük. Dün olduğu gibi, bugün de yarın da yaşatacağımız değerlerin, bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin başında yine bu kutsal gerçekleri göreceğiz. Bütün bunlar, bizim varlık nedenimiz, sorumluluklarımızın temelidir.

Yoldaşlar!

Partimiz, büyüyen bir mücadelenin; etkisi sadece ulusal, bölgesel alanla sınırlı kalmayıp, sistemler üzerinde büyük etki yaratan halk kurtuluş savaşımızın önderliğini yapmaktadır. Verdiğimiz bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi büyük acılar ve kayıplar pahasına da olsa, gelişerek dost-düşman herkesin dikkatlerini üzerine çekmiş ve açıktır ki, Kürdistan cephesi, bugün, emperyalizm ve sömürgeciliğe karşı militan bir savaş cephesi haline gelmiştir. Bu, halk tarihimizde ve ulusal kurtuluş mücadelemiz tarihinde son derece önemli, soylu bir merhaleye tekabul etmektedir. Açık ki, yoldaşlar, bugüne öyle kolay ve sıradan bir mücadeleyle; yani az bir çaba ve azimle gelmedik. Bunun altında yaklaşık 15 yıllık mücadele tarihimizde çektiğimiz acıların ve ızdırapların, köyde, dağda ve zindanlarda verdiğimiz onlarca, yüzlerce, evet giderek binlerce Parti önder kadro ve savaşçılarımızın, şehitlerin kanı, canı, emeği ve bilinci yatmaktadır. Diyebiliriz ki, başka halkların yüzlerce yıl karşılaşmadığı zorlukları biz bu kadar kısa süre içinde yaşayarak geliştik. Zaman zaman büyük kayıplar verdik, ama hiçbir zaman belimiz kırılmadı. İnsanın belini kırmayan yaralar ise insanı daha da güçlendirir ve biz, hep böyle geliştik, böyle büyüdük.

Yoldaşlar, bizim yaşadığımız sürecin öneminden gelen her zamankinden daha büyük karmaşık sorunlarla karşı karşıyayız. Şüphesiz ki bunlar, büyüyen, gelişen savaşımızın sorunlarıdır. Ve biz bunlardan güç alıyoruz. Attığımız adımların dost ve düşman üzerinde büyük etki yaptığı açık bir gerçektir. İşte sorumluluklarımızın büyüklüğü tam da bu noktada ortaya çıkıyor.

Geliştirdiğimiz savaşın yarattığı politik etki sonucu dost güçler halkımıza ve mücadelemize karşı giderek görev ve sorumluluklarına yönelirken, düşman cephesinde ise, oldukça acımasız imhacı saldırılarla karşılaşmaktayız. Kuşkusuz ki her türlü emperyalist-sömürgeci kuşatma ve zorlukları mutlaka aşacağız, aşıyoruz da. Geçmiş mücadele pratiğimiz ve Partimizin önderliği, doğru ideolojik-politik hattı, bu konuda en büyük güvencemizdir. Bu anlamda, yarınların daha güçlü; halkımızın bir adım daha özgürlüğe yaklaştığı günler olacağı kesindir.

Savaşımızın varmış olduğu boyutlar, mücadelemizin taşıdığı önem ve dayatıcılığı itibarıyla, kan emici düşman, halkımıza ve Partimize karşı artık sadece bir cepheden, açık silahlı savaş cephesinden saldırmamaktadır. Bundan da tehlikelisi içimize sızarak, sömürgeci kül-

tür ve kemalist etkilenmeden henüz kurtulamayan birtakım unsurları harekete geçirerek, çeşitli komplo ve çabalarla sonuç almaya çalışmaktadır. Geçmişte hain Semir'e yaptırdıklarını, bugün kendini bilmez Avukat Hüseyin Yıldırım vb. lerine yaptırarak bir yere varmak istemektedir. Dikkat edelim! Geçmişten bugüne ister Parti içinde komplo ve darbeler peşinde olan hainler, ister onurunu beş meteliğe satıp silah arkadaşlarına, Partiye, halka ve davaya ihanet ederek düşmana sığınanlar, isterse de ihanet yasası olan "pişmanlık yasası"nı kabullenip, insan olmanın bütün özelliklerini yitiren, hayvanlaşan unsurlar olsun, ama bütün bu hainlerin hepsi Parti Önderliğimizi reddetmektedirler. Başka bir cepheden baktığımızda, sömürgeci-faşist TC ve işbirlikçisi tasfiyeci-teslimiyetçi güçlerin yaptıkları da budur. Evet, bütün bu odakların tek kapıda birleşip Parti Önderliğini hedef seçmeleri tesadüfi bir olay değildir. Bunun neden ve niçinleri son derece net ve açıktır. İşte bu noktada Parti bilinci ve ruhu büyük önem taşımaktadır.

Bilinmektedir ki yoldaşlar, önderlerini korumasını bilmeyen halklar ve militanlar genellikle mücadelelerinde başarılı olamamışlardır. Ya da zafer, yüzyıllara yayılmış, oldukça zor ve büyük kayıplar pahasına kazanılmıştır. Halkımıza gelince, Kürdistan halkı tarihinde ilk kez kendisini çağla bütünleştirecek bir önderliğe sahip oldu. Tarihin bize yaratmış olduğu Parti ve halk önderimiz Başkan APO'nun kişiliği, öncü önderliğinde yaratılan ve gelişen ulusal kurtuluş süreci ve savaşı, bizi kurtuluşa götürecek, sosyalizmle bütünleştirecek tek yoldur. Önderimiz Başkan APO'nun kişiliği ve onun şahsında somutlaşan Partimizin ideolojik-politik hattı, geleceğin bağımsız özgür Kürdistan'ının en büyük güvencesidir. O halde, Önderimize sahip çıkalım! Onun emrettiği görevlerin doğruluğuna olan kesin inancımızla, şehitlerimizin bize gösterdikleri cesaret, azim ve bilinçle işe sarılalım!

Parti ve Parti Önderliğine sahip çıkmak, ona layık birer Partili olmak, bir Partili için, bizler için en büyük mutluluktur. Bu mutluluğu yaşamak ise, ancak Partimizin ve halkımızın Önderi Başkan APO'nun çizmiş olduğu ideoloji ve politikanın, strateji ve taktiğin kavranmasıyla, emredilen talimat ve görevlerin gerçekten, ama gerçekten yerine getirilmesiyle mümkündür. Mücadelemizin büyüklüğünden doğan tarihsel görevlerimiz ancak böyle yerine getirilebilir; ancak böyle büyük dava adamları olunabilir.

Parti tarihimiz ve mücadelemiz; içerisiyle, dışarısıyla hiçbir kimsenin sahip olmadığı hazine değerlerinde güçlü kazanımlar; değerler, deneyim ve tecrübelerle doludur. Yine, hiçbir siyasi hareketin sahip olmadığı son derece açık ve net olan ideolojik-politik-örgütsel ve pratik bir çizgiye sahibiz. Bütün bunlar sonucunda, Partiye en iyi nasıl sahip çıkılır? En iyi nasıl dava adamı olunur? Tavizsiz direniş nedir? Nasıl çizgi adamı olunur? Parti kişiliğimizi ve direniş tarihimizi derinlemesine özümseyip, bilinç düzeyine çıkardığımızda, görev ve sorumluluklarımızı güçlü bir formasyonla yerine getirmek işten bile değildir.

Keza, komünist bir Partinin, PKK'nin üyeleri olmamız nedeniyle sorumluluklarımızın aynı zamanda evrensel boyutta olduğunu bilmemiz gerekir. Tarihe, şehitlere ve halklara karşı devrimci sorumluluğumuzu yerine getirmek ise en başta kendi mücadelemizin sorunlarını çözmekle, Partiyi her koşul altında, ama en yetkin bir biçimde, en yüksek boyutta temsil etmekle mümkündür.

Açık ki, partiliyim demekle Partili olunamıyor. Partili olmanın ne demek olduğunu bilmekle de Partili olunamıyor. Önemli olan, Parti kişiliğiyle bütünleşmek; Partiyi her türlü iç ve dış saldırılara karşı korumak ve halkımızın ihtiyaç duyduğu büyük halk önderleri durumuna gelmek; gerektiğinde güçlü bir komutan, gerektiğinde yetkin bir politik kadro, gerektiğinde ise büyük kahramanlıklar yaratmasını bilen kararlı, cesur birer savaşçı olmak şarttır bizde.

Yıkıcı, bozguncu ve her türlü tasfiyeci ve komplocu eğilim ve güçlere karşı amansız bir mücadele içinde olmayan, Partimizin çizgisini egemen duruma getiremeyen bir kişi, kendisine nasıl Partiliyim diyebilir? Azim, coşku, bilinç ve direniş ruhunu yaşatamayan; kitlelere cesaret ve bilinç veremeyen, yüzlerce, binlerce potansiyeli savaştıramayan, yönetemeyen bir kişi kendisine nasıl Partiliyim diyebilir? Partili, sorun yaratan değil, sorun çözen; çözümleyici olan; mızmız değil, açık ve dürüst olan, kendisini her şart altında geliştirip sürekli büyümesini gerçekleştiren; Partiyi her şart altında ve daima en iyi bir biçimde temsil edebilen ve tabii bütün bu yetenek ve birikimlerini konuşturan, kendisiyle birlikte mezara götürebileceği hiçbir şeyi olmayan (Parti sırları hariç), tam tersine, gerisinde bir miras, bir tarih bırakan, değer bırakan kişidir. Parti meziyetlerine ulaşmak, kitlelerde ve arkadaşları üzerinde otorite ve saygınlık yaratmak, gerektiğinde yüzleri, binleri, onbinleri ayaklandırmak, gerektiğinde durdurmasını bilmek; evet, Partili olmak, halk önderi olmak bu demektir.

İşte yaşadığımız süreçte Parti ve mücadele sorunları, bizden böylesine yetkin bir formasyon istemektedir.

Parti bilinci ve ruhuyla mücadelemizin başına geçip, 1989 Newroz'u ve Ulusal Kahramanlık Haftasını, halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesinde büyük zaferlerin kazanılacağı bir yıl olarak yaşayalım!

ARGK savaşçıları ve komutanları!

Yeni yıla, 1988 kazanımları temelinde daha hazırlıklı, daha donanımlı giriyoruz. Ancak, hedeflerimiz daha büyük, sorunlarımız daha karmaşık. 1989 yılını halkımızın büyük umutlarını gerçekleştirerek yaşayalım! Düşmanın azgın bir saldırıya geçtiği bu dönemde halkımızın umutlarını mutlaka gerçekleştirelim. Artık büyük kayıplara, büyük hatalara tahammülümüz yoktur. "Daha az hata daha çok zafer" şiarımız olmalıdır. Geçmişin hata, yetmezliklerini görüp, kesinlikle doğru sonuçlara varmak zorundayız. Düşman en ufak bir hata affetmiyor; çılgınca saldırıyor. Kazandığı en küçük bir zaferi, elindeki geniş olanaklarını kullanarak halkımıza ve kamuoyuna karşı politik, askeri ve psikolojik bir savaş üstünlüğüne dönüştürüyor. Ve bu alandaki yetmezliklerimiz, düşmanın eline kolay fırsatlar, kolay silahlar veriyor. Artık düşmanın eline bu tür silahlar, kendi yetmezliklerimizden ileri gelen fırsatlar vermeyelim. Gerçek bir ordu olmanın bilinç ve sorumluluğuyla hareket edip; disiplin, esneklik faktörünü ustaca birleştirip, tüm yetenek ve cesaretimizi koruyalım!

Düşmanımızın tarihsel özelliği bilinmektedir; işgalci, imhacı ve sadece zordan anlayan bir düşmandır. Düşmanın güç ve olanaklarını yerli yerine oturtmak, güçlü ve zayıf yanlarını bilmek, askerlik sanatının bir gereğidir. Düşmanı hiçbir biçimde olduğundan fazla kuvvetli göremeyiz. Keza olduğundan da zayıf göremeyiz. Nesnel durumu görüp ona göre savaşmak zorundayız.

Bugün düşmanın maddi (silah, teknoloji vs.) bakımından bizden üstünlükleri olabilir. Ancak, düşmanın sürekli çürüyen bir düzenin savunucusu olarak, güçlülüğünün güçsüzlüğe dönüştüğü; bizim, gelişen ve insanlığın ilerlemesini sağlayan bir düzenin savunucusu olarak, hata ve yetmezliklerimizi aşma temelinde sürekli gelişip güçlenen bir konumda olduğumuz bilinmektedir.

Soldan sağa (ayaktakiler): Sabri Ok, Mehmet Yalçınkaya, İlhami Adıyaman, Muhittin Dolaşır, Ali Gün. **(Oturanlar):** Şahin Bilici, Rıza Altun, Mümin Ağcakaya.

Düşmana karşı zayıf olan yanlarımızı doğru politik önderlik, doğru strateji ve usta taktiklerle üstün duruma getirmek, halkımızı düşmana karşı topyekün savaşır duruma getirmek, düşmanı sadece silahlı savaş cephesinde değil, ekonomik, siyasi, askeri ve diplomasi cephesinde de kuşatarak çökertmek ve imha etmek gibi bir görevle karşı karşıyayız. Çinli bir generalin dediği gibi "kendini ve düşmanını iyi tanı, yenilgi almadan yüzlerce zafer kazanabilirsin."

Biliyoruz, savaşta belirleyici olan insan faktörüdür, moral faktörüdür. Halkımızın muazzam desteğine sahibiz. Haklı ve meşru bir davanın neferleri olmamız ve savaşın zorunluluğunu bilince çıkarmış olmamız nedeniyledir ki, halk, tarih ve şehitlerimiz karşısında bu meşru ve soylu mücadele yolunda ancak savaşarak kendimizi özgür hissedebileceğimizi biliyoruz. İşte bu önemli husus ve zafere olan kesin inancımız ve hiçbir kişisel tasa ve kaygımız olmaması, bizdeki üstün moralin esas kaynağıdır. Bugün yürüttüğümüz savaşta düşmana karşı insan faktörü bakımından da üstün durumdayız. O halde, bu savaşta zafer kayıtsız koşulsuz bizim olacaktır. Bunu, zaten biliyor, zaten inanıyoruz. İşte, bizdeki bu üstünlükler, düşmanımızdaki zayıflıklardır. Bizdeki zafer, düşmanın yenilgisidir.

Halkımızın gücüne ve kesin zafere olan inancımıza dayanarak, düşman karşısında kazandığımız mevzii başarılardan hareketle zafer sarhoşluğuna kapılıp, serüvenci bir mantıkla savaşamayız. Esasen, bir komutan ve savaşçı her şeyden önce bir asker olduğu için, strateji ve taktiğin emrettiği sınırlar içinde özgürlüğünü kullanmak zorundadır. Hiçbir biçimde emir ve talimatların dışına çıkamaz. Bu serüvenciliğe karşı gerçekçi olmak, rastgele ya da salt askeri bakış açısıyla değil, tamamen planlı-programlı hareket etmek, güçlerin toplanması ve dağıtımını ustaca gerçekleştirmek, saldırı ve savunma zamanını ve koşullarını iyi bilmek, düşman güçlerine nereden saldırırsam onu daha iyi sökebilirim, bunu bilmek, mümkün olduğunca tesadüflere yer bırakmamak, gerçekleştirdiği her eylemin ardından bir öncekine oranla daha etkili ve daha büyük hedeflere yönelmek; hareket ve inisiyatif gücünü, cesaret ve esneklik faktörüyle birleştirmek. İşte, en iyi komutan, bu koşullarda en az hata yapan komutandır.

"İhtimaller ve tesadüflerde, yani beklenmedik ani olaylarda komutanın takındığı tavır, öngördüğü politik-askeri perspektif ve inisiyatif belirleyici önemdedir." Komutan umulmadık hallerde sürekli bir çatışmanın içinde, tehlikesizce çıkmak istiyorsa, özellikle iki niteliğe mutlaka sahip olmak zorundadır: "Bu karanlık içinde bile kendisini gerçeğe ulaştıracak olan bir iç aydınlıktan yoksun olmayan bir zeka, ve bu soluk ışığın peşinden gidecek bir cesaret." İşte bir komutanın komutasındaki orduyu zaferden zafere koşturan iki özellik!

Komutanın gücü "şiddetli duygulardan başka bir şey tanımayan insan değil, en kuvvetli heyecanların etkisi altında bile nefsine hakim olmasını bilen ve kalbini kasıp kavuran kasırgaya rağmen muhakeme yeteneğini ve inançlarını kaybetmeyen, fırtınaya tutulan bir gemideki pusulanın ibresi gibi sağduyuyu hiçbir zaman şaşırmayan" insanın gücüdür.

Evet, bugün tamamen silahlı savaş düzeyinde gelişen, dolayısıyla tam bir askeri nitelik kazanan ulusal kurtuluş mücadelemiz, işte böylesi büyük komutanlara, hareket ve inisiyatif gücünü yitirmeyen cesur, kararlı ve disiplinli bir orduya ihtiyaç duymaktadır. İnisiyatifi ele geçirmek ve eylem özgürlüğünü korumak ise, doğru politik önderlik altında beliren doğru askeri strateji ve taktiğin ustaca hayata geçirilmesiyle mümkündür.

Yeni yılda büyük özgürlük yürüyüşünü gerçekleştirmek istiyorsak, "Bir parça özgür vatan toprağı yaratma" şiarını hedef almışsak, halk kurtuluş ordumuz ARGK komutanlarıyla, savaşçılarıyla böylesi bir etkinliğe kavuşmak zorundadır.

Kahraman komutanlarımız, kahraman savaşçılarımız!

Halkımız tarihte ilk kez Partimiz önderliğinde, yani kendi öz ve önder gücü olan PKK öncülüğünde silahlı ordulaşmasını gerçekleştirdi. Bu, Kürdistan tarihinde son derece önemli bir olaydır. Kürdistan halkı, tarihi yargılama hakkı olan keskin kılıcını politik önderi PKK eliyle sana vermiştir. Bu kılıcı kullanma ve tarihi yargılama hakkını büyük bir cesaret ve bilinçle kullan! Sen bugün, bir halkın haklarını, özgürlüğünü geliştirmek ve korumakla görevlisin. Bu anlamda, ARGK'nin birer komutan ve savaşçısı olan sen, ulusun bağımsız ve özgür geleceğinin güvencesisin! Tarihsel rolünün bilincinde ol! Halkımız ilk kez senin şahsında ayağa kalkmakta, özgür umudunu sende görmektedir. Kürdistan halkı yüzyıllar, hatta binyıllar boyu hiç direnmedi, kahramanlıklar göstermedi değil. Belki de, pekçok halktan daha fazla direndi, daha büyük kahramanlıklar yarattı. Ama, tarihte hemen hemen hiçbir zaman sahip olamadığı bir gerçeklik yaratmıştır bugün. Dünyada faşist sömürgeciliğe ve her türden teslimiyete ve ihanete karşı cesurca, kahramanca savaşan, daha şimdiden bağımsız ve özgür geleceğin güçlü adımlarını atan, düşmana vurduğu her darbenin altında bağımsızlık ve özgürlük umudu fışkıran sensin. Emperyalizmin, sömürgeciliğin ve her türden gericiliğin ve ihanetin tüm saldırılarına rağmen savaşabilecek; zaferden zafere koşabilecek, düşmanı altedebilecek güçtesin! Yeter ki, gücünü, olanaklarını ve bilincini iyi kullan! Yeter ki, zafere olan inancınla savaşmasını bil! İdeolojik-politik önderlikle, son derece açık ve net olan doğru strateji ve taktiğinle, üzerinde savaşı yürüttüğün elverişli coğrafyanla, hiçbir fedakarlıktan kaçınmayan halkımızın muazzam desteğiyle ve gerek iç, gerekse dış alandaki elverişli politik koşulların yeterliliğiyle, evet, bütün bu alanlarda güçlü dayanakların, büyük olanakların, zaferi kesin garantileyecek önemde muazzam bir gücün var.

Yaşadığımız dönemde üstlenmiş olduğun görev ve sorumlulukların hiçbir biçimde hafife alınacak görev ve sorumluluklar değildir. Oldukça ciddi, oldukça önemli ve kesin olarak söylüyoruz, geleceğimizi belirleyecek önemde olan görev ve sorumluluklardır. Görev ve sorumluluklarının bilinciyle savaş! Halkımızın beklentilerini boşa çıkarma! Keza, ciddi hataların, ciddi kayıplara yol açabileceğini biliyorsun, buna meydan verme!

Kahraman gerillalarımız!

Savaşta saldırı ruhu önemlidir. Klasik tanımlamayla "en aktif savunma saldırıdır" denir. Evet, bu kesinlikle doğrudur. Her saldırı kendi içinde bir savunmayı taşımakla birlikte, esas olan saldırıdır. Ve her saldırının da belli koşullarda, belli hedeflere yönelik, yine taktiğin bir gereğini yerine getirme bağlamında rastgele değil, planlı, bilinçli ve elindeki güç ve olanakları en iyi bir şekilde kullanma ve mevzilendirme olduğu açıktır. Düşmanın üstüne üstüne yürüdüğün sürece ancak düşmanı sersemletebilir, moralmen çökertir, inisiyatifi ele geçirir ve ancak böylece eylem özgürlüğünü koruyabilirsin. Ayrıca, saldırı ruhu bir askerin esasta sahip olması gereken temel bir niteliktir de.

Savaşımızın içinde geliştiği zorlukları bizzat yaşıyor, bizzat görüyorsun. Bu zorluklar sadece maddi zorluklar değildir. Aynı zamanda manevi zorluklardır da. Manevi zorlukların kaynağı, ideolojik yetersizlik ve politik darlıktır. Politik darlık, beraberinde dar pratikçiliği getirir. Bu yetmezlik bir komutan ve savaşçının haklı olarak yaratmaya çalıştığı zaferlerin önünde ciddi bir engeldir. Politik yetersizlik, cesaret, direniş ve saldırı ruhu, giderek davaya olan bağlılık ve sadakatini bile zayıflatır. Bu ise, savaşta zaferden zafere koşmaya değil, yenilgi üstüne yenilgi tatmaya yol açar. Daha da ötesi kaçkınlık, ihanet vs...

O halde, halkımızın kurtuluş müca-

Devamı 25. sayfada

Kürdistan Devrimi, örgütsel görev...

Baştarafı 19. sayfada

dır.

Görülüyor ki; gerçekten çok özgün olunması gereken, ama dönemden başarıyla çıkmak için mutlaka örgütlememiz gereken temel görevlerden birisi de, bu alana ilişkindir. Bu, Ulusal Kurtuluş Cephesinin örgütlenmesi görevi oluyor. Şüphesiz, bu faaliyete kısmen el atılmıştır, etkilenme ileri düzeydedir. Bağlantılar çok noktalardan sağlanmıştır ama, bunlar gerçekten çok yetersizdir. Hem anlayış olarak, hem de uygulama olarak çok yetersizdir; anlayışta köklü bir düzeltme, hem nicelik ve hem de nitelik olarak bağlarda da bir gelişmenin yaşanması şarttır. Özellikle Partinin önemli bir kadro gücü, buna hazırlanmak durumundadır. Bu kadrolar halk komitelerini kurmak amacıyla, bu komitelerin önderliğinde halk birliklerini geliştirmek amacıyla işe seferber edilmek zorundadır. Bu komiteler, en ulaşılan yerlerde gerillaya bağlı oluşturulabilir. Yurt dışında ise bizzat işi-gücü, halk içinde örgütlenmeyi geliştirmek olan Partili ögelerden oluşabilir. Bunun için elimizde imkanlar vardır. Herkesin ille de gerilla militanı olması diye bir sorunumuz da yoktur. Kaldı ki bazılarının konumu buna uygun da gelmez. Ama ulusal kurtuluş mücadelesinde belirttiğimiz gibi, muazzam genişlikte bir çalışma alanı vardır.

Partinin çekirdek gücünün ve gerillanın tam etkisi altında, yakın ilişki içinde tutulması gereken bu çalışma alanına, bu örgütlülüğü dayatmazsak; üç temel silahla (Parti-Cephe-Ordu) geliştirilecek olan ulusal kurtuluş savaşı çok ciddi bir ögeden yoksun kalacaktır. Ve diğer silahlar başarıyla konuşmayacaklardır. Bu silahlar ulusal kurtuluş aşamasında, uzun süreli halk savaşını veren bütün halklarda yerinde ve içiçe konuşturularak, en yaman düşmana karşı zafer kazanabilmişlerdir. Biz belki de daha fazla içiçe, halkın özgücüne daha fazla dayanarak bu silahları konuşturacak, bu temelde kazanacağız. Dış desteklerin az olduğu, gerillanın gelişmesinin biraz zor olduğu ve hem de tümüyle askeri örgütlenmeye doğru yönelmenin ulusal kurtuluş savaşımızda pek öne çıkmaması gereken bir durum olduğu gözönüne getirilirse, halkın örgütlenmesinin bizdeki hayatiliği daha bariz görülür. Halkın savaşım olanaklarını arttırmanın, bir anlamda da gerillayı halkın örgütlenmesinin öncü gücü ve koruyan gücü olarak geliştirmenin önemi de daha çok ortaya çıkıyor. Bu silahtan uzak kaldığımızda ve bu silah düşman tarafından susturulduğunda bile-lim ki, büyük cephe gerimiz, temel dayanağımız, güç kaynağımız kurumuştur. Ve bu durumda tek-tük, şurada-burada serpiştirilmiş Parti ögelerini düşman kolay ezebilir, şurada-buradaki silahlı birliklerimizi kolay avlayabilir. Bunun ne kadar tehlikeli bir durum olduğunu da çoğumuz pratiğimizden biliyoruz. Ve iliklerimize kadar da yaşamışız. O halde, muazzam çabaların bir ürünü olarak, halkın Parti etrafında gelişen ilgisini mutlaka örgütlendirmek ve uygun savaşım biçimleriyle düşmanın karşısına dikmek, önümüzdeki dönemde vazgeçemeyeceğimiz ve bütün gücümüzü zorlayarak gerçekleştirebileceğimiz önemli bir görevimizdir.

Eleştiriler temelinde, bu göreve yaklaşımın köklü bir düzeltmeye tabi tutulması; her Parti çalışanımızın mutlaka uygun, düzeltilmiş, yetkin hale getirilmiş bir yaklaşımla halk arasında, halk önderine yaraşır bir yaşamı tutturması ve bunun için de yoğun bir çaba içerisine girmesi vazgeçilmezdir. Sadece geçinmek için, hatta bazılarının yaptığı gibi, kendi kendini tatmin etmek için kitleler içinde bulunulmaz. Burada, fırtına gibi, kitlelerin örgütlenmesini gerçekleştirmek için bulunulur. Büyük bir örgütsüzlük sorunu olduğunu ve dolayısıyla örgütlenme arzusu taşındığını bilerek, tam da buna cevap verecek bir yoğunlukta olacağız. Halk ölçülerine göre yaşamak önem taşıyacaktır. Halkın saflarımıza çekilmesini engelleyen ne varsa, onlardan uzak duracağız. Zorlansak da, mutlaka bunu bececeğiz. Dilimizle, giyim-kuşamımızla, hal ve hareketlerimizle tam da halkı çekim özelliklerine sahip olacağız. Dine olan ilgisini ve bağlılığını doğru değerlendireceğiz. Aile, kabile ilişkilerini doğru değerlendireceğiz. Devrim önüne bunları bir engel olarak koymak yerine, devrime hizmet edecek bir araca dönüştüreceğiz. Bunlara sekter, oportünistçe yaklaşılmaması gerekir. Bütün bu özellikler, örgütlenmeye de hizmet edebilir; yolunu bulup gerçekleştirmek gerekir.

Görülüyor ki; bu temel devrimci savaşım araçları önemlerini böyle ortaya çıkartmaktadırlar. Tanımı böyledir; kullanılması bu temelde olacaktır. Baştan beri tohum halinde filizlenen, ama şimdi biraz daha ayrışmış, büyümüş, içiçe olduğu kadar özgül rollerini de ortaya koymaya başlamış olan bu araçların bu temelde ulusal kurtuluşa —dostun da, düşmanın da "İşte bir halk uyanıyor; kaderini, bağımsızlığını özgür temellerde çiziyor" diyecek kadar ilgiyle izlediği— kendi gerçekliğinde uygulaması sözkonusudur. Kolay kazanılmadığına göre de, müthiş kullanmak, layık olmanın gereğidir.

Bu temel silahların üzerinde ana hatlarıyla duruyoruz. Bu silahlar yaşamımızın ta kendisidir. Yalnız öncünün, gerillanın değil, halkımızın da tüm yaşamı artık bu silahlar tarafından belirlenecektir. Biz bu silahları; bize dayatılan özel savaşımı boşa çıkarmak, devrimci savaşımımızı kesintisiz geliştirerek sürdürmek için kuşanıyoruz. Bunun militanı, bunu gerçekleştirendir. Hiçbir bahaneyle, bu silahlara hakkını vermemek şurada kalsın, sıradan bir kullanma hakkına bile sahip olmadığımız bilinmelidir. Tarihimizde ilk defa öz gücümüze dayanarak ve kendi silahlarımızla savaşma imkanını yakalamış bulunuyoruz. Böyle fırsatlar ve imkanlar her zaman ortaya çıkmaz. Eğer şimdi çıkmışsa, o zaman müthiş sarılmak; şimdi bir vuruyorsak, yarın on vurmak; zulmün duvarında küçük bir çatlak açmışsak, delik-deşik etmek eldedir. Açık ki, önümüzdeki yakın dönemin taktik önderliği temel olarak bu silahlar üzerinde çalışacak, bu silahlar özlü ifadesini örgütlenme ve eyleme geçirişte bulacaktır. Günlük olarak bir taktik değişikliği gerekiyorsa; bir evden diğer eve, bir mevziden diğer mevziye gidilmelidir. Zaten taktik önderlik günlük savaşın ifadesidir. Günlük yaşamın devrimci idaresidir. Bunun için günlük yaşamın eğitimi, örgütlendirilmesi, eylemin yönlendirilmesi, taktik önderliğin en önemli görevidir. Ana taktik dönem, komuta kademesinin planlanması dahilinde; onun gün-gün, hafta-hafta, ay-ay, hesabını daha ayrıntılı planlara indirgeyerek, tüm bunları gerekli örgüt sorumluluğuna kavuşturup yürütmesidir. O halde, her zamankinden daha fazla taktik önderlik yeteneklerimizi konuşturmak zorundayız. Taktik önderlik yeteneklerimizin konuşturulması demek, bu üç temel savaşım silahına gerekli kullanım gücünü azami derecede verdirmek demektir. Bütün eğitimimiz, bütün yeteneğimiz, bütün tecrübemiz bunları azamiye vardırdığında bir anlam ifade eder. Devrimciliğin ana gelişim özelliği burada yatmaktadır. Bu kolay kazanılmayan bir özelliktir. Partimizin zorlu savaşımıyla elimize tutuşturulan temel silahlarımız iyi kullanılırsa, arzulanan gelişmeyi sağlayacağız. Hedeflediğimizden de öteye gelişme sağlayacak olan yaklaşımın esası da buradadır. Geçmişte şu veya bu nedenle, şu veya bu dış engelle bir türlü istediğimiz gibi hakkını verdiremediğimiz, konuşturamadığımız bu temel görevlerimizi bu sefer çok akıllıca yerine getirmeliyiz. Gerçekten ders çıkarmış olarak ve gerçekten geleceği devrimci temelde kazanmak ereği ile sımsıkı sarılmak, bu işin bir kahramanı olmayı bilerek yaklaşmak gerekiyor. Bireye düşen de, rolün tam hakkını vermek ve bu temelde önüne konulan bütün görevlerin başarıyla gerçekleştirilmesini ve giderek mutlaka kazanılmasını sağlamaktır. Partimiz, artık bu aşamaya gelmiştir. Bu aşamayı böyle kazanmanın bütün hazırlıklarını yapmıştır. İşte, üstleneceğimiz görevler de bu temeldedir.

Özellikle bu temel silahlarla savaşanların yeniden kendilerini bu silahlarla bütünleştirmelerinde bir anlam ifade edebilecek ve kendilerine özümsettirilecek konu da budur. Bunu başarmakta çok istekliyiz, şanslıyız ve hem de buna mecburuz. Bu rolü kendimize yakıştırmalıyız; büyük olgunlukla, dirayetle, kazanabilecek konumda olmalıyız. Şimdiye kadar bir türlü kendimize yakıştıramadığımıza, layık olamadığımıza, bu sefer kendimize tam olarak yakıştırmalı ve ona layık olmalıyız. Biz de bu temelde, Partinin stratejik önderliğinin de başarılı gelişmesi için elden geleni sonuna kadar yapacağız. Bu konuda şimdiye kadar yaptıklarımızı daha yoğunca, hem de çokça belirlenen olumsuzluklardan arındırmak için her şeyi yapacak ve olumlulukları egemen kılmak için de tüm gücümüzü dayatacağız. Hepimiz rollerimizi yerli yerinde oynarsak, bu işler gelişir. Ulaşılmaz denen birçok şeye ulaşılır.

İşte, önümüzdeki dönemi büyük başarılarla kapatacak bu temel silahlara bu biçimde yaklaşıyoruz. Tanımını ve uygulama esaslarını daha yetkince bu biçimde belirliyoruz. Önümüzdeki dönemde, hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar bu silahların hakkını vereceğiz. Bir yarış halinde görevlerin üzerine yürümeyi, asla çiğnenilmemesi gereken bir emir olarak karşılamamız gerekir. Başta kendimiz olmak üzere, bütün savaşanlarımıza uygulamamız gereken ve çizgi doğrultusunda her zamankinden daha fazla geliştirilen devrimciliğimizin temel ölçüsü bu olacaktır. Eğer bu temelde görevlerin üzerine kararlılıkla yürürsek, yüksek başarıları yaşamamak için hiçbir neden yoktur. Ve yine biz, bu dönemleri böyle ele alıp, ne pahasına olursa olsun yaşatırsak, gerçekten PKK'nin atılımcı dönemlerini kazanmanın gereklerine göre tam davranmış ve kazanmasını bilmiş olacağız.

Yarınların daha güçlü; halkımızın özgürlüğe...

Baştarafı 24. sayfada

delesi gibi soylu bir davanın komutanlığını yapıyor veya bir nefer olarak savaşıyorsan, davaya olan bağlılığın ve sorumluluğun gereği, en önemlisi de uğrunda ölüme gidebilecek kadar inandığın bu mücadelede başarılı olmak istiyorsan, devrimci savaşımın pratiğini sürekli bilince çıkarmak zorundasın. Öyle ki, senin pratiğin, sana bir teori verebilmeli ve pratikten kazandığın her teoriden sonra daha büyük hedeflere yönelebilecek bir eylemlilik gücüne ulaşabilmelisin. Başka türlüsü hiç kuşkusuz ki, kör cesaret, kör atılganlık, Mao'nun deyimiyle "eşkiyalık" olur.

Bir gerilla her şeyden önce politiktir. Çünkü, savaşın kendisi politikadır; ama, politikanın kanlı biçimi. Dolayısıyla sen, hiçbir davranışını ve düşünce tarzını politikadan ayrı ele alamazsın. Bu, düşmanın mevcut durum ve yönelimlerini sezinlemek, çağı tanımak, yorumlamak ve tabii değiştirmek; silah arkadaşlarına ve halka karşı açık ve dürüst olmak, davaya bağlılık ruhunu pekiştirmek; savaşta sürekli gelişmek, büyümek ve büyüdükçe de daha büyük zaferler kazanmak için, kısaca yaşamın için zorunludur.

1984 şanlı 15 Ağustos Atılımından bu yana verdiğimiz kayıpların bize nelere mal olduğunu biliyoruz. Şüphesiz ki, kayıp ve kazanımlar, yengi ve yenilgiler, evet, bütün bunlar savaşta yaşanan şeylerdir. Ama demek istediğimiz bunlar değildir. Demek istediğimiz, yaklaşık 5 yıldır en acımasız biçimde sürmekte olan sıcak savaş ortamında verdiğimiz birçok kayıplar, düşmanın güçlü olmasından değil, ama, kendi hata ve yetmezliklerimizden ileri gelmiştir. Bu, ister şehit olan yoldaşlarımız için, isterse de direnerek esir düşen yoldaşlarımız için kesinlikle böyledir. Kayıplarımızın pek çoğu ya disiplinsiz, kuralsız olma, ya ani durumlar karşısında nerede, nasıl bir taktikle manevranın yapılması gerektiğini bilememe, inisiyatif gücünü kullanamama, ya da buna benzer yetmezliklerimizden ileri gelmiştir. "Halka aşırı güven" anlayışı bunların başında gelmektedir. Silahının hakkını verememe, her zaman ve her koşul altında bir asker gibi hareket etmeme, "halk zarar görmesin" deyip savaşmama gibi kabul edilemez hatalara düşme vb. anlayışlar bizde az görülmedi. Keza, zaman zaman düşmanı küçümseme, zaman zaman tersi bir mantıkla hareket etme, yine yürüyüşte konaklama vb. "önemsiz" dediğimiz, gerçekte ise önemli olan, hatta bazen bunun faturasını çok ağır ödediğimiz bir çok olumsuz örnekler mücadele pratiğimizde vardır. İşte bütün bunlardan ders çıkarıp, artık daha fazla kayıp vermeme! Olayların ve devrimci savaş pratiğinin doğru bir sentezini yapmak bir gerilla için son derece önemlidir. İşte, politik eğitim, politik bilinç bu noktada önem kazanmaktadır. "Parti zaten bize perspektif veriyor, benim ayrıca okuyup politik olmamın ne gereği vardır?" gibi salt askeri bakış açısı işte tam da bu noktada kendisini ele veriyor. Bu mantıkla hareket eden bir savaşçı, sadece hata değil, aynı zamanda suç da işlemektedir. Çünkü bu gibi bir kafa yapısına sahipsen, ya basmakalıpçı olup somut durumu gözetmeksizin emir ve talimatlarla her koşul altında aynı düzeyde uygulamaya kalkışırsın (Ki bu yaşamın gerçeğine asla uymaz), ya da sağ ve sol saplantılara girersin. Hatta, bu mantık kronikleşmişse bunun ucu ta teslimiyete ve ihanete bile varır.

Oysa geleceği karşılamak, yarınlarda özgürlükleri yaşamak için halkımız senden çok daha güçlü bir formasyon, gerçek anlamda komutan, gerçek anlamda önderlik bekliyor. Başka türlü, muazzam olanaklara sahip, yönetme ve savaşma ustalığı olan işgalci-sömürgeci faşist Türk ordusuna karşı savaşmak mümkün değildir.

Mücadele sorunlarına çözümleyici olabildiğin ölçüde düşmanı kahreder, halkı topyekün düşmana karşı savaştırabilir ve büyük zaferler kazanabilirsin.

Sen bu görevini yerine getirebildiğin sürece biz savaş tutsaklarına güç ve moral kaynağı olacak; tutsaklık koşullarında bile kendi görev ve sorumluluklarımızı yerine getirmemizde en büyük desteğimiz olacak; Kürdistan ve Ortadoğu halklarının yeni ve çağdaş Newrozlara ulaşmasında belirleyici güç olacaksın!

—Newroz ve Cephemizin 4. kuruluş yıldönümü halkımıza kutlu olsun!
—Mazlum yoldaşın anısı yolumuzu aydınlatan sürekli bir meşaledir!
—Bijî Newroz!
—Cejna Newroz piroz be!
—Kahrolsun emperyalizm, sömürgecilik ve her türden gericilik!
—Yaşasın bağımsızlık ve proleterya enternasyonalizmi!
—Yaşasın Partimiz-Cephemiz-Ordumuz!

21 Mart 1989
Antep Özel Tip Cezaevi'ndeki
PKK'li savaş tutsakları adına
Rıza Altun-Sabri Ok

BAGOK DİRENİŞ ŞEHİTLERİMİZ ÖLÜMSÜZDÜR

1 NİSAN BAGOK DİRENİŞ KAHRAMANLARIMIZI ŞEHADETLERİNİN 1. YILDÖNÜMÜNDE SAYGIYLA ANIYORUZ

Veli YAŞAR

Ayten TEKİN

Mustafa KAPLAN

M. Mustan YAVUZ

Feyhat ÇATAKAŞ

Veli KUMAK

Yaşar TALAY

Nurhan AY

Cemal KARAKAŞ

Nebat

Emin ÇEVİK

Ümmettin METİN

Nevzat YILDIRIM

Emin KAYA

Cevat YAVUZ

Mehmet KURT

Kenan GÜLMEZ

Nesim ORAL

M. Yahya DOĞAN

Murat

"Şehitlerimizin anılarına bağlılık sözü, yakın dönemin zaferle kazanılması sözüdür..."
(PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN)

**Her biri
bir umut dünyası
Her biri
bir direniş tarihi
Baharın
bir cemre vaktinde
Ekildi direnişin 20 tohumu
Boyandı toprağın rengi
Şafağın kızılına
Dizildiler bir halaya
Haykırdılar
en soylu türkülerini
Yürüdüler adım adım
Karanlıktan aydınlığa
Apaydın
bir gökyüzüne doğru
İnce sıskacık
bedenlerin üstünde
Ve kocaman gözleriyle
Koca dağları
sığdırmışlar yüreklerine
Sevdaya tutuşmuşlardı
bir şafak vaktinde
Sevda
ışık olmuştu yüreklerine
Son kez
kaldırıyorlardı başlarını
Gömüyorlardı içlerine
güneşin rengini
En soylu bedenlerinde
İhanetin,
puştluğun,
satılmışlığın tarihinde
Cesaretin
en görkemlisinde
Zaferi umut ettiler
Düşerken
dirildiler birer birer
Filizlenen
kurtuluşun toprağına
Demiri erittiler
inançlarıyla
Bir özgürlük savaşında
Kahramanca düşerek
gömüldüler kalplere...**

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin zaferle kapattığı 1988'in 1 Nisan'ında gerçekleşen büyük Bagok Direnişinin 1. yıldönümüne ulaştık. 1 Nisan Bagok Direnişi, o güne kadarki ulusal kurtuluş mücadelemizin en büyük direnişlerinden birisi ve sömürgeci Türk egemenlerinin de aldığı en büyük darbeydi.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi tarihinde yaşanan bu büyük direnişin kapsamlılığı, halk savaşımızda ileri düzeyde bir gelişme, bir dönüm noktası, ARGK'nin örgütlülük düzeyinde bir atılım ve halkımızın ordulaşması yolunda güçlü bir adım niteliğindeydi. Aynı şekilde, 15 Ağustos '84'te başlatılan silahlı direniş mücadelesinin zincirleme bir gelişmesi ve yeni bir ivme kazanarak üst bir aşamaya ulaşmasıydı.

Bagok'ta sergilenen kahramanca direnişte düşmana vurulan darbe, ona büyük kayıpların verdirilmesi bir tesadüf değildi; Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu (ARGK)'nun savaşçı gücünün ileri gelişmeler kaydetmesi, en elverişsiz koşullarda bile sömürgeci Türk ordusuna darbe vurabilme kabiliyet ve yeteneğine kavuşmasıydı.

Bilindiği üzere, Partimiz PKK, Ekim 1986'da III. Kongresi'ni başarıyla gerçekleştirmiş, silahlı mücadelenin gelişmesinde engelleyici rol oynayan, halk savaşı taktiğini hayata geçirmeyen yanlış eğilim ve anlayışları mahkum etmiş ve açıktan kendisini dayatan tasfiyeciliği tasfiyeye uğratmıştı. III. Kongre Kürdistan özgürlük ve bağımsızlık mücadelesinin gelişmesine ivme kazandırmak için tarihsel kararlar alıyordu. Parti Genel Sekreterimizin güçlü çözümlemeleri ve III. Kongre tahlilleri temelinde kendilerini yenileyerek hazırlanan Partili kadrolar, tarihsel kongre kararlarını adım adım mücadele alanlarına taşıyorlardı. Kongre sonrası dönemde, daha güçlü bir ulusal kurtuluşçuluk için III. Kongre çizgisi uygulamaya geçirilecekti.

1987 yılında sömürgeci Türk ordusuna vurulan darbeler, köy koruculuğu sisteminin adım adım çöküşe götürülmesi, sömürgeci-faşist rejimi daha yoğun tedbirler almaya zorluyordu. Ulusal kurtuluş mücadelemizin yoğun ve etkili eylemlerle gelişip yeni mevziler kazanması, dolayısıyla faşist Türk rejiminin çıkmazının derinleşmesi, emperyalist güçleri de kaygılandırıyor ve kendi müttefikleri faşist Türk egemenlerine her yönlü yardımı daha da yoğunlaştırmak zorunda bırakıyordu. TC ordusu modern askeri teknikle donatılıyor, Kürdistan'a özel vali tayin ediliyor, ulusal kurtuluş mücadelemizin karalanması, terörist bir mücadele olarak gösterilmesi için burjuva basın ve yayın kuruluşları da her zamankinden daha fazla harekete geçiriliyordu.

1987 yılı mücadele dolu geçecek ve ulusal kurtuluş mücadelemizin zaferle tamamlandığı bir yıl olacaktı. 1987 yılını kaybeden sömürgeci Türk rejimi, tüm olanaklarını harekete geçirerek '88 yılına hazırlanmaya çalıştı. Çünkü '88 mücadele yılı PKK-TC savaşında bir kader yılı olarak büyük önem taşıyordu. TC, bu yılı ne pahasına olursa olsun kazanarak, PKK önderlikli ulusal kurtuluş mücadelesinin tümden imhasını gerçekleştiremezse de, onu en azından durdurmalıydı!

'88 mücadele yılı Partimiz için de büyük öneme sahipti. Çünkü sömürgeci düşman tüm ağırlığıyla bu yıla yüklenerek, önüne, ulusal kurtuluş mücadelesinin imhası hedefini koymuştu. Partimizin gerilla mücadelesi güçlü yetkinliğe kavuşturulmalı ve halk savaşı taktikleri zenginleştirilmeliydi.

Evet, Bagok Direnişi, PKK-TC savaşında önemli bir dönüm noktasını teşkil edecek nitelikte olan 1988 yılında gerçekleşti. Aslında Bagok'ta gerçekleşen muharebe, 1988 yılının hangi gücün —PKK'nin mi, TC'nin mi— lehine geçeceğinin bir sınavı niteliğindeydi. Bu kadar kapsamlı bir muharebe Partimiz ile Türk ordu güçleri arasında ilk kez yaşanıyordu. Bu kapsamlı çatışma, tüm avantajların düşmandan yana olduğu bir ortamda ve gerilla açısından elverişli olmayan bir arazide gerçekleşiyordu. Sömürgeci ordu birlikleri bir ihbarı değerlendirerek, yoğun güç aktarımı ile çıplak Bagok Dağı'ndaki 60'a yakın ARGK savaşçısını kuşatmaya almak için saldırıya geçiyordu. İngiltere, Batı Almanya ve Fransa'dan alınan zırhlı helikopterler desteğinde havadan ve karadan saldırı başlatılarak, ilk çatışma saat 09.00 sularında başlıyordu. ARGK savaşçılarının çoğunluğu mücadele saflarına henüz yeni katılmış gençlerdi. Bu gençler kısa bir

eğitim devresinden geçirilmiş, savaş deneyimleri hemen hiç olmayan savaşçılardı. Tüm bu dezavantajlara rağmen ARGK komutanlarının güçlü savaş yetenekleri ve taktikleriyle sömürgeci özel tim birliklerine büyük kayıplar verdirildi; çeşitli rütbelerde 200'ün üstünde asker öldürüldü; 3 helikopter düşürülerek imha edildi ve 1 helikopter de yaralandı.

Bagok Direnişinde, 2'si komutan olmak üzere, 20 ARGK savaşçısı şehit düştü. İstanbul, İzmir, Cizre, Midyat ve Gercüş alanlarından gelerek ARGK saflarına katılan yeni savaşçılar bile, savaş deneyimsizliklerine rağmen kahramanca direnişler sergileyerek şehit düştüler. 3 savaşçı dışındaki diğer 17 savaşçı ancak kimyasal gaz kullanılarak katledilebildi, düşman güçler tarafından.

Bagok Direnişi, ARGK'nin niteliksel ve niceliksel savaş gücünü gösteriyordu. Henüz yeni mücadele saflarına katılan Kürt gençlerinin büyük bir direniş azmiyle dolu ve güçlü savaşçı ruha sahip olduklarını kanıtlanıyordu. Ve 1988, direniş eylemleriyle sömürgeci egemenliğe güçlü darbelerin vurulacağı, Kürdistan halk savaşının artık önüne geçilemez bir aşamaya ulaşacağı bir yıl olarak müjdeleniyor ve bu yılın da ulusal kurtuluş mücadelesinin tarihine zafer yılı olarak yazılacağı kesinleştiriliyordu.

Bagok Direnişi, kısaca belirtilen yönleriyle, Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük savaşımızda anlamı büyük olan bir dönüm noktası olarak, unutulmaz bir öneme sahiptir. Aynı şekilde bu direnişin sahipleri de ölümsüzlük mertebesinde büyük bir yere sahiptirler.

Bagok Direnişinde yer almış ve çatışmada yaralanmış bir ARGK savaşçısı yaşanan savaşı şöyle anlatıyor:

"1 Nisan 1988 günü, bir ihbarı değerlendiren sömürgeci ordu birlikleri, Bagok Dağı'nda bulunan birliğimizi kuşatıp imha etmek için binlerce kişinin gücünü alana yığdı. Çatışmanın saat 9.00'da başlaması düşman açısından ikinci bir avantajdı. Arazinin çıplak oluşu da birliğimiz açısından bir dezavantajdı. Çatışma noktasının batısındaki Xırabê Mışka, Badibe ve Marinê gibi dağ köylerinde düşmanın konumlandığı biliniyordu. Güneyde ovalık alan vardı ve İpek Yolu'na da yakındı. Ayrıca yolun güneyinde Suriye sınırı vardı. Düşman operasyon birlikleri de kuzey yönünden yarım çember düzeniyle üzerimize geliyorlardı. Böylelikle üç yanımız kapalı oluyordu. Sadece doğu yanımız geçit veriyordu. Gerilla birliğimizin sayısı 60'a yakındı.

İlk çatışmada üzerimize gelen düşman özel timlerinin çoğu imha edildi. Bu ilk çatışmada sadece 3 ARGK gerillası hafif yaralandı. Koordineli bir şekilde ve çatışma sürdürülerek tehlike noktasından uzaklaşıldı.

Ana grup geri çekilirken, savunma grubu da mevzilenerek düşmana kurşun yağdırıyor ve ateş etme fırsatını ortadan kaldırıyordu.

Önümüzdeki birinci vadiyi geçtik, ikinci vadiye varıyorduk ki, emperyalist ülkelerden (Batı Almanya, Fransa, İngiltere) alınan 10 dolayındaki zırhlı helikopter saldırıya geçti. Hareket halinde olduğumuz doğu yönünde indirme yapan helikopterlerin oluşturduğu çemberin içinde kaldık. Çatışma birden şiddetlenerek bir muharebeye dönüştü. Şiddetli çarpışmalar göğüs göğüse sürüyordu.

Birliğimiz bir yandan da yaralı iki arkadaşı birlikte taşıyordu. Yaralı olan Kazım arkadaş ise bir kolundan mermi almış olmasına karşın bu yaralı haliyle savaşarak grupla birlikte yürüyordu. Yaralı arkadaşların durumu doğal olarak, grupların hızla hareket etmesini olumsuz yönden etkiliyordu. Bir yandan yaralı arkadaşların yaraları sarılıp, kan kesici iğneler vurulurken, diğer taraftan da savaşılıyordu.

Düşman havadan yaptığı indirmelerle de sonuç alamadığını ve çatışma ilerledikçe daha çok kayıp vermekte olduğunu görünce çılgına dönüyordu. Zaten çatışma alanına sıradan askerler getirilmemişti. En güvendikleri özel tim birlikleri takviye edilmişti.

Askeri sanatta ileri düzeyde uzmanlaşmış olan komutanlarımızın (Delil ve Kazım yoldaşlar) öncülüğünde ARGK birliğimizin güçlü direniş ve taktikleriyle çember, pusu vb. gibi engelleri aşarak düşmana ölümcül darbeler vurması, elbette onun tahammül sınırını zorlayacaktı. Çatışma da böyle bir seyir izleyince düşman güç, modern askeri teknikle barbarlığını konuşturuyordu.

Düşman, saldırı taktiğini sadece havadan indirmeyle sınırlandırmıyor, havadan da saldırıya geçiyordu. Alçak uçuşlar yapılarak roket ve MG-3 silahlarıyla tarama yapılıyordu. Böylelikle de savaşçı gücümüz arasında panik yaratmak, koordineyi bozmak ve güçlerimizi imha etmek istiyordu. Düşmanın bu ikinci taktiğine, ARGK komutanlarının güçlü inisiyatif ve komutalarıyla muazzam bir direniş sergilenerek karşılık verildi.

Birliğimizin menziline düşen düşman helikopterlerine seri atışlar yapılarak bir helikopter düşürüldü. Bunun üzerine düşman cephesi daha bir azgınlaştı. Ve ikinci bir helikopteri de birliğimiz üzerine sürdü. Bsiving roket atışlarımız sonucu havada o da infilak ederek işlevsiz kaldı. Çatışma şiddetli şekilde sürüyordu.

Zaman akşama doğru ilerliyordu. Günboyu aç-susuz, yorgun ve beraberinde de yaralıları taşıyarak savaşan ARGK birliğinde en ufak bir moralsizlik yaşanmıyordu. Tüm savaşçılar büyük bir azimle direniyorlardı.

Düşman hava kararmadan sonuç almak istiyordu. Tüm çabalarına rağmen sonuç alamayınca üçüncü helikopteri de birliğimiz üzerine sürdü. Düşmanın bu helikopteri de ARGK savaşçılarının atış isabetinden kurtulamadı ve kayalıkların üzerine düştü. ARGK komutanlarından Delil (Veli YAŞAR) ve Kazım (Mustafa KAPLAN), düşen helikopterin üzerine hücum ettikleri sırada, karşı tarafta mevzilenen düşman birliğinin atışları sonucu şehit düştüler. Buna rağmen direnişi kıramayan düşman, hava saldırısında gazlı (kimyasal gaz) roket kullandı. Bu gazlı roketler sonucu 17 savaşçımız şehit düştü.

Parti tarihimizde ilk defa bu kapsamda bir çatışma yaşanıyordu. Günboyu süren bu çatışmada 200'ün üstünde düşman gücü öldürüldü, 3 helikopter düşürüldü, 1 helikopter de yara aldı. Operasyonun bizzat koordinatörü 1 binbaşı da düşürülen bir helikopter içinde imha edildi.

Bagok Direnişinde şehit düşen arkadaşların çoğu baharda mücadele saflarına katılmıştı. Kısa bir eğitim devresi geçirmiş, ancak savaş deneyiminden yoksundular. Bu durumlarına rağmen kahramanca bir direniş sergileyerek şehit düştüler. Örneğin; bir Rojin (Ayten TEKİN) arkadaş, çatışmada örnek bir direniş sergiledi. Askeri özelliklere ve militan ruha sahip olan Rojin arkadaş, sabahtan akşama kadar direnerek, sanki yıllardır Kürdistan'da gerillacılık yapmış gibi büyük bir cesaretle savaşıyordu... İzmir'den gelerek, 8 Mart 1988 günü ARGK saflarına katılmıştı. O da kimyasal gazla düşman tarafından katledildi..."

Yukarıda aktardığımız çatışmadan kesitler, Bagok Direnişinin hangi kapsamda gerçekleştiğini göstererek, ARGK gücünün üstün savaşçılığını ve Türk ordu gücünün de modern askeri donanıma rağmen darbe almaktan kurtulamadığını kanıtlamaktadır. Türk sömürgeciliğinin, uluslararası antlaşmalar gereği kullanımı her koşulda yasaklanmış kimyasal gazı kullanması, ordusunun Kürdistan'daki gerilla savaşına karşı başarısızlığıyla açıklanabilir. Bagok muharebesinde de görüldüğü gibi modern savaş tekniğiyle de Türk ordusu sonuç alamamakta ve bu nedenle de başından beri sürdürdüğü kuralsız savaşı, çaresiz kaldıkça daha bir kuralsızlaştırmaktadır. Evet, bir an için kimyasal gazın kullanılmadığı düşünülürse; Bagok çatışmasının bilançosu 3 ARGK savaşçısına karşılık 200'ün üstünde askerin ölümü, 3 helikopterin düşürülmesi ve birinin de yara alması olacaktı. Bu sonuç Türk rejiminin altında ezileceği bir darbe niteliğini taşıyacaktı. Faşist Türk sömürgecileri 1988 yılından bu yana, Bagok çatışması dışında başka çatışmalarda da kimyasal gaz kullanmışlardır. Örneğin; Hani Direnişinde de kimyasal gazın kullanıldığına bizzat yöre halkı tanık olmuştur. Bu çatışmada da Türk ordu güçleri 30'un üzerinde kayıp vermişti. Faşist Türk ordusu, özellikle de ağır kayıplar verdiği çatışmalarda kimyasal gazı kullanıyor; bu çatışmalardaki kayıplarını gizlemek için. Tabii bunun yanında da sadece kimyasal gazlar kullanarak barbarca katlettiği ARGK gerillalarının sayısını veriyor. Bu, Türk ordusunun düşünülenin ötesinde bir güçsüzlüğü yaşadığını gösteriyor. Zaman zaman ARGK birliklerini ihbarlar sonucu pusuya düşürmesine rağmen, yine de bu denli büyük darbe almaktan kurtulamıyor.

Bagok Direniş Şehitlerimizin kahramanlıkları önünde saygıyla eğilerek, anılarının gereği olarak ulusal kurtuluş mücadelemizi hızla yükseltip zaferi yaratacağız.

U. Metin yoldaşın henüz elimize ulaşan anı yazısını yayınlıyoruz.

Acılardan süzülerek ulusal kurtuluşçu militanlığa ulaşan Umaettin METİN yoldaşın anısına

Umaettin yoldaş (Koçero), 1960 yılında yoksul bir ailenin çocuğu olarak Diyarbakır'ın Bismil ilçesine bağlı Kamberli köyünde dünyaya geldi. Daha çocuk yaştayken babasını kaybetti. Kardeşlerinin en büyüğü olduğu için, aile geçimi onun omuzlarına bindi. Ailesi köyün en yoksulu ve arazisiz olduğundan ağaların toprağında yarıcılık yapmak zorunda kaldı. Ağaların çekilmez zulmünü, hor görüsünü iliklerine kadar yaşadı. Zaman zaman da metropol alanlarına giderek inşaat vb. ağır işlerde çalıştı. Bazen de Diyarbakır ve Bismil'de çeşitli işlerde çalışarak ailesini geçindirmeye çalıştı. Ancak, tüm çabaları sonuç getirmiyor, yaşam koşulları gittikçe zorlaşıyordu. Bu nedenle yeni arayışlara girdi. Birçokları gibi Avrupa'yı "kurtuluş kapısı" olarak gördü. Avrupa'da zor koşullarda ağır işlerde çalıştı ve buranın da kurtuluş olmadığını görmekte gecikmedi.

Umaettin yoldaşın yaşadığı zulüm ve acılar, onu kurtuluş yoluna yöneltmeye yetecek ve artacaktı da. Kürdistan'da feodallerin, metropollerde zenginlerin ve Avrupa'da patronların sömürüsünü ve baskılarını yaşadıkça, mevcut düzenin değişmesi gerektiğine inanan Umaettin yoldaş, 1980-81 yıllarında ulusal kurtuluşçu mücadelenin faaliyetini yürüten devrimcilerle tanışır. Ancak, onun devrimciliği bu dönemde başlamıyordu. Daha Kürdistan'dayken Apo'culuğun bir hayranıydı. Partimizin Hilvan'da, Siverek'te, Batman'da ve Mardin'de, sömürgecilerin işbirlikçisi uşak feodallere karşı geliştirdiği mücadele, Umaettin yoldaşta derin etkiler yaratmış ve onun sempatisini kazanarak, onu PKK'nin gerçek bir ulusal kurtuluşçu güç olduğuna inandırmıştı. Reformist-teslimiyetçi güçlere, daha başından beri tavır koymuş ve onlardan nefret etmiştir. Özellikle DDKD'nin önderi Ömer Çetin'i yakından tanımasıyla, reformist güçlerin ne kadar sahtekarca bir politikayla halkı aldattıklarını anlamış ve onlara hiçbir zaman inanmamıştır. Ancak aile geçiminin omuzlarında olması nedeniyle, Partimizle bütünleşmemiş, sadece kendi içinde ateşli bir sempatizan olarak kalmıştır.

1980-81 yıllarında, gerek Avrupa alanındaki ulusal kurtuluşçu çalışmalardan, gerekse zindan direnişlerinden derinden etkilenen Umaettin yoldaş, ulusal kurtuluşçu çalışmalara katılmamak için hiçbir neden görmez. Büyük bir inançla yapabileceği pratik çalışmalara katılarak; yürüyüşlerde, açlık grevlerinde vb. çeşitli eylemlerde aktif olarak yer alır. Bir süre sonra Partimizin merkezi eğitiminden geçer ve 1983'lerde profesyonel devrimciliğe başlar. Böylelikle ulusal kurtuluşçu görevler üzerinde daha da yoğunlaşır. Onun olgun, ağırbaşlı kişiliği çevresinde saygı uyandırıyordu. Çevresine eğitici ve sıcak devrimci ilişkilerle yaklaşırdı.

Umaettin yoldaş, Partimizle Hamburg alanında ilişkiye geçmişti. Profesyonel devrimciliğe de burada başlamıştı. Alandaki yoldaşları ve kitleler tarafından sevilen ve saygı gören bir yoldaştı. Bir süre burada ulusal kurtuluşçu faaliyetlerde yer aldı. Daha sonra, başka alanlarda faaliyet yürüttü. Avrupa'da bulunduğu süre içerisinde kendisini Kürdistan'ın savaş koşullarına göre hazırlamaya çalıştı. Onun bu çabaları boşa gitmeyecek ve onu istediği sonuca götürecekti. 1987'ye kadar Avrupa'da örgütsel faaliyetlerde bulundukları sonra, Ortadoğu'daki ulusal kurtuluşun ve sosyalizmin okulu Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gider.

Umaettin yoldaş, Akademi'deki öğrenimine büyük bir önem verir ve Parti Önderliğinin çözümlemeleri ışığında devrimci kişiliğe ulaşmaya çalışarak ülke koşullarına kendisini hazır duruma getirir. Kürdistan'ın bağımsızlığına uzanan yürüyüşe koyulmadan önce Partiye sunduğu bir raporunda şunları belirtiyordu:

"Parti Önderliğinin çözümlemeleri temelinde belli oranda kendi kişiliğimi görerek, bundan sonra eksikliklerim üzerine acımasızca yürümem gerekiyor. Parti Önderliğinin üzerinde en çok durduğu hususlara ulaşmak; Partinin militan ölçülerine ve taktik önderlik ölçülerine varmak için çabalayacağım. Bu ölçülere vardıktan sonra, bunları uygulamaya geçirmek ve kendimi kanıtlamak önümde duran bir görev olacaktır. Özellikle ülke sahasına gitmek, raporlarımda hep belirttiğim bir arzumdur; yine Partiye en yararlı olabileceğim alandır. Ülke sahasında, Parti görevlerine büyük ciddiyetle yaklaşmak gerektiği biliniyor. Bundan hareketle özellikle belirtmem gerekiyor: Kürdistan sahası, Partiye en çok yararlı olabileceğim bir alandır. Bunu belirtmeyi bir görev ve bir borç bilirim."

Umaettin yoldaş, Akademi'de aldığı Parti eğitimini önemli ölçüde kişiliğinde somutlaştırarak bunu karar düzeyine getirir. Böylelikle yıllardır özlemini duyduğu vatanına, halkına uzanır. Bir grup arkadaşıyla birlikte 1987'nin güz mevsiminde Kürdistan'ın Mardin eyaletine gider. Eyaletteki yoldaşlarıyla buluşur buluşmaz, mücadelede daha başarılı olabileceği Bismil-Savur alanına bir grup yoldaşıyla birlikte hareket eder. Bu alanda kış mevsimi boyunca yürütülen öncü grup faaliyetlerinde önemli gelişmelerin kaydedilmesinde Umaettin yoldaş önemli rol oynar. Bismil-Savur alanında her ne kadar 1980 öncesi devrimci çalışmalar olmuşsa da, '80 sonrası dönemde henüz müdahale edilmemişti. Alandaki halk kitleleri Partili yoldaşları büyük bir özlemle bekliyorlardı. Dolayısıyla kitleler Partili yoldaşları bağırlarına basarlar. Böylelikle kitleler, diğer yoldaşlarıyla birlikte Umaettin yoldaşın şahsında adeta yeniden yaşam suyuna kavuşurlar.

Umaettin yoldaş, halktan gördükleri büyük ilgi ve yaptıkları başarılı çalışmaların sevinciyle, yeni yıl hazırlıkları için grubuyla Nusaybin'in Bagok dağına gider. Bir ihbar sonucu, buradaki yoldaşlarıyla henüz buluştukları bir sırada, düşmanın saldırısıyla karşılaşırlar. Çatışma günboyu sürer. Sömürgeci düşmanın 3 helikopteri düşürülür, 1'i yaralanır ve 200'den çok Türk ordusu mensubu öldürülür. Böyle bir direniş gücü gösteren ARGK savaşçıları düşmana o güne kadar yaşamadığı darbeyi vururlar. Aynı çatışmada Umaettin yoldaş 19 yoldaşıyla birlikte kahramanca bir direniş sonrasında şehitler kervanına katılır.

Umaettin yoldaşın; halka, vatana, Partiye ve davaya bağlılığı 1 Nisan Bagok direnişinde kanıtlanır. O davaya içten inanıyor, sorunlara, gelişmelere özveriyle yaklaşıyordu. Soylu ve kararlı direnişiyle Partimizin en seçkin militanları arasına katılmış ve halkımızın kahramanlık mertebesine ulaşmıştır.

Umaettin METİN yoldaşın anısını unutmayacak, ulusal kurtuluş mücadelesini büyük bir yoğunlukla geliştirerek, ona bağlılığımızı yerine getireceğiz.

Mücadele arkadaşları

Partimizin ve halkımızın yiğit militanı Adnan ABA yoldaş ölümsüzleşti

Adnan ABA yoldaş (Salih-Cano), Siirt'in Beşiri kazasının Devneboyu köyünde Aralık 1967 tarihinde ortahalli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Ancak, yaşamının önemli bir kesiti Batman'da geçti. İlk ve ortaokulu Batman'da bitiren Adnan yoldaş, lise 1. sınıfta okulu terketti.

Türk sömürgeciliğinin, halkımızı toprağından göç ettirme politikasının ve emperyalist tekellerin ucuz işgücünün yüzbinlerce kurbanlarından olan Adnan yoldaşın ailesi, erkenden Almanya'ya yerleşti. Bu nedenle, okuduğu yıllarda ailesiyle uzun bir ayrılık dönemini yaşayan Adnan yoldaş, gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizin etkisinde kalarak 1979 yılının sonlarına doğru, Partimize sempati duymaya başladı. Kürdistan ulusal bağımsızlık savaşımını kanlarıyla sulayan, mücadelemizin dönülmezliğini yaşam ve direnişleriyle güvence altına alan şehitlerimizin şahadetlerinin derin etkisini yaşamında hisseden ve etkisini her an, her saat üzerinde duyan Adnan yoldaş, sempatizanlık düzeyinde de olsa Batman alanında çeşitli düzeylerde faaliyetlere katıldı ve bu faaliyetlerini 12 Eylül 1980 yılında askeri faşist rejimin yönetime el koyduğu döneme kadar devam ettirdi.

12 Eylül 1980 yılında askeri faşist kliğin yönetime el koymasının hemen akabinde, Kürdistan'da estirilen terör ve vahşetle birlikte binlerce insan işkence tezgahlarından geçirildi. Katliamlar, yoğun tutuklamalar, günlük yaşamın birer parçası oldu. Bu dönemde Partimiz yurtdışına taktik olarak geri çekilerek, buradan tekrar ülkeye dönerek direniş mücadelesini yükseltmenin hazırlıklarını yürütecekti. Bu süreçte doğal olarak yüzlerce taraftar ve sempatizanın da mücadelemize önderlik eden Partimizle bağlantıları kesilmişti. İşte Partimizle bağlantıları kesilenlerden biri de Adnan yoldaştı. Ama o, ulusal kurtuluş savaşımız açısından karanlık yıllar diye adlandırabileceğimiz bu dönemde uzun bir ilişkisizlik sürecini yaşamasına rağmen, Partiye olan bağlılığını, ulusal bağımsızlığa olan inanç ve kararlılığını yitirmedi ve 1983 yılında bulunduğu Batman alanında tekrardan ilişkiye geçerek, kuryelik görevini üstlendi.

1983 yılının sonlarına doğru ailesinin kararıyla Almanya'ya giden Adnan yoldaş, kısa süre içerisinde, ulusal kurtuluşçu çalışmaları yürüten Partili yoldaşlarla ilişkiye geçti. Ve Hamburg'da Kürdistan İşçiler Derneği'nin faaliyetlerinde, yayın dağıtımı ve kitlelerin örgütlendirilmesi çalışmalarında yer aldı. Adnan yoldaş, bir yandan ulusal kurtuluşçu çalışmaları yürütürken, öte yandan profesyonel devrimciliğe adım attığı döneme kadar Hamburg'da reklamcılık işlerinde çalıştı.

Adnan yoldaş hareketli, canlı ve hemen her zaman coşkuyu yaşayan bir yapıya sahip bir yoldaşımızdı. Hamburg alanında Cano olarak kendisini tanıyan herkesin sevdiği ve saydığı bir gençti. Çok cana yakın, sempatik ve arkadaşlarıyla kaynaşmada, diyalog kurmada hiç de zorluk çekmezdi. Güleryüzlü ve hep neşeliydi. 1984 yılında Hamburg şehrinin Harburg ve Neuegraben alanlarında yayın dağıtımında yer alıyordu. Ancak bu faaliyetle yetinmek istemiyordu. O profesyonel faaliyete katılmak istiyordu. Bunda hep ısrar ediyordu. En sonunda bu amacına ulaştı ve 1986'nın Eylül ayında ailesinden ayrılarak profesyonel devrimcilikle yaşamını bütünleştirmenin adımını attı. Bunun sonucunda ilk Parti eğitiminden geçtikten sonra Köln bölge birimi içinde görev üstlendi. Ve işbölümü dahilinde bölge birimi içinde gençlik sorumlusu ve Neuss bölge sekreterlik görevini başarılı bir tarzda sürdürdü. Çalışkanlığı, canlılığı, ataklığı ve fedakarlığıyla

tanınan Adnan yoldaş; pratik faaliyet içinde kendi eğitimini esas alarak, kısa sürede güçlenebilmenin başarılı örneğini de sergiledi. Kısa sürede gelişip güçlenen, sorunların çözümleyici gücü haline gelen, görev ayrımı yapmaksızın yüksek bir sorumluluk duygusu ve bilinciyle gece-gündüz durmaksızın yoğun bir çabanın örnek pratiğini sergileyen Adnan yoldaş; bu tarzda başarılı olmanın da ötesinde dönemin sorunlarına cevap verecek militan kişiliğe ulaşmak için, kişiliğinde, yaşam ve çalışma tarzında dönüşümü yaratan örnek bir çabanın da sahibi oldu. Bu özellikleriyle yoldaşları ve halk arasında aranan, sayılan, sevilen bir yoldaştı.

O, Avrupa'da kaldığı süre içinde, hiçbir zaman kendini Avrupa'nın yoz kültür ortamına kaptırmadı, özünü ve sadeliğini her zaman korudu. O, binbir türlü ince sinsiliklerle halkımızın hemen her ferdine dayatılan özel, bireyci, yoz, özünden başaltılmış; halkına, gerçeğine ve kendine yabancılaştırılmış yaşam tarzının; toplumumuz ve halkımıza dayatılan imhanın bir parçası olduğunun bilincine vararak, buna karşı mücadele etti. Avrupa emperyalistlerinin dayattığı yaşam ve kültüre kendisini kaptırmadığı gibi, bulaşanların kurtarılması için de gittiği her yerde çaba harcadı. Sergilediği bu pratikle; Partimizin insanlığa verdiği değerin yüceliğini ve soyluluğunu kavrayarak, bunu kendi yaşam ve kişiliğinde somutlaştırmanın örnek bir timsalı oldu. Güçlü yurtsever özelliklerle, vatan sevgisiyle dopdolu olan Adnan yoldaş, gittiği her yere, görüştüğü her insana, bulunduğu her ortama moral taşıdı; sorunlar, olumsuzluklar ne denli yüklü olursa olsun hiçbir zaman moral bozucu davranış ve tutumlara girmedi. Onda hiç eksilmeyen bu özellik, gittiği her yere belirgin bir özellik olarak yansıdı.

Adnan yoldaş, Neuss bölge sekreterlik görevini yürüttüğü bir dönemde; kendisinin istemi ve bu isteme Partinin verdiği onay sonucu Ekim 1987 tarihinde Mahsum Korkmaz Akademisi'ne geldi.

Genç yaşta ulusal kurtuluş mücadelemizin saflarına katılan Adnan yoldaş; canlı, fedakar, atak kişiliğiyle Avrupa'da sergilediği olumlu pratiği, Akademi ortamında da daha yoğun bir özveriyle gösterdi. Akademi bünyesinde katıldığı askeri ve siyasi derslerin yanısıra, Parti tarihi, şehir çalışmalarına ilişkin araştırma-inceleme komisyonu, okul kitaplığı sorumluluğu ve kültür faaliyetleri gibi çalışmalara da katıldı. Partiye ve Parti Önderliğine sarsılmaz bir inançla bağlı olan Adnan yoldaş, Akademi ortamında da yoldaşlarıyla kaynaşan, uyum sağlayan, disiplinli çalışan, sürekli planlı-programlı çalışmayı esas alan, öğrenme-kavrama isteği yüklü olan, Parti otoritesini yaşamının ilkesi haline getiren, Parti değerlerini korumada yüksek bir sorumluluk gösteren değerli bir militan ve halkımızın yiğit bir neferiydi.

Akademi'de aldığı eğitimle kendisini birçok yönüyle güçlü bir kişilik haline getiren Adnan yoldaş, değişik tarihlerde Partiye yazdığı raporlarda Parti Önderliğine bağlılığını, Parti ve ulusal kurtuluş savaşımımızda Parti Önderliğinin engin fedakarlığını ve büyüklüğünü şöyle dile getiriyordu:

"Dünya tarihinde hiçbir halkın stratejik önderi böylesine genişliğine ve derinliğine en sıradan konulara kadar, bu denli sorunların en ince noktalarına kadar açıklama yapmamıştır. Bu da Parti Önderliğimizin yüceliğini ve gerçeğini en berrak şekilde ortaya koymaktadır."

Adnan yoldaş, aldığı eğitimle ülke mücadelesine hazır olduğunu hemen hemen bütün raporlarında şöyle dile getiriyordu:

"Bu süreçte aldığım eğitimle kendimi daha da yetkinleştirdiğime inanarak, Partinin bana vereceği bütün görevleri yerine getirmek için hiçbir yeteneğimi esirgemeyeceğimi, Partiyi iç ve dış düşmanlarına karşı onun çizgisi temelinde savunacağımı, dönemin benden beklediği görevlerin bilincinde olarak her yönüyle sorumluluğunu duyduğumu belirtebilirim. Zafer yaratan Partinin militan ve kadro ölçülerine, yine taktik önderliğine yaraşır bir biçimde hareket edeceğime ve bu konularda Parti Önderliğine silahım üzerine söz veriyor ve insanlık onurum üzerine and içiyorum." Yine başka bir raporunda ise şöyle diyordu: *"Parti ölçüleri çerçevesinde düşmanın üzerinde yürüyeceğime, fethedici bir ruhla çalışmalara gireceğime söz veriyor ve and içiyorum"*

1 Mart 1988 tarihinde Mahsum Korkmaz Akademisi'nden mezun olan Adnan yoldaş, diplomasını alır almaz Partiye yazdığı bir başka raporunda ısrarla ülkeye gidiş istemini tekrar dile getirecekti:

"Ülke mücadelesine yönelik hazırlıkların yoğun olduğu bu dönemde, kendimi ülkeye hazırladığımı, Parti Önderliğinin belirttiği hususlara ve belirlemelere göre hazırlıklarımı sürdürdüğümü, Partinin istemleri ve isteği üzerine verilecek görevleri başaracağımı ve daha önceleri de belirttiğim gibi kendime güvendiğimi ve son derece kararlı olduğumu, Parti çizgisiyle bütünleşmekten beni alıkoyacak veya engelleyebilecek zerre kadar bir nedenin bulunmadığını belirtirim. Ülke pratiğine, Partinin istediği kişilik düzeyinde ve Parti çizgisine yaraşır nitelikte savaşmaya hazırım... hazırım... hazırım Komutanım!.."

Evet, istediği an gelmişti: Adnan yoldaş sevinç ve mutlulukla doluydu. Ülkenin bağımsızlığına ve özgürlüğüne duyulan yüksek özlem, düşmana karşı savaşımda artan inanç, kararlılık ve azim, tarihimizin köklü intikamını almak için daha da büyük bir kin ve kararlılık, bilenen bir iradeyle ülke pratiğine, vatan topraklarına yönelmek için Temmuz 1988 tarihinde Akademi'den ayrıldı.

Ülke mücadelesinde Botan Eyaletinde görev üstlenen Adnan yoldaş, Eruh alanında faaliyet yürütüyordu. Ancak, Adnan yoldaşın ülke pratiğindeki yaşam ve mücadelesi uzun erimli olamadı. Savaş ortamında belirttiğimiz olumlu özelliklerini daha da güçlendiren Adnan yoldaş, Eruh alanında bir grup yoldaşıyla mayın döşerken, kazara mayının patlaması sonucu şehit düştü.

Adnan yoldaşı, daha gencecik yaşta ve ulusal kurtuluş mücadelemize büyük katkılar sunacağı bir dönemde yitirmek Partimiz ve halkımız açısından büyük bir kayıptır. Ama her bir şehidimiz bizlere daha da güç vermekte ve düşmana karşı kazanacağımız herbir başarıya daha da başarı katmaktadır.

Adnan yoldaş; bütün bunların bilinç ve sorumluluğuyla hareket eden biz silah arkadaşlarına devrettiğin bayrağı asla yere düşürmeyecek, şahadetinle aydınlattığın yolda emin adımlarla ilerleyecek, bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin tüm şehitleri gibi, senin de hasret, özlem ve ereğin olan bağımsız ve özgür bir Kürdistan'ı halkımıza, sizlere ve dünya insanlığına armağan etmek için kanımızın son damlasına kadar savaşacağız. Bunun için and içiyor ve anın önünde saygıyla eğiliyoruz.

Silah arkadaşları

Impressum
V.I.S.d.P.:
A. Sarı
Vogelsangerstr. 286
5000 Köln 30

Yazışma Adresi
SERXWEBÛN
Postfach 10 16 83
5000 Köln 1

Hesap Numarası
Stadtsparkasse - Köln
A. Sarı
Konto Nr.: 1 74 21 96
BLZ: 370 501 98

Avusturya	22.50 s.	Hollanda	3.75 hfl
Belçika	75.00 bfr.	İngiltere	0.90 £
Danimarka	10.00 dkr.	İsveç	7.50 skr.
Fransa	7.50 ff.	İsviçre	3.00 sfr.
		Norveç	10.00 nkr.